

Никколо Макиавелли

ХУКМДОР

МАКИАВЕЛЛИ (Machiavelli) Никколо ди Бернардо (1469.3.5. — Флоренция – 1527.22.6.) – италиялик жамоат арбоби, сиёсий мутафаккир, ёзувчи, тарихчи, ҳарбий назариётчи. Флоренцияда камбағаллашиб қолган патрициан оиласида таваллуд топган. Макиавелли Флоренция республикасида 14 йил давомида ўнлар Кенгашининг котиби бўлиб, муҳим дипломатик вазифаларни бажарган. Сиёсий тўнтаришдан кейин Медичи оиласи ҳокимиятни қайта эгаллагач, Макиавеллини ҳокимиятга қарши фитнада гумонсираб ишдан четлаштирган ва Флоренцияга яқин бўлган мулкига бадарға қилинган. Бунинг давомида Макиавелли баракали ижод қилди. Унинг теологик қарашларига зид ҳолда давлат масаласига дунёвий нуқтаи назардан ёндошган; ижтимоий тараққиёт қонунларини тарихий маълумотларга, реал фактларга асосланиб тушунтиришга ҳаракат қилган. Макиавелли республикани давлатчиликнинг энг маъқул шакли деб ҳисоблаган, чунки у бошқарувнинг энг мақсадга мувофиқ шакли бўлиб, ҳар бир фуқарони давлатнинг тақдири учун масъул қилиб қўяди. Аммо республика бошқарув шакли доим ҳам мумкин эмас, чунки агар халқда фуқароликнинг яхши, эзгу сифатлари ҳар томонлама ривожланмаган бўлса, эркин сиёсий ташкилотларни сақлаб бўлмайди. Макиавелли учун сиёсий идеал бўлган Рим республикаси ўзининг пудратига римликларда республикачилар руҳини тарбиялаганлигининг натижасида эришганди деб таъкидлайди. Макиавелли Италия шароитида якка ҳукмдорлик ўрнатиш тарафдори бўлди. Унингча, кучли ҳукмдоргина миллий жиҳатдан бирлашган ягона мустақил италиян давлатини туза олади. Макиавелли ўзининг машҳур “Давлатпаноҳ” асарида халқда фуқаролик хислатлари камол топмаган шароитда кучли давлат барпо этишнинг усулларини баён этади. Макиавеллининг фикрича, давлат асосини ҳар қандай ахлоқий тамойиллардан холи бўлган зўрлик ташкил этади. Шунинг учун, сиёсий мақсадга эришишда ва давлатни мустаҳкамлашда хиёнат, сурбетлик ҳатто зарур пайтда куч ишлатиш каби турли воситалардан фойдаланиш мумкин деб ҳисоблайди. Ахлоқ қонунларини назар-писанд қилмайдиган бундай сиёсат кейинчалик **макиавеллизм** деб атала бошланган. Асосий асарлари: “Тит Ливийнинг биринчи декадасига доир мулоҳазалар” (1513), “Давлатпаноҳ” (1513), “Флоренция тарихи” (1520-1525), “Ҳарбий санъат ҳақида” (1520).

“Фалсафа қомуси” китобидан

*Николо Макиавеллидан
Лоренцо де Медичи ҳазрати олийларига*

Одатда, ҳукмдорнинг мурувватига сазовор бўлиш учун одамлар ўзида бор энг азиз, энг қийматли нарсани ёки уни энг хурсанд қиладиган нарсани: чунончи, отларни, қурол-яроғларни, қимматбаҳо мато ёки тошлар ва ҳукмдорларнинг улуғворлигига муносиб бошқа зийнатларни ҳадя қиладилар. Мен эса, Сиз жаноби олийларига садоқатимнинг изҳор қилиш ниятида, ўзимда бор нарсалар ичида буюк шахсларнинг афъоли ҳақидаги билимларидан кўра азиз ва қийматлироқ ҳеч нарса топа олмадим. Мен бу билимларни ҳозирги кунда юз бераётган ишларда тўплаган кўп йиллик тажрибам ҳамда ўтмишда ўтган ишларни тинимсиз ўрганишларим асносида ҳосил қилганман. Билишга улгурганларим устида тафаккур қилишга кўп вақт ва ҳаракат сарфлаб, камина ўз фикр-мулоҳазаларимни чоғроқ бир рисола шаклига келтириб, уни Сиз ҳазрати олийларига тухфа ўлароқ юбормоқдаман. Бу ёзмишларим Сиздек зотга тақдим қилинишга муносиб бўлмаслигига кўзим етса-да, Сизнинг камоли тавозе ила уни мақбул айлашингиздан умидворман. Зеро, жанобингизга маълумким, камина кўпгина хавфу хатарлар эвазига тўплаган билимларни қисқа муддатда билиб олиш воситасидан кўра каттароқ ҳадя ато этишдан ожизман. Мен бу рисолада на баённинг балоғату фасохати, на сўзларнинг баландпарвоз ва оҳангдор бўлиши, на асарнинг зоҳирий безаклари ҳамда кўпчилик ўз асарини бежашни суядиган ҳашаму оҳанжамалари ҳақида ўйладим. Зеро, асаримнинг ё беному нишон қолишини, ёинки мавзусининг ғайриоддий ва муҳимлиги билангина эътироф этилишини истаган эдим. Айни пайтда, мендек фақир у нотавон бир инсоннинг ҳукмдорларни муҳокама қилишини ва ҳатто уларга йўл-йўриқ кўрсатишини беадаблик санамасликларини ҳам истардим. Мусаввир бир манзаранинг суратини чизиш учун, нигоҳи тепаликлару тоғларни қамраб олиши учун водийга тушиши ҳамда нигоҳи водийни қамраб олиш учун тоққа кўтарилиши зарур бўлганидек, халқнинг моҳиятини англаб етиш учун ҳукмдор бўлиш, ҳукмдорларнинг табиатини тушуниш учун эса халққа мансуб бўлмоқ даркор.

Шояд ҳазрати олийлари ҳам ушбу камтарона тухфага менинг кўзим билан қараб кўрсалар; агар ушбу рисоламни диққат билан ўқиб чиқиб, у ҳақда фикр юритишни лозим топсалар, тақдири азал ҳамда фазилатларингиз Сизга башорат бераётган улуғ мартабаларга эришишингизни қанчалар бениҳоя ишташимни ҳис қиласиз. Ҳазрати олийлари эгаллаб турган юксакликлардан туриб камина фақир кўним топган пастликларга қачонлардир назар ташласалар, чархи кажрафторнинг буюк ва пайдар-пай зарбаларига бардош беришга қанчалар ноҳақ мажбур бўлаётганимни кўрурлар.

I боб. Давлатлар неча турли бўлади ва улар қандай қўлга киритилади

Барча давлатлар, одамлар устидан ҳукмронлик қилган ёки қиладиган барча салтанатлар ё республика, ё яккаҳоқимлик билан бошқариладиган давлатлар бўлган ва ҳозир ҳам шундай. Яккаҳоқимлик давлатлари ё мерос қолган (агар

подшоҳ узоқ вақт ҳукмронлик қилган бўлса), ёки янги бўлиши мумкин. Давлатнинг ё ҳаммаси тўлалигича янги бўлиши мумкин – Франческо Сфорца учун Милан ана шундайдир; ё унинг босиб олиб, мерос қолган давлатга қўшиб олинган бир қисми янги бўлиши мумкин – Испания қироли учун Неаполь қироллиги ана шундайдир. Янги давлатлар аҳолиси подшоҳларга бўйсунушга кўниккан салтанатларга ҳамда улар азалдан эркин яшаган салтанатларга бўлинади; давлатлар ё ўзининг, ё бировнинг қуроли билан, ё тақдирнинг лутфи, ё шон-шавкат билан қўлга киритилади.

II боб. Мерос қолувчи яккаҳоқимлик ҳақида

Мен республикалар ҳақида тўхталиб ўтирмайман, чунки улар ҳақида бошқа жойда батафсил сўз юритаман. Бу китобда мен тўғридан-тўғри якка ҳукмронлик ҳақида сўз юритаман ҳамда юқорида белгиланган тартибга риоя қилган ҳолда подшоҳлар давлатни қандай йўллар билан бошқариши ва уларни ўз ҳукми остида ушлаб туриши мумкинлигини таҳлил қиламан.

Аввало шуни айтаманки, раияти ҳукмрон сулолага ўрганиб қолган ворис подшоҳга ҳокимиятни қўлда тутиб туриш янги подшоҳга қараганда анча осон кечади, чунки бунинг учун унга аждодларининг тутумини бузмаслик ва келгусида янги вазиятларга шошилмай мослашиш кифоядир. Бундай йўл тutilса, ҳатто ўртамиёна ҳукмдор ҳам ҳокимиятни қўлдан бой бермайди, фақат уни ўта қудратли ва даҳшатли куч ағдариб ташламаса бўлгани. Аммо шундай бўлган тақдирда ҳам у босқинчи илк бор хато қилгандаёқ ҳукуматни қайтариб олади.

Бизда, Италияда бунга Феррара герцогини мисол қилиб келтириш мумкин. У 1484 йилда венецияликлар, 1510 йилда папа Юлий томонидан етказилган мағлубиятдан кейин ҳам тахтдан йиқилмади, чунки унинг авлоди Феррарада азалдан ҳукмдор эди. Зеро, тахтга ворис бўлган подшоҳнинг ўз раиятига зулм қилишига сабаб ва зарурат камроқ бўлади, чунки улар бусиз ҳам унга садоқат кўрсатадилар, ва агар унда халқнинг нафратини кўзғайдиган ҳаддан ортиқ разолатлар бўлмаса, фуқаронинг ардоғида бўлиши табиий ҳолдир. Салтанат узоқ муддат давом этаётган ва авлоддан авлодга ўтиб келаётган бўлса, бир пайтлар юз берган тўнтаришлар ва уларни келтириб чиқарган сабаблар унутилади. Аксинча, ҳар бир катта ўзгариш бошқа бир ўзгаришларга йўл очади.

Аралаш давлатлар ҳақида

Янги подшоҳга ҳокимиятни қўлда тутиб туриш қийин. Ҳатто янги ерларни қўшиб олган ворис подшоҳга ҳам уларни қўлда тутиб туриш осон кечмайди – чунки салтанат гўё аралаш давлатга айланиб қолади – бу эса энг аввало барча янги давлатларда давлат тўнтаришларига сабаб бўладиган ўша табиий сабаб туфайлидир. Аниқроғи, одамлар янги подшоҳ яхшироқ бўлади деб ишониб, эски подшоҳга қарши осонлик билан бош кўтарадилар, аммо тез орада алданганларини сезиб қоладилар, чунки янги подшоҳ ҳар доим эскисидан ёмонроқ бўлиб чиқади. Бу ҳам табиий ҳол бўлиб, муқаррар нарсадир, чунки босқинчи босиб олинган ерларнинг аҳолисига зулм қилади, уларга турли солиқлар солади ва, бундай пайтларда муқаррар бўлган ҳолат – уларни қўшинларни боқишга мажбур қилади. Шу тариқа бундай подшоҳ ўзига душман

орттириб олади: ундан зулм чекканларнинг юрагида адоват пайдо бўлади, янги ерларни босиб олишга ёрдам берганларнинг дўстлигини эса қўлдан бой беради, чунки, бир томондан, уларни улар кутганидек мукофотлай олмайди, иккинчи томондан эса, улардан қарздор бўлгани учун уларга нисбатан кескин чора ҳам кўра олмайди – зеро, кўшини харчанд кучли бўлмасин, уларнинг ёрдамисиз бу мамлакатга кира олмаган бўлур эди. Айнан мана шу сабаблар туфайли Франция қироли Людовик XII Миланни қандай тез босиб олган бўлса, шундай тез уни қўлдан чиқарди. Герцог Людовико ҳам айнан шу сабабли ўшанда Миланни ўз кучлари билан қайтариб олишга муваффақ бўлди. Чунки қиролга шаҳар дарвозасини очиб берган халқнинг ўзи тез орада алданганини, хомтама бўлганини тушуниб қолиб, янги подшоҳнинг зулмига чидашдан бош тортган эди.

Тўғри, агар қўзғолончи мамлакат такроран босиб олинган бўлса, подшоҳга у ерда ҳокимият ўрнатиш осонроқ бўлади, чунки қўзғолон унга ҳеч кимни юз хотир қилиб ўтирмай, айбдорларни жазолаш, гумонланувчиларни айблаш, энг нозик бўғинларда ҳимоя чораларини кўриш учун яхшигина сабаб бўлади. Масалан, Франция ўз чегараларида герцог Людовико шовқин кўтарган заҳоти Миланни қайтариб берди, бироқ кейинги сафар Франция Миланни узоқ муддат – то юқорида айтиб ўтилган сабаблар туфайли Италиянинг барча давлатлари қуролланиб, унинг қўшинларини тор-мор қилиб, Италия сарҳадларидан қувиб чиқармагунча ушлаб тура олди. Хуллас, Франция ҳар иккала ҳолатда ҳам Миланни қўлдан бой берди. Қиролнинг биринчи муваффақиятсизлигига олиб келган сабабни мен юқорида айтиб ўтдим, у бунга ўхшаш барча ҳолатлар учун умумий бир хилдир; энди иккинчи муваффақиятсизликнинг сабабини аниқлаш қолди. Хўш, эришилган ғалабани Франциядан кўра маҳкамроқ қўлда тутиб қолиш учун Людовикнинг – ёки унинг ўрнидаги исталган раҳбарнинг – қандай воситалари бор эди? Келинг, шуни таҳлил қилиб кўрамыз.

Аввало, босиб олинган ва мерос қолган ҳудудлар ё бир мамлакатга тегишли бўлиб, аҳолиси бир тилда сўзлашиши, ёки турли мамлакатларга тегишли бўлиб, аҳолиси ҳар хил тилларда сўзлашиш мумкин. Биринчи ҳолатда, айниқса агар янги фуқаролар аввал ҳам озодлик таъмини тотиб кўрмаган бўлса, эгаллаб олинган ерни ушлаб туриш қийин кечмайди. Улар устидан ҳукмронликни мустаҳкамлаш учун аввалги подшоҳни йўқотиш кифоя қилади, чунки урф-одатлар муштарак бўлса, аввалги тузум сақлаб қолинса, бошқа бирон сабаб туфайли нотинчлик юзага келмайди. Биламизки, анчадан бери Франция таркибида бўлган Бретань, Бургундия, Нормандия ва Гасконда вазият худди шундай эди. Тўғри, уларнинг тиллари бироз фарқ қилса-да, урф-одатлари ўхшаш бўлгани учун бир-бири билан тинч-тотув яшайверишарди. Бундай ҳолатларда янги подшоҳ иккитагина хавфсизлик чорасини кўриб қўйса кифоя: биринчидан, аввалги подшоҳнинг насли йўқотилиши керак, иккинчидан эса аввалги қонунлар ва солиқларни сақлаб қолиш керак. Ана шунда эгалланган ерлар қисқа муддат ичида янги подшоҳнинг ўз давлати билан бирлашиб кетади.

Аммо агар босиб олинган мамлакатнинг тили, урф-одатлари ва тартиб-қоидалари мерос қолган давлатдан фарқ қилса, бу ҳолда ҳокимиятни қўлда

тутиб қолиш ниҳоятда қийин бўлади. Бундай ҳолатда ҳам катта омад, ҳам катта санъат талаб қилинади. Бунинг энг тўғри ва осон йўлларида бири – ўша юртга доимий яшаш учун кўчиб ўтишдир. Бундай чора эгаллаб олинган ҳокимиятни мустаҳкамлайди ва уни хавфсиз қилади – турк султони Юнонистонда айнан шундай йўл тутган. Агар у пойтахтини у ерга кўчириб ўтказмаганида, харчанд уринса ҳам Юнонистонни қўлда тутиб тура олмаган бўлади. Чунки ўша мамлакатда яшаган одамгина бошланиб келаётган фитнани сезиши ва уни ўз вақтида бартараф қилиши мумкин. Акс ҳолда фитна шу қадар чуқурлашиб кетиши мумкинки, уни пайқаб қолганида бирор чора кўришга кеч бўлади. Подшоҳ эгаллаб олинган мамлакатга мустаҳкам ўрнашиб олса, уни амалдорлар томонидан талон-тарож бўлишдан халос қилади, чунки фуқаролар подшоҳга бевосита мурожаат қилиш имконига эга бўладилар. Бу эса итоаткорларнинг уни яхши кўришига, бўйсунмасларнинг эса ундан қўрқишига сабаб бўлади. Қолаверса, қўшни давлатлардан бирортаси ҳужум қилмоқчи бўлса ҳам, анчагина эҳтиёткорлик қилишга мажбур бўлади. Хуллас, подшоҳ эгаллаб олган мамлакатига кўчиб ўтса, уни қўлдан бой бериши қийин бўлади.

Яна бир яхши усул – бир-иккита жойларда янги ерларни босқинчининг давлати билан боғлаб турувчи колониялар таъсис этишдир. Бундан бошқа биргина имконият – янги мамлакатда катта миқдордаги отлик ва пиёда аскарларни жойлаштиришдир. Колонияларлар катта сарф-харажат талаб қилмайди, уларни ташкил қилиш ва таъминлаб туриш подшоҳга деярли ҳеч қанчага тушмайди, улар ерлари ва уй-жойлари янги кўчиб келганлар учун тортиб олинадиган фуқароларнигина хонавайрон қилади. Хонумонидан айрилиб, мамлакат бўйлаб тарқалиб кетган бу бир ҳовуч одам подшоҳга ҳеч қанча зарар етказа олмайди; қолганлар эса бундай қисматдан қутулиб қолгани учун тез орада тинчиб қолишади, қолаверса, осийлик қилса, хонавайрон бўлган қўшнилариининг куни бошига тушишидан қўрқишади. Хуллас, колониялар подшоҳга арзонга тушади, унга садоқат билан хизмат қилади, бунинг натижасида хонавайрон бўлиб, дарбадар юрган бир нечтагина фуқаро эса унга хавф туғдирмайди. Шу ўринда айтиб ўтиш ўринлики, одамларни ё эркалаш, ё қириб ташлаш керак, чунки одам кичик зулм учун ўч олиши мумкин, катта зулм учун эса ўч ола олмайди. Демак, бир одамга зулм қилинса, унинг қасосидан қўрқмайдиган даражада зулм қилиш керак экан. Агар босиб олинган юртда колониялар ўрнига қўшин жойлаштирилса, уни таъминлаш анча қимматга тушади ва янги давлатдан тушадиган ҳар қандай даромадни ютиб юборади, натижада фойда олиш ўрнига зарар кўрилади; бунинг устига бундан анча кўп одамга талафот етади, чунки у ерда турган қўшиннинг юки барча аҳолига тушади, бундан эса зиммасига оғирлик тушган ҳар бир одам подшоҳга душман бўлиб қолади. Душман эса унга зарар етказиши мумкин, чунки улар мағлуб бўлган бўлса-да, ўз уйида яшаётган бўлади. Шундай қилиб, қайси томондан қараманг, бундай гарнизонни таъминлаш кони зарардир, колонияларнинг эса турган-битгани фойдадир.

Урф-одатлари ва тили бегона юртни босиб олган подшоҳ нисбатан заифроқ қўшнилариининг раҳбари ва ҳимоячиси бўлиб олиши ҳамда кучли қўшнилариини заифлаштиришга уриниши лозим, бундан ташқари, ўша

мамлакатга куч жихатдан ўзидан қолишмайдиган ажнабий ҳукмдор кириб олмаслигидан ҳам кўз-қулоқ бўлиб туриши керак. Бундайларни одатда мамлакат ичида қолган норозилар мағлубият аламига чидай олмаганидан ёки кўрққанидан чақирадилар. Бир пайтлар римликларни Юнонистонга этолияликлар шу тариқа чақиришган. Барча бошқа мамлакатларга ҳам уларни ҳар доим маҳаллий аҳоли чақирган. Одатда қудратли ҳукмдор бир мамлакатга бостириб кирса, ундан заифроқ давлатлар – одатда ўзидан кучлиларга ҳасад қилганидан – унга қўшилиб олишади, шунинг учун ҳукмдор уларни ўзига мойил қилиб овора бўлишига ҳожат йўқ, чунки у қурган давлатга улар ўзлариёқ жон деб қўшилиб олишади. Бироқ, уларнинг сафи кенгайиб, куч тўплаб олишларига йўл қўймаслик керак, холос. Ана шунда ўз кучи билан ва уларнинг ёрдами билан йирикроқ ҳукмдорларни бўйсундириш ва ўша мамлакатда тўлақонли ҳоким бўлиб олиш қийин бўлмайди. Агар ҳукмдор бу чораларни кўриб қўймаса, орадан кўп ўтмай қўлга киритган ерларидан маҳрум бўлади, бироқ унга ҳам жуда кўп қийинчиликлар ва бало-офатларга дуч келади.

Римликлар бир мамлакатни эгаллагач, юқорида айтиб ўтилган барча қоидаларга риоя қилишарди: колониялар ташкил қилишар, заифларга ҳомийлик қилишар, аммо уларнинг куч тўплашига йўл қўйишмасди; кучлиларни бўйсундиришар; айна пайтда мамлакатга кучли ажнабий ҳукмдорларнинг таъсири кириб келмаслигининг олдини олишарди. Юнонистонни мисол келтириш билан чекланаман. Римликлар ахеялик ва этолияликларни ўзларига оғдириб олишди; Македония қироллигини ҳолдан тойдиришди; у ердан Антиохни қувиб чиқаришди. Бироқ, ахеялик ва этолияликларнинг шунча хизматларига қарамай, уларга ўз ерларини кенгайтиришга имкон беришмади, Филиппнинг хушомадларига учишмади, унинг қудратини синдирмагунча у билан иттифоқ тузишмади, Юнонистондаги ерларга кўз олайтираётган Антиохнинг босимига бўш келишмади. Римликлар ҳақиқий доно ҳукмдор қандай йўл тутиши керак бўлса, шундай йўл тутишди, яъни фақат бугунги кунни эмас, балки эртани ҳам ўйлашди; бор кучлари билан юз бериши мумкин бўлган фалокатларнинг олдини олишди, агар ўз вақтида керакли чоралар кўрилса, бу қийин иш эмас; бироқ фалокат келгунча кутиладиган бўлса, ҳеч қандай чора-тадбир ёрдам бермайди, чунки касаллик бедаво дардга айланиб бўлган бўлади.

Бу худди терлама касалига ўхшайди. Табиблар айтганидек, бу дардни бошланишида аниқлаш қийин, лекин даволаш осон. Бироқ ўтказиб юборилса, уни аниқлаш осон, аммо даволаш қийин. Давлат ишида ҳам шундай: бошланиб келаётган касаллик ўз вақтида аниқланса (доно ҳукмдорларгагина шундай қила олади), ундан халос бўлиш қийин эмас. Бироқ у ҳамма кўрадиган даражада чуқурлашиб кетса, энди унга ҳеч қандай дори-дармон ёрдам бермайди.

Римликлар фалокат олдиндан сезишса, дарҳол чора кўришар, уруш чиқмасин деб кўрқиб, қўл ковуштириб ўтиришмас эди, чунки урушнинг олдини олиб бўлмайди, унинг бошланишини – душман фойдасига – бироз кечиктиришгина мумкинлигини билишарди. Шунинг учун улар Филипп билан Антиох билан Италияда жанг қилишга мажбур бўлмаслик учун уларга қарши Юнон ҳудудида уруш қилишга жазм қилишди. Бу пайтда ҳали уларнинг ҳар

бири билан бўладиган урушнинг олдини олиш имконияти бор эди, бироқ улар буни исташмади. Римликлар ҳозирги донишмандларнинг оғзидан тушмайдиган «Қулай фурсатга ишонинг» деган мақолни ёқтиришмасди, улар ўзларининг шижоати ва узоқни кўра билишларинигина қулай фурсат деб ҳисоблашарди. Пайсалга солиш исталган оқибатга олиб келиши мумкин, чунки вақт яхшилик ҳам, ёмонлик ҳам келтиради.

Келинг, Францияга қайтайлик-да, у мен санаб ўтган шартларнинг бирортасини бўлса ҳам бажардимиз, йўқми – шунга эътибор берайлик. Мен Карл эмас, Людовикни назарда тутяпман, чунки у Италияда узоқроқ муддат тура олган, шунинг учун унинг қилган ишлари биз учун намуналироқ. Унинг қилган ишларини кўрсангиз, ҳукмдор урф-одати ва тили бегона мамлакатда ҳокимиятни қўлда тутиб туриш учун нима қилиши керак бўлса, шунинг тескарисини қилганига ишонч ҳосил қиласиз.

Қирол Людовк Италияга венецияликларнинг шарофати билан кириб келди. Улар ерларини кенгайтирмоқчи бўлиб, берган ёрдамлари учун Ломбардиянинг ярмини талаб қилишди. Мен бу шартга кўнгани учун қиролни айбламайман: у Италияга бир оёғини бўлса ҳам қўйиб олмоқчи эди, бироқ у ерда иттифоқдошлари йўқ эди. Айниқса Карлнинг шарофати билан Франция олдидаги барча эшиклар ёпилиб қолгандан кейин унга ҳеч ким ёрдам бера олмас эди. Шунинг учун у танлаб ўтирмай иттифоқ тузишга мажбур эди. Агар кейинчалик хатоларга йўл қўймаганида, анчагина омади келиши ҳам мумкин эди. У Ломбардияни босиб олди-ю, Франциянинг Карл пайтида қўлдан бой берилган обрўсини қайтариб берди: Генуя бўйсунди, флоренцияликлар иттифоқ тузишни таклиф қилишди; Мантуан маркизи ҳам, Феррара герцоги ҳам, Бентивольилар оиласи ҳам, графиня Форли ҳам, Фаэнци, Пезаро, Римини, Камерино, Пьомбино ҳукмдорлари ҳам; Лукка, Пиза, Сиена ҳам – ҳаммалари Людовикка дўстлик изҳор қилишга шошилиб қолишди. Ана шунда венецияликлар қалтис қадам босиб қўйганини англаб қолишди: улар Ломбардиядаги иккита шаҳарни деб Италиянинг учдан икки қисмини қўлдан бой бериб қўйишган эди.

Ана энди қирол бу устунликни қанчалар осонлик билан мустаҳкамлаб олиши мумкин бўлганини ўзингиз ўйлаб кўринг: бунинг учун юқорида айтиб ўтилган қоидаларга риоя қилиш ва иттифоқдошларнинг хавфсизлигини таъминлаш керак эди, холос: кўпчилик бўлса-да, заиф бўлган бу иттифоқчилар қайси бири Черковдан, яна қайси бири венецияликлардан кўрқиб, унинг қаноти остига кириб олишга мажбур эди; у эса улар орқали ўзини ҳали хийла кучли бўлганлардан ҳимоялаб олиши мумкин эди. Аммо у Миланга кирган заҳоти бунинг тескарисини қилди: папа Александрга Романьяни босиб олишга ёрдам берди. Ёрдам беришга берди, аммо ўз қўли билан ўз қудратига путур етказганини, иттифоқчиларни ва унинг ҳомийлигига ишонганларни ўзидан нари қилиб қўйганини сезмади, бунинг устига бусиз ҳам диний жиҳатдан кучли бўлган папанинг дунёвий ҳокимиятини янада мустаҳкамлаб қўйганини тушуниб етмади. Биринчи хатога йўл қўйгач, у шу йўлда давом этишга мажбур бўлиб қолди, шунинг учун энди Александрнинг попугини пасайтириб қўйиш ва унинг Тосканани эгаллаб олишига йўл қўймаслик учун Италияга шахсан

келишга мажбур бўлди. Бироқ, Черковни кучайтириб қўйгани, иттифокдошлар билан орасини бузиб қўйгани Людовикка камлик қилди: Неаполь қироллигини қўлга киритмоқчи бўлиб, уни Испания қироли билан баҳам кўрди, яъни ўзи подшоҳ бўлиб турган Италияга ўзига тенг кучли рақибни чақирди. Худди норозилар ва иззатталаблар ҳомий топишга қийналмасин дегандек. Ўзига хизматкор бўлиши мумкин бўлган қиролни ҳайдаб, қиролликка унинг ўзини қувиб юбориши мумкин бўлган ҳукмдорни чақириб ўтирибди.

Ҳа, ерларни босиб олишга ўч бўлиш табиий ва одатий ҳол. Ўз имкониятларини ҳисобга олганларни ҳамма ҳам маъқуллайди ёки ҳеч бўлмаганда ҳеч ким танқид қилмайди. Бироқ ўз имкониятларини ҳисобга олмаган, қандай қилиб бўлса ҳам ер босиб олишга интилганлар танқидга муносиб хатога йўл қўядилар. Агар Франция Неаполни ўз кучлари билан эгаллай олса, уни қайтадан ишғол қилса арзир эди. Аммо бунга уни бўлиб олиш эвазига эришмаслиги керак эди. Ломбардияни венецияликлар билан бўлишиб олишни-ку оқлаш мумкин, чунки қирол шу йўл билан Италияда қарор топди. Бироқ мана бу иккинчи бўлишувни фақат қоралаш мумкин, холос. Чунки бу ишни ғалаба эҳтиёжи учун қилинди деб оқлаб бўлмайди.

Шундай қилиб, Людовик умумий ҳисобда бешта хатога йўл қўйди: майда ҳукмдорларни қувиб юборди, Италия ичида кучли ҳукмдорнинг янада куч тўплашига ёрдам берди, Италияга қудрати ўзи билан тенг бўлган бегонани чақирди, Италияга кўчиб келмади, у ерда колониялар таъсис этмади.

Бу бешта хато унинг тириклигида бу қадар оғир оқибатларга олиб келмаган бўларди, аммо у олтинчи хатога йўл қўйди: венециянинг ерларга кўз олайтириб қўйди. Венецияни у Черковнинг кучайишига ёрдам бермасидан, испанларни чақирмасидан аввал бироз кўрқитиб қўйиш керак эди, аммо бу иккала хатога йўл қўйгач, Венециянинг тор-мор қилинишига йўл қўйиш мумкин эмас эди. Венеция ҳали қудратли эди, у бошқаларни Ломбардияни босиб олишдан тўсиб турар эди, чунки бир томондан у ерни ўзи ҳам кўз остига олиб қўйган эди, иккинчи томондан эса ҳеч ким Ломбардия Венециянинг қўлига ўтиб кетиши учун Франция билан уруш қилишни истамас эди, бир пайтнинг ўзида ҳам Франция, ҳам Венеция билан уруш қилишга эса ҳеч ким журъат қила олмас эди. Агар менга эътироз билдириб, Людовик урушга йўл қўймаслик учун Романьяни Александрга, Неаполни эса Испания қиролига топширди, дейишса, мен яна юқорида далиллар билан жавоб бераман: урушга йўл қўймаслик учун тартибсизликни ҳаспўшлаб туриб мумкин эмас, чунки уруш бўлиши муқаррар, урушдаги устунликни эса қўлдан бой бериш мумкин. Агар менга «Қирол папага ваъда бериб қўйган эди: қиролнинг никоҳини бузиш ва кардиналлик қалпоғи эвазига Рушан архиепископига Романьяни босиб олишга ёрдам беришга мажбур эди» дейишса, мен бунга ҳукмдорларнинг сўз бериши ва бу сўзнинг устидан қандай чиқиш кераклиги ҳақидаги бобда жавоб бераман.

Шундай қилиб, қирол Людовик эгаллаб олинган мамлакатни қўлда тутиб турмоқчи бўлган ҳукмдорлар риоя қилган барча қоидалардан четлангани учунгина Ломбардияни қўлдан бой берди. Бунинг ҳеч қандай ажабланарли жиҳати йўқ, аксинча, ҳаммаси табиий ва қонуниятларга мувофиқ. Мен бу ҳақда

Нантда, Валентино (папа Александрнинг ўғли Чезаре Борджани шундай дейишарди) Романьяни қўлга киритаётган пайтда Рушан кардинали билан гаплашган эдим: Кардинал менга итальян ҳарбий ишни унча тушунишмайди деган, мен эса унга жавобан французлар эса сиёсатни унча тушунишмайди, акс ҳолда улар Черковнинг бу қадар кучайишига эришмаган бўлишарди, деган эдим. Тажрибадан маълумки, Черков ва Испания айнан Франция туфайли Италиядаги ерларини кенгайтириб олишди, аммо Франция уларни деб ҳамма нарсани қўлдан бой берди. Бундан эса кўп марта тасдиқланаётган хулосани чиқариш мумкин: бировнинг қудратини кўпайтирганнинг шўри курсин, чунки у маҳорат ёки куч билан қўлга киритилади, қудрат қўлига ўтаётган одам эса бу икки фазилатга ишонмайди.

IV боб. Нима учун Искандар эгаллаган Доро киролиги Искандар ўлгач, унинг меросхўрларига қарши бош кўтармаган

Босиб олинган давлатда ҳокимият ўрнатиш қанчалик катта меҳнат талаб қилишини кўриб чиққан одам нима учун Буюк Александрнинг бутун давлати – у бир неча йил ичида Осиёни бўйсундиргач, тез орада вафот этганидан сўнг – нафақат парчаланиб кетмагани, балки унинг меросхўрлари қўлига тинч йўл билан ўтиб кетганига фақат ажабланиши мумкин, холос. Бу меросхўрлар бошқарувда ўзининг шухратпарастлиги билан бошига ғалва орттириб олишдан бошқани билишмади. Бунинг сабабини тушунтириш учун шуни айтиш мумкинки, инсониятнинг қадим тарихи давомида бир киши бошқарадиган барча давлатлар иккига бўлинади: бирида ҳукмдор ўзининг инояти ва муруввати билан олий мансабларга тайинлаган хизматкорлар даврасида, уларнинг ёрдамида ҳукмронлик қилади, иккинчисида эса ҳукмдор унинг муруввати эмас, балки қадимий насл-насаби туфайли ҳукм юритувчи баронлар даврасида ҳукмронлик қилади. Бу баронларнинг мерос қолган давлати ва уларни подшоҳ деб тан оладиган, уларга табиий равишда боғланиб қолган фуқаролари бўлади. Подшоҳ хизматкорлари орқали ҳукм юритадиган давлатда унинг ҳокимияти жуда катта бўлади, чунки бутун мамлакат бўйлаб фуқаролар фақат биргина подшоҳни билишади; унинг хизматкорларига бўйсуниса ҳам, уларга ортиқча боғланмаган ҳолда, оддий амалдор ёки мансабдорларга бўйсунгандек бўйсунисади, холос.

Ҳукм юритишнинг бундай турли усулларига бугунги кунда Турк султони ва Франция қироли мисол бўла олади. Турк монархияси битта подшоҳга бўйсунди; ҳукуматдаги қолган барча одамлар унинг хизматкорларидир; мамлакат вилоятларга – санжоқларга бўлинган бўлиб, султон у ерга волийларни тайинлайди ва уларни кўнглига келганича алмаштириб, ўзгартираверади. Франция қиролининг атрофида эса, бунинг акси ўлароқ, аслзодалар жуда кўп бўлиб, уларнинг садокатли фуқаролари ҳам бор. Бунинг устига бу аслзодалар шундай имтиёзларга эгаки, ҳатто қирол уларга тажовуз қилишга журъат эта олмайди.

Бу икки давлатни таққослаб кўрсак, султоннинг монархиясини босиб олиш қийин, лекин босиб олинса, қўлда тутиб туриш осон; аксинча, Франция каби

давлатни маълум маънода босиб олиш осон, лекин қўлда тутиб туриш жуда қийин. Султоннинг давлатини босиб олиш қийинлигига сабаб шуки, босқинчи ўзини ўша ерлик бирорта волий ёнига чақириб олишига ёки султоннинг атрофидагилар орасидаги кўзғолон туфайли ҳокимиятни қўлга олиш осон кечишига умид қила олмайди. Юқорида айтилганидек, султоннинг атрофидагилар унинг қулларидир. Улар унга ўла-ўлгунча содиқ қолади, шунинг учун уларни пул билан ўзига оғдириб олиш қийин, мабодо бирортасига пора бериб, сотиб олган тақдирда ҳам улардан фойда чикмайди, чунки юқоридаги сабаб туфайли улар халқни ортидан эргаштира олмайди. Демак, султонга ҳужум қилган одам ерлик халқнинг бир тану бир жон бўлиб қаршилиқ кўрсатишига тайёр туриши ҳамда бировларнинг орасидаги адоватга эмас, ўзининг кучигагина ишониши керак. Бироқ, агар султон устидан ғалаба қозонилса, унинг қўшини очик жангда битта қолмай қириб ташланса, саркарда султоннинг авлодларидан бошқа ҳеч кимдан кўркмаса ҳам бўлади. Султоннинг авлодлари ҳам қириб ташланса, энди ҳеч кимдан кўркмаса бўлади. Чунки бошқа ҳеч ким фуқарони ортидан эргаштира олмайди; ғалабадан олдин халқнинг ёрдамига умид қилмаслик керак бўлса, ғалабадан кейин ундан кўркмаслик керак.

Францияга ўхшаш давлатларда эса вазият бошқача: бу мамлакатга баронлардан бирортаси билан тил бириктириб, осонгина кириб олиш мумкин, чунки уларнинг орасидан норозиларни ва ўзгариш истовчиларни истаган пайтда топиш мумкин. Мана шу сабаблар туфайли улар босқинчига мамлакат дарвозаларини очиб беришлари ва ғалабани осонлаштириб беришлари мумкин. Бироқ бундай мамлакатни босиб олгандан кейин уни қўлда тутиб туриш қийин, чунки сенга ёрдам берганлар томонидан ҳам, сен куч билан мағлуб қилганлар томонидан ҳам хавф бор. Бу ерда подшоҳнинг наслини қириб ташлаш кифоя қилмайди, чунки янги фитнага бошчилик қилишга тайёр турган баронлар доим топилади; уларнинг на даъволарини қондириб бўлади, на ўзларини йўқотиб бўлади, шунинг учун улар имкон топилди дегунча сени тахтдан ағдаришади.

Ана энди Доронинг салтанатига эътибор берсак, унинг султоннинг салтанатига ўхшашлигини кўрамиз. Шунинг учун ҳам Александр уни бир зарба билан тор-мор қилиб, Доронинг қўшинини очик жангда битта қўймай қириб ташлаши керак бўлган. Бироқ, бундай ғалабадан ва Доронинг ўлиmidан кейин у юқоридаги сабаб туфайли ҳокимиятининг мустаҳкамлиги ҳақида ташвишланмаса ҳам бўларди. Унинг ворислари ҳам, агар тинч-тотув яшашса, ҳеч бир ташвишсиз ҳукм юритишлари мумкин эди: уларнинг ўзлари бирор фитна чиқармаса, салтанатдан бошқа ҳеч қандай фитна пайдо бўлмас эди.

Бироқ тузуми Франция каби давлатларда эса ҳукмдор бунчалик беташвиш ҳукм юрита олмайди. Майда ҳукмдорлар жуда кўп бўлган Испания, Франция ва Грецияда гоҳ-гоҳида римликларга қарши кўзғолонлар бошланиб турарди. Аввалги тузум ҳали одамларнинг кўз ўнгида сақланиб турар экан, Рим салтанати омонатлигича қолаверарди; бироқ, тузум унутилгани сари римликлар ўзларининг куч-қудрати ва узоқ давом этган ҳукмронлиги туфайли бу мамлакатларда ўз ҳукмини тобора мустаҳкамлаб бораверди. Шунинг учун кейинчалик, римликлар ўзаро жанг қилаётган пайтда ҳар бир рақиб ўзи

мустаҳкамроқ ўрнашган вилоятларни жангга жалб қилаверди. Асл ҳукмдорлари кириб ташланган маҳаллий аҳоли эса римликлардан бошқа ҳукмдорларни тан олишмади. Буларнинг барчасини эътиборга оладиган бўлсак, нима учун Александр Осиёдаги салтанатни қўлда тутиб тура олганини, Пирр ва бошқа кўплаб ҳукмдорлар эса нима учун эгаллаб олган мамлакатларни қўлда тутиб туришга жуда қийналганини тушунишимиз мумкин. Бунинг сабаби ғолибнинг қанчалик жасур ва қаҳрамонлигида эмас, балки эгалланган давлатларнинг тузуми турлича бўлганидир.

V боб. Эгаллаб олинганча ўз қонунлари бўйича яшаган шаҳар ёки давлатларни қандай бошқариш мумкин

Аввал айтиб ўтилганидек, босиб олинган давлат азал-азалдан эркин яшаган бўлса, унинг ўз қонунлари бор бўлса, уни уч хил йўл билан қўлда тутиб туриш мумкин.

Биринчиси – уни вайрон қилиш; иккинчиси – ўша ерга кўчиб бориб яшаш; учинчиси – фуқароларга ўз қонунлари асосида яшашга имкон бериб, уларга ўлпон (солиқ) солиш, ҳукмдорга дўстона муносабатда бўлишга ваъда берган (қасам ичган) бир неча кишига бошқарувни ишониб топшириш. Бу кишилар ҳукмдорни ҳар томонлама қўллаб-қувватлайдилар, чунки уларга ҳокимиятни ҳукмдор берганини, уларнинг кучи ҳукмдорнинг дўстлиги ва куч-қудратига боғлиқлигини биладилар. Бундан ташқари, эркин яшашга ўрганган шаҳарни вайрон қилгинг келмаса, уни бошқа бирор йўл билан эмас, айнан шу ерлик фуқаролар орқалигина қўлда тутиб туриш энг осон йўлдир.

Мисол учун, Спарта ва Римни олайлик. Спарталиклар Афина ва Фивада олигархия ўрнатиб, бу икки шаҳарни қўлда тутиб туришди, лекин кейин барибир қўлдан бой беришди. Римликлар эса Капуя, Карфаген ва Нуманцияни қўлда тутиб туриш учун уларни вайрон қилишди ва ўз ҳукми остида сақлаб қолишди. Улар Грецияни худди спарталиклар тутган йўл билан, яъни олигархия ташкил қилиб ушлаб туришга уринишди, фуқароларни эркин қўйиб, ўз қонунларига кўра яшаш ҳуқуқидан маҳрум қилишмайди, бироқ бу фойда бермади. Натижада бутун Грецияни қўлдан бой бермаслик учун ундаги кўплаб шаҳарларни вайрон қилишга мажбур бўлишди.

Зеро, аслида бир шаҳарни вайрон қилмай туриб, уни ишонч билан қўлда тутиб туришнинг имкони йўқ.

Азалдан эркин яшаган шаҳарни қўлга киритган, аммо унга шафқат қилган кишига ўша шаҳар шафқат қилмайди. У ерда озодлик учун, на вақт, на янги ҳукуматнинг яхшиликлари унуттира олмайдиган эски тузумни тиклаш учун қўзғолон кўтаришга сабаб доим топилади. Нима қилсангиз ҳам, ҳар қанча уринсангиз ҳам, шаҳар аҳлини ажратиб юбормасангиз, тарқатиб юбормасангиз, улар аввалги озодликни ҳам, аввалги тузумни ҳам ҳеч қачон унутишмайди, имкон топилди дегунча уларни тиклашга ҳаракат қилишади. Флоренцияликларнинг қўлига ўтиб қолган Пиза шаҳри аҳолиси орадан юз йил ўтгандан кейин худди шундай қилди.

Шунинг учун ҳукмдорнинг тасарруфида уларнинг кўнглини олиш ва шу йўл билан ўзининг хавфсизлигини таъминлаш учун етарли вақт бўлади. Республикаларда эса аҳвол бошқача: бу ерда ҳаёт қайнайди, адоват ҳам, қасос шавқи ҳам кучли бўлади; бу ерда аввалги озодлик ҳақидаги хотира ҳеч қачон ўлмайди ва ўлиши мумкин ҳам эмас. Шунинг учун уларни кўлда тутиб туришнинг энг тўғри йўли - ё вайрон қилиш, ё у ерга кўчиб боришдир.

Бироқ, агар шаҳар ёки мамлакат бир ҳукмдорнинг кўл остида яшашга ўрганган бўлса, аммо унинг насли кириб юборилган бўлса, бундай шаҳар аҳлининг қурол кўтариши унчалик осон эмас, чунки бир томондан, улар бўйсунмишга ўрганган бўлади, иккинчи томондан эса эски ҳукмдори йўқотгач, улар на янгисини сайлашга келиша олишади, на эркин яшай олишади.

VI боб. Қурол ёки жасорат билан кўлга киритилган янги давлатлар ҳақида

Ҳукуматларни эгаллаш ҳақида, ҳукмдорлар ва салтанатлар ҳақида сўз борар экан, буюк инсонларнинг мисолларига мурожаат қилишим табиий ҳолдир.

Одамлар одатда бошқалар очган йўлдан юришади, бирор намунага эргашиб иш тутишади. Бироқ, бу йўлларга кўр-кўрона эргашишнинг ҳам, ўзимизга ўртак деб билган кишиларга жасорату маҳоратда тенглаша олишнинг ҳам имкони бўлмагани боис, оқил инсон уларга бу борада тенглаша олмаса ҳам, ҳеч бўлмаганда уларнинг жасоратидан руҳланиш учун буюк зотлар босиб ўтган йўлларни танлаши, уларнинг энг муносибларига эргашиши лозимдир. Бу борада тажрибали мерганларга ўхшашга интилиш керак. Улар нишоннинг узокроқда эканини кўришса, мўлжални юқорироқ олишади. Бироқ улар ўқ юқорига кетсин деб эмас, балки камоннинг кучини билгани учун, ўқ узокдаги нишонга етиб борсин деб юқорироққа қараб ўқ узишади.

Шундай қилиб, янги кўлга киритилган давлатда ҳукмни кўлда тутиб туришнинг осон ёки қийин бўлиши янги ҳукмдорнинг маҳоратига боғлиқдир.

Четдан қараганда бир одам тахтга ёки ўзининг жасорати, маҳорати туфайли, ёки толеининг кулиб боқиши туфайли келадигандек, кейинчалик ҳам кўпгина қийинчиликларни енгишда бу иккиси баравар кўл келадигандек туюлади. Аммо воқеликда кимки тақдирга камроқ ишонган бўлса, ҳукумат тепасида узокроқ қолади. Шунингдек, янги ҳукмдорнинг бошқа ерлари бўлмаса, эгаллаб олган давлатига кўчиб келишга мажбур бўлгани ҳам ишни осонлаштиради.

Бироқ, тахтни тақдирнинг тақозоси билан эмас, шахсий маҳорати ва жасорати билан кўлга киритилганларга келсак, мен Мусо, Кир, Тезей ва шу кабиларни айтиб ўтишим мумкин.

Мусо ҳақида айтиб ўтирмасак ҳам бўлади, чунки у Парвардигорнинг фармонини ижро қилувчи эди, холос. Унинг Робби билан роз айтишга муносиб қилган фазилатлари олдида бош эгамиз. Энди Кир ва бошқа жаҳонгирлар ва салтанат асосчиларига мурожаат қиламиз: уларнинг буюклигига қойил

қолмасликнинг иложи йўқ, уларнинг қилган ишлари ва юритган ҳукмлари Мусога Робби илҳом қилган ҳукмлардан қолишмайди. Бу зотларнинг ҳаёти ва мардликлари ҳақида фикр юритар эканмиз, бир нарсага ишонч ҳосил қиламиз: тақдир уларга қулай бир имконият берган, яъни уларни исталган шаклга солиш мумкин бўлган материал билан таъминлаган, холос. Агар бундай имконият берилмаса, уларнинг иқтидори беҳуда кетган бўларди; агар уларда бундай иқтидор бўлмаса, берилган имконият беҳуда кетган бўларди.

Агар Мусо Бану Исроилни Мисрда кулликда, қибтийларнинг истибдоди остида ётгани устига келиб қолмаса, бу асоратдан халос қилиш уларни ортидан эргашишга кўндира олмаган бўларди.

Агар Ромул туғилган пайтида тақдирнинг ҳукмига ташлаб кетилмаган, Альба эса унга торлик қилмаган бўлганида, у Римнинг подшоҳи ва давлатнинг асосчиси бўлмаган бўларди. Агар ўша пайтда форслар мидияликларнинг ҳукми остида эзилмаган, мидияликлар эса узоқ вақт тинчлик-хотиржамликдан бўшашиб, нозиклашиб кетмаган бўлганида, Кир бу қадар катта муваффақиятлар қозонмаган бўларди. Агар Тезей афиналикларнинг бир-биридан алоҳида яшаётгани устидан чиқиб қолмаса, бу қадар жасорат намоён қила олмаган бўларди. Хуллас, уларнинг ҳар бирига қулай имконият насиб қилиб қолган, бироқ улар ўзининг буюк иқтидори туфайли бу имкониятнинг асл маъносини кашф қила олишган ва шу туфайли уларнинг Ватани шуҳрат қозониб, бахт-саодатга эришган.

Кимки бу машҳур инсонлар каби дадиллик билан иш тутса, ҳокимиятни кўлга киритиши қийин бўлади, аммо уни кўлда тутиб туриши осон бўлади; қийинлиги шундаки, аввало улар янги тартиб-қоидалар ўрнатиши лозим бўлиб, бусиз давлатга асос солиш ва унинг хавфсизлигини таъминлашнинг имкони йўқ.

Аммо билмоқ керакки, эски тартибларни янгиси билан алмаштиришдек қийин, юритиш хатарли, муваффақиятли даргумон иш йўқ. Бундай ташаббус билан чиққан ҳар бир инсонни эски тартибдан манфаатдорларнинг адоватига ҳамда янги тартибдан манфаатдорларнинг совуққонлигига дуч келади. Бу совуққонликнинг сабабларидан бири рақибдан кўрқишдир, чунки қонун у томонда бўлади, яна бири эса янгилик узоқ вақт давом этиб, тажрибада тасдиқланмагунича унга ишонмайдиган одамларнинг ишончсизлигидир. Эски тартиб тарафдорлари имкон топилди дегунча бор кучи билан ҳужум қилади, янгилик тарафдорлари эса сустлик билан мудофаа қилишади, шунинг учун уларга суянган одам ўзини хатарга кўяди.

Бу ишни батафсилроқ таҳлил қилишдан аввал бундай ислохотчилар ўз кучига ишонадими ёки четдан кимнингдир қўллаб-қувватлашига боғлиқми – шуни аниқлаб олиш керак; бошқача қилиб айтганда, улар ўзи бошлаган ишни охирига етказиш учун кимгадир ялиниши керакми ёки куч ишлатишадими?

Биринчи ҳолатда улар муваффақиятсизликка маҳкум бўлади, иккинчи ҳолатда эса, яъни улар куч ишлатиши мумкин бўлса, камдан-кам ҳоллардагина муваффақиятсизликка учрашади. Шунинг учун қуролланган пайғамбарлар доим енгишган, қуролсизлари эса ҳалок бўлган. Чунки, юқоридагиларга кўшимча равишда айтиш лозимки, одамларнинг феъл-атвори ўзгариб туришини

унутмаслик керак, уларни ўз ғоянгизга оғдириш осон, лекин унда ушлаб туриш қийин. Шунинг учун халқда ишонч йўқолса, уни ишонишга куч билан мажбур қилишга тайёр туриш керак. Мусо, Кир, Ромул ва Тезейлар қуролсиз бўлганда, ўзлари жорий қилган қонунларга узоқ вақт давомида риоя қилинишига эриша олмаган бўлишарди. Бугунги кунда фра (католик монах) Жироламо Савонаролада ҳам худди шундай бўлди: оломон у жорий қилган қонунларга ишонмай қўйган заҳоти бу қонунлар бекор бўлди, унга ҳануз ишонаётганларнинг ишончини мустаҳкамлаш, ишонмай қўйганларни мажбурлаш учун эса унда ҳеч қандай восита йўқ эди.

Мен бу ерда санаб ўтган одамларнинг йўлида жуда кўп қийинчилик ва хавф-хатарлар пайдо бўлади, уларни енгиб ўтиш учун эса улкан жасорат, мардлик ва маҳорат талаб қилинади. Бироқ, мақсад қўлга киритилган бўлса, подшоҳ қўл остидагиларнинг ҳурматига сазовор бўлган бўлса, ҳасадгўйларни бартараф қилган бўлса, у узоқ йиллар давомида куч-қудрат, хотиржамлик, иззат-икром ва бахт-саодатга эришади.

Бундай олий намуналар қаторида мен бироз оддийроқ мисолни ҳам келтираман ва шунинг ўзи етарли деб ўйлайман.

Мен сиракузлик Гиеронни назарда тутяпман: у оддий фуқароликдан Сиракуз подшоҳи мартабасига кўтарила олди, ваҳоланки тақдир унга қулай фурсатдан бошқа ҳеч нарса ато қилмаган эди: Сиракузнинг мазлум аҳолиси уни ўзига саркарда этиб тайинлади, у эса ўз кучи, ўз меҳнати билан уларнинг подшоҳига айланди. Гиерон ҳали машҳур бўлмасидан аввал ҳам шу қадар кучли иқтидор эгаси эдики, қадимий муаллифнинг таъбири айтганда, «*nihim illi seerat ad regnandum praeter regnum*» [у подшоҳ бўлиши учун фақат подшоҳлик етишмас эди, холос]. У эски қўшинни тарқатиб юбориб, янги лашкар тузди, эски аҳдномаларни бекор қилиб, янгиларини имзолади. Ўз қўшини ва ўз иттифокдошларига эга бўлгач, у бундай пойдевор устида ҳар қандай бинони қуриб ташлай олар эди. Унинг учун энг қийини – ҳокимиятни эгаллаш бўлса, энг осони – уни қўлда тутиб туриш эди.

VII боб. Бировнинг қуроли ёки тақдирнинг инояти ила қўлга киритиладиган янги давлатлар ҳақида

Тахтга ўзининг иқтидори эмас, тақдирнинг инояти билан ўтирганлар учун ҳокимиятни қўлга киритиш осон, бироқ уни қўлда тутиб туриш қийин бўлади. Улар мақсадга элтадиган узоқ йўлни гўё кушдек осонлик билан учиб ўтадилару, аммо кейин жуда кўп қийинчиликларга дучор бўладилар. Мен ҳокимиятни мол-дунё эвазига қўлга киритган ёки ҳадя сифатида қабул қилиб олган фуқароларни назарда тутяпман. Бундай ҳолатлар Грециянинг Иония ва Гелеспонта каби шаҳарларида тез-тез учраб турар, Доро бу ерларга ўзининг хавфсизлигини таъминлаш ва обрўсини ошириш учун ҳокимларни тайинлар эди; бу ҳолат Римда ҳам кўп учрарди, оддий фуқаролар аскарларни сотиб олиб, ўзларини император деб эълон қилишарди.

Бундай ҳолатларда подшоҳлар ҳокимиятни уларга берганларнинг иродаси ва кайфиятига, яъни ниҳоятда беқарор ва инжиқ икки кучга мутлақо қарам бўлишади; улар тахтни қўлда тутиб туришни билмайди ҳам, бунинг уддасидан чиқа олмайди ҳам.

Билмаслигининг сабаби шуки, маълум бир иқтидор ва фазилати бўлмаган, бир умр оддий лавозимда юрган одам давлат бошқаришни қаердан ҳам ўргансин? Уддасидан чиқа олмаслигининг сабаби эса уларнинг иттифоқчилари, мустаҳкам таянчи бўлмайди. Дабдурустдан подшоҳ бўлиб қолган бундай кимсалар табиатда бирдан пайдо бўлиб, тез ўсиб кетадиган ўсимликларга ўхшаб, на томир отишга, на шох-шабба чиқаришга улгурмай, дастлабки қор-ёмғирдаёқ нобуд бўлишади. Ҳақиқий иқтидорга эга бўлган одамларгина бирдан юқори мартабага кўтарилиб қолса, бошига кўнган омад қушини қўлдан чиқармайди, бундайлар ҳукмдор бўлгач, бошқалар тахтга ўтиргунгача курадиган пойдеворни энди қура бошлайди.

Ўз кучи, ўз меҳнати билан ёки тақдирнинг инояти билан тахтга ўтириш имкониятларини бизга ниҳоятда тушунарли бўлган икки мисолда – Франческо Сфорца ва Чезаре Борджа мисолида кўрсатиб бераман.

Франческо ноёб маҳорат ва буюк жасорат кўрсатиб, Милан герцоги бўлди ва катта меҳнат эвазига қўлга киритган ҳокимиятини қийналмасдан қўлда тутиб тура олди. Оддий халқ герцог Валентино деб атайдиган Чезаре Борджа эса отасига кулиб боққан ва уни кўкларга кўтарган омад туфайли тахтга ўтирди; бироқ, ақлли ва шижоатли одам бўлгани, бировнинг қуроли ва бировнинг омади туфайли эришган тахтининг илдизларини мустаҳкамлаш учун қўлидан келган барча ишни қилган бўлишига қарамай, отасидан айрилгач, тахтдан ҳам маҳрум бўлди. Чунки, аввал айтганимдек, агар пойдевор аввал қурилмаган бўлса, жасур ва шижоатли одам устани кўп қийнаса ҳам, бутун бинога хавф туғдирса ҳам, уни кейин ҳам қура олади.

Герцогнинг хатти-ҳаракатларини ўрганиб чиқсак, у келгуси куч-қудрати учун мустаҳкам пойдевор қура олганига ишонч ҳосил қилиш қийин эмас. Мен бу нуқтани муҳокама қилиш фойдадан холи эмас деб ҳисоблайман, чунки янги ҳукмдорга бундан яхши тавсия борлигини билмайман.

Герцогнинг тадбиркорлиги уни таназулдан қутқариб қолмаган бўлса-да, бу унинг айби эмас, балки омад қушининг мисли кўрилмаган маккорлигидир.

Александр VI герцогни – ўзининг ўғлини тахтга чиқаришни истар, бироқ бунга ҳозирда ҳам, келгусида ҳам кўплаб тўсқинликлар бўлишига кўзи етар эди.

Авалло у Черков ҳукми остидаги ерларгина унинг қўл остида эканини билар эди, бироқ улардан бирортасини герцогга беришга уринса, бунга Милан герцоги ҳам, бу пайтга келиб Фаэнца ва Риминини ўз қўл остига ўтказиб олган венецияликлар ҳам қарши чиққан бўларди. Бунинг устига, Италиядаги қўшинлар, айниқса, унга мойил бўлган аскарлар папанинг куч тўплашидан хавфсирайдиган кишиларнинг, яъни Орсини, Колонна ва уларнинг гумашталари қўлида тўпланган эди. Шундай қилиб, аввало мавжуд тартибни парчалаш, давлатлардан бирини осонлик билан эгаллаб олиш учун уларнинг орасига нифоқ солиш керак эди. Бунинг йўли осондек эди, чунки

венецияликлар ўз манфаатлари йўлида Италияга французларни чақиритган эди. Папа эса бунга нафақат халақит бермаган, балки қирол Людовининг аввалги никоҳини бузиб, бунга ёрдам ҳам берган эди.

Хуллас, қирол Италияга венецияликларнинг ёрдами ва Александрнинг розилиги билан кириб келди ва Миланга етиб келган заҳоти папага кўшин жўнатди. Папа бу кўшин ёрдамида Романьяни эгаллаб олди. Табиийки, ортида қирол тургани учунгина бунда унга ҳеч ким монелик қилмади.

Шундай қилиб, Романья герцогнинг қўл остига ўтиб, Колоннанинг режаси барбод бўлди, бироқ ҳозирча герцог ўз йўлида давом эта олмас эди, чунки бунга иккита тўсиқ бор бўлиб, биринчиси – у кўшинга бироз ишончсизлик билан қарарди, иккинчиси эса Франциянинг режалари эди. Бошқача қилиб айтганда, биринчидан, у қўл остида хизмат қилаётган Орсини кўшини панд бериб қолишидан чўчир эди, яъни уларнинг уни ташлаб кетишидан ёки, ундан ҳам ёмони, босиб олинган ерларни тортиб олишидан кўрқар эди; иккинчидан эса, қиролдан ҳам худди шуни кутиш мумкин деб хавфсирар эди. У Фаэнцани қўлга киритгач, Орсини кўшинларини Болоньяга юборган ва уларнинг жуда имиллаб ҳужум қилаётганини кўрганидан сўнг бу кўшинга шубҳаланиб қолган эди. Қиролга келсак, Урбино олингач, Тоскан томонга отланганда қирол уни чекинишга мажбур қилганида унинг ниятини тушуниб қолган эди. Шунинг учун герцог бундан буён на бировнинг қуролига, на кимнингдир ҳомийлигига ишонмасликка аҳд қилди.

У аввало Римдаги Орсини ва Колонна кўшинларини заифлаштирди; уларга тарафдор бўлган барча нобилларни катта маош тайинлаб, ўз хизматига оғдириб олди, ҳар бирининг иқтидорига қараб, кўшинда ва бошқарувдаги ўринларни тақсимлаб берди, натижада улар бир неча ой ичида ўз кўшинларидан кетиб, герцог тарафдорлари сафига қўшилишди.

Шундан сўнг у Орсини кўшини раҳбарларини, бундан аввал эса Колоннани бир ёқлик қилиш учун пайт пойлай бошлади. Бунга жуда қулай фурсат ҳам келди, у эса бу имкониятдан янада усталик билан фойдаланди. Черковнинг кучайиб кетса, ўзининг ҳалок бўлишини англаб етган Орсини раҳбарлари Мажонда, Перужи яқинида машваратга тўпланишди. Бу машварат герцог учун жуда оғир оқибатларга олиб келиши мумкин эди, масалан, Урбинода кўзғолон, Романьяда эса норозилик келиб чиқариши мумкин эди. Бироқ у французларнинг ёрдами туфайли бу муаммоларни бартараф қила олди.

Герцог ўзининг аввалги мавқеини тиклаб олгач, бундан буён ўзини хатарга қўймаслик учун на Францияга, на бошқа бирорта ташқи кучга ишонмасликка қарор қилиб, алдов йўлига ўтди.

У Орсиниларнинг кўзини шундай усталик билан шамғалат қилдики, натижада улар аввалига улар билан синьор Паоло орқали ярашишди, – герцог уни ниҳоятда иззат-иқром билан кутиб олиб, сарполар, отлар, пуллар ҳадя қилди – кейин эса Синигалияда ўзлари соддалик қилиб, унинг қўлига таслим бўлишди. Рақибларнинг бошлиқларини йўқотиб, уларнинг тарафдорларини ўзига оғдириб олгач, герцог ўзининг бўлғуси куч-қудратига мустаҳкам пойдевор ўрнатди: бутун Романья Урбино герцоглиги билан бирга унинг қўл

остига ўтди, энг муҳими, у ўзининг ҳукми остида фаровон ҳаёт кечираётган халқнинг садоқатидан кўнгли тўқ эди.

Герцог кўрган чора-тадбирларнинг бу қисми эътиборга ва ўрнатилишга лойиқ бўлгани учун мен бу борада алоҳида тўхталиб ўтишни истар эдим.

Романья унинг қўлига ўтгунига қадар ношуд ҳукмдорлар қўли остида эди. Улар ўз фуқароси ҳақида ғамхўрлик қилиш ўрнига уларни тинмай талашар, уларни тинч-тотув яшатиш ўрнига ораларига нифоқ солишарди, оқибатда бутун ўлка талон-тарождлардан, ўзаро жанжал ва ноҳақликлардан изтироб чекарди. Герцог эса Романьяни босиб олгач, у ерда тинчлик ўрнатиб, олий ҳукуматга бўйсундириш учун уни ишончли қўлларга топширишга қарор қилди ва бутун ҳокимиятни мессер Рамиро де Оркога – кескин ва қаттиққўл одамга юклади. У қисқа муддат ичида Романьяда тинчлик ўрнатди, тортишувларга чек қўйди ва бутун ўлкани кўрқувдан зир титратди. Буни кўрган герцог энди ҳокимиятни бир одам қўлида ортиқча жамлаб юбориш шарт эмас, акс ҳолда фуқарода норозилик келиб чиқади деган фикрга келиб, обрўли одам раислигида фуқаролик судини ташкил қилди ва бу судда ҳар йили бир ҳимоячини вакил қилиб қўйди. Бироқ, мессернинг қаттиққўллиги халқни барибир унга қарши қилиб қўйганини билиб, қаттиққўллик унинг эмас, шафқатсиз волийнинг айби эканини кўрсатиб қўйиб, ўзини оқлашга ва фуқароларнинг кўнглини олишга қарор қилди. Қарабсизки, бир куни эрталаб Чезендаги майдонга унинг фармонига кўра мессер Рамиро де Орконинг икки бўлиб ташланган мурдасини ва қонга беланган қилишни қўйиб қўйишди. Халқ бу даҳшатли манзарани кўриб, на ёвуз мессердан кутулганига хурсанд бўлишини, на герцогнинг шафқатсизлигидан кўркишини билмай қолди.

Мавзудан бироз чалғиб кетдик, келинг, унга қайтайлик.

Хуллас, герцог ўз аскарларига эга бўлиб, қўшни бўлган учун унга хавф туғдириши мумкин бўлган қўшинларнинг талайгина қисмини тор-мор қилди, натижада катта куч тўплаб, ўз хавфсизлигини анча таъминлади; энди унинг йўлига фақатгина Франция қироли ғов бўлиб турар эди, холос: қандай хатога йўл қўйганини кечикиб бўлса-да англаган қирол энди унинг бирор жойни босиб олишига тоқат қилмас эди. Шунинг учун герцог ўзига янги иттифоқдош қидира бошлади, Францияга нисбатан эса – айни французлар Гаетани камал қилиб турган испанларга қарши Неаполга юриш бошлаган пайтда – ўзини олиб қоча бошлади. У Франция билан орани очиқ қилишни мўлжаллар эди, ва агар папа Александр узоқроқ яшаганда, бунга жуда тез эришган бўларди ҳам.

Герцогнинг бугунги кунга оид хатти-ҳаракатлари ана шундай эди.

Келгуси вақтга келадиган бўлсак, унинг учун энг катта хавф – Александрнинг вориси эди, чунки у нафақат адоват қилиши, балки Александр герцогга берган ҳамма нарсани ундан тортиб олиши мумкин эди. У бунинг олдини олиш учун тўртта эҳтиёт чорасини кўрди: биринчидан, ўзи хонавайрон қилган ҳукмдорларни оиласи билан қўшиб қириб ташлаш, токи янги папа уларни ҳимоя қилиб чикмасин; иккинчидан, римлик нобиллар ёрдамида Александрнинг бўлғуси ворисини тизгинда ушлаб туриш учун уларни ўзига оғдириб олиш; учинчидан, Кардиналлар коллегиясида имкон қадар кўпроқ ўз одамларига эга бўлиш; тўртинчидан, ташқаридан келадиган биринчи ҳужумга

ўз кучлари билан бардош бера олиш учун папа Александрнинг ўлимигача ўз ерларини имкон қадар кенгайтириб олиш. Александр вафот қилган пайтда герцог бу чораларнинг учтасини кўриб бўлган, тўртинчиси ҳам деярли тайёр эди. У ўзи хонавайрон қилган ҳукмдорлардан қўли етган барчасини ўлдирди, уларнинг бир нечтасигина қутулиб қолди; римлик нобилларни ўзига оғдириб олди, Коллегияда ҳам кардиналларнинг кўпчилигидан ёрдам бериш ҳақида ваъда олди. Ерларни кенгайтиришга келсак, у Тоскана ҳукмдори бўлишни режа қилиб, Перужа ва Пьомбинони босиб олишга ва Пизани ўз ҳомийлиги остига олишга улгурди. Энди у Франциядан кўркмас ва бўлар эди – испанлар Неаполь қироллигидан французларни узил-кесил сиқиб чиқаргач, иккала томон ҳам герцог билан дўстлашиш учун унинг оғзини мойлаши керак эди, бинобарин, яна бир қадам кўйса, у Пизани ҳам эгаллаб олган бўларди. Шундан кейин ўша заҳоти Сиена билан Лукка ҳам ундан кўркқанидан, ҳам флоренцияликларга қасдма-қасд унга таслим бўларди, шунда флоренцияликларнинг ўзи чорасиз аҳволда қолган бўларди. Буларнинг барчаси папа Александр вафот этган йилнинг ўзидаёқ юз берган бўларди. Агар шундай бўлса, герцог шунақанги катта куч ва нуфузга эга бўлардики, энди у ҳеч кимнинг ҳомийлигига муҳтож бўлмасди, на бировнинг қуролига, на омадга муҳтож бўлмас, балки ўзининг кучи ва иқтидорига суянган бўлар эди. Бироқ герцог отасининг вафотидан атиги беш йил аввалгина қилич яланғочлади. Ва биргина вилоят – Романьягагина ҳукмрон бўлишга улгурди, холос. Қолган вилоятларни эгаллаш эса ярим йўлда қолиб кетди, чунки у икки душман кўшини ўртасида сиқиб қўйилган ҳолатда, бедаво дард исканжасида эди.

Бироқ герцог шу даражада кўркмас ва жасур эдики, одамларни ўзига оғдириб олиш ёки уларни йўлдан олиб ташлашга шунақанги уста эдики, ҳокимиятининг қисқа муддат ичида қурилган пойдевори шунақанги мустаҳкам эдики, агар уни икки томондан икки душман кўшини сиқиб турмаганида, касали ҳолдан тойдирмаганида, ҳар қандай қийинчиликни енгиб ўта олган бўлар эди.

Унинг ҳокимият пойдевори мустаҳкам эканини биз юқорида кўрдик: Романья уни бир ойдан бери кутарди; Римда, ўлим тўшагида ётса ҳам, хавф-хатардан холи эди: у ерга келган Бальони, Орсини ва Вителлиларнинг ортидан ҳеч ким эргашмаган эди; у эришган энг муҳим нарса шу эдики, папа лавозимида у истаган одамни сайлашмаган бўлса-да, ҳар ҳолда у истамаган одамни сайлашмади. Агар герцог айна папа Александр вафот этган пайтда ўлим тўшагида ётмаганида, ҳар қандай тўсиқни осонгина енга олган бўлар эди. Юлий II сайланган кунларда у менга отаси вафот этган тақдирда қилинадиган барча ишларнинг чорасини кўриб қўйганини, ҳар қандай ҳолатнинг ечимини топиб қўйганини айтди. Аммо у биргина нарсани – ўша пайтда ўзи ҳам ўлим тўшагида ётиб қолишини ҳисобга олмаган эди.

Герцогнинг тутган йўлини шарҳлар эканман, унинг бирорта ишига эътироз билдира олмадим; ўйлашимча, у тақдирнинг инояти ёки бировнинг қуроли орқали тахтга ўтирган ҳар бир ҳукмдор учун намуна бўла олади. Чунки буюк ғояси ва олий мақсади бўла туриб, бундан бошқача йўл тутма олмас ҳам эди: Александрнинг бевақт ўлими ва ўзининг бедаво дардигина унинг режаларини

рўёбга чиқаришга халал бериб қолди. Шундай қилиб, янги давлатда душманлардан ҳимояланиш, дўстлар орттириш, куч ёки ҳийла билан енгиш, халқнинг юрагига ҳам қўрқув, ҳам меҳр, аскарларнинг қалбига эса итоат ва ҳурмат сингдириш, содиқ ва ишончли қўшинга эга бўлиш, зарар етказиши мумкин бўлган одамларни йўлдан олиб ташлаш; эски қонун-қоидаларни янгилаш, ишончсиз қўшин йўқотиб, ўрнига ўзиникини ташкил қилиш, ҳам қаттиққўл, ҳам мурувватли бўлиш, олижаноб ва саховатпеша бўлиш, ва ниҳоят, бошқа ҳукмдор ва қироллар билан дўстлашиб, уларнинг ё ёрдам беришига, ё ҳужум қилмаслигига эришиш борасида бундан ортиқ ўрнатилган, ибрат бўлиши мумкин эмас.

Герцогни биргина нарсада – Юлийни Черков раҳбари этиб сайлашда айблаш мумкин. У мана шу ерда мўлжалдан адашган, чунки агар у бу лавозимга ўзига маъқул одамни ўткази олмаса, ўзига маъқул бўлмаган одамни йўлдан олиб ташлаши мумкин эди, юқорида айтдикки, бу иш унинг қўлидан келарди; шундай экан, папа мартабасига илгари унинг қўлидан озор чеккан ёки сайланган тақдирда ундан қўрқадиган кардиналларни зинҳор-базинҳор яқинлаштирмаслик керак эди. Чунки одамлар ё қўрққанидан, ё ёмон кўрганидан ўч олади. Унинг қўлидан озор чекканлар қаторида Сан-Пьетро ин Винкула, Колонна, Сан-Джорджо, Асканиолар бор эди; қолган барча кардиналлар эса папа этиб тайинлангач, ундан қўрқишига сабаб бор эди. Фақат испанлар ва Руан кардиналигина бундан мустасно эди; испанлар – қариндошлик ришталари туфайли, кардинал эса унинг ортида турган Франция қироллигининг қудрати туфайли ундан қўрқмас эди. Шунинг учун биринчи навбатда бу мартабага бирорта испанни ёки бунинг иложи бўлмаса – Руан кардиналини тайинлаш керак эди, аммо зинҳор Сан-Пьетро ин Винкулани эмас. Янги яхшиликлар бу дунёнинг подшоҳларига эски аразларни унуттиради деб ўйлаган одам адашади. Хуллас, герцог шундай хатога йўл қўйдикки, бу хато уни ҳалокатга олиб келди.

VIII боб. Ҳокимиятни зулм билан қўлга киритадиганлар ҳақида

Бироқ, ҳукмдор бўлишнинг яна икки йўли борки, уларни на тақдирнинг инояти, на шон-шавкат деб атаб бўлмайди; аммо уларни айтмай ўтиш ҳам, менимча, тўғри бўлмайди, республикалар ҳақида сўз борганда уларнинг ҳеч бўлмаса биттаси ҳақида фикр юритиш ўринлироқ бўлади. Мен бир одам жиноятлар йўли билан ёки фуқароларнинг унга муҳаббати туфайли тахтга ўтирган ҳолатларни назарда тутяпман. Биринчи усул ҳақида гапирадиган бўлсак, икки мисол келтираман – бири қадим тарихдан, бири бугунги кунимиздан – ва шу билан кифояланаман, чунки шу мисол излаётганларга шу иккиси етарли деб ўйлайман.

Сицилиялик Агафокл нафақат оддий халқдан, балки энг қуйи ва тубан мартабадан Сиракуз подшоҳлигига кўтарила олди. У кулол оиласида туғилган, бир умр ночорликда яшаган эди, бироқ ёшлигидан руҳан ва жисмонан шу қадар кучли эдики, аскарлик хизматига ўтгач, Сиракуз претори лавозимига кўтарила олди. У ушбу лавозимга тайинлангач, у Сиракуз ҳукмдори бўлишга ва

шу йўл билан шундоқ ҳам унга ишониб топширилган нарсани ўзиники қилиб олишга қарор қилди. У ўзининг бу режасига асли карфагенлик, ўша пайтда Сицилияда бўлган Гамилькарни ҳам тортиб, бир куни эрталаб бутун Сиракуз халқи ва сенатини гўёки республикага оид ишларни ҳал қилиб олиш учун чақирди; ҳамма тўплангач эса, аскарлар унинг махсус ишорасига биноан барча сенаторларни ва халқ орасидаги энг бой одамларни ўлдиришди. Ана шундай қатлиомдан сўнг Агафокл фуқаролар томонидан ҳеч қандай қаршиликка учрамай ҳукмронлик қила бошлади. Агафокл кейинчалик карфагенликлар томонидан икки марта мағлуб қилинган ва ҳатто уларнинг қўшини томонидан қамал қилинган бўлса ҳам, нафақат шаҳарни топширмади, балки одамларнинг бир қисмини унинг мудофаасига қолдириб, қолганлари билан Африкага бостириб кирди; у қисқа муддатда Сиракузни қамалдан озод қилиб, карфагенликларни шу аҳволга солдики, уларнинг ўзи Африкадаги ерлар билан кифояланиб, Сицилияни унга топшириш ҳақида шартнома тузишга мажбур бўлишди.

Чуқурроқ ўйлаб кўрилса, Агафоклнинг ҳаётида унга тақдирнинг инояти деб ҳисобласа бўладиган ҳеч нарса ёки деярли ҳеч нарсани топа олмаймиз. Чунки, аввал айтилганидек, у ҳокимиятга кимнингдир ҳомийлиги орқали эмас, балки жуда кўп хавфу хатар ва фалокатлар билан боғлиқ бўлган ҳарбий хизмат орқали эришди ва ботирлиги, ғайрат-шижоати, дадиллик билан қилган ҳаракатлари туфайли тахтни кўлда тутиб тура олди. Бироқ, юртдошларини ўлдириш, хиёнат, маккорлик, шафқатсизлик ва фирромликни шон-шавкат, мардлик деб атаб бўлмайди: бундай иллатлар билан ҳокимиятни кўлга киритиш мумкин, аммо шон-шухратни эмас. Шунинг учун, Агафоклнинг хавф-хатардан кўркмай дадил ҳаракат қилгани, қийинчиликларни енгишдаги сабр-матонатини оладиган бўлсак, у ҳар қандай машҳур саркардадан қолишмайди, бироқ унинг шафқатсизлиги, қаҳри қаттиқлигини, содир қилган барча жиноятларини ҳисобга олиб, уни улуғ инсонлар қаторига қўша олмаймиз. Бинобарин, унинг бу йўл билан кўлга киритганларини на тақдирнинг инояти, на шон-шавкат деб бўлмайди.

Энди бугунги кунимизда, папа Александр пайтида юз берган бошқа бир воқеа ҳақида. Фермолик Оливеретто болалигида етим қолиб, Жованни Фольяни деган тоғасиникида катта бўлган эди. У ўсмирлигиданок Паоло Вителлининг қўли остида ҳарбий хизматга кириб, ҳарбий санъат илмини эгаллаб, қўшинда юқори мартабаларга эришишни орзу қилган эди. Паоло вафот этгач, Оливеретто унинг укаси Вителлоццонинг кўл остига ўтди ва орадан кўп ўтмай, фаросатли, кучли ва кўркмас йигит сифатида қўшиннинг энг пешқадам аскарига айланди. Бироқ у бировларга бўйсунганини ўзига ор билиб, Вителлининг оқ фотиҳаси ҳамда ватанининг қуллиги озодликдан азизроқ бўлган бир нечта ҳамюртларининг ёрдами билан Фермони эгаллаб олишга қарор қилди. У Жованни Фольянига мактуб ёзиб, кўп йиллик айрилиқдан сўнг тоғасини ва она юртини зиёрат қилиб, ўзига қолган мероснинг миқдорини аниқлаб келишга кетаётганини эълон қилди, бу хатти-ҳаракатлари билан фақат шон-шухрат истаётганини, юртдошларига вақтини бекор кетказмаганини кўрсатиб қўйиш учун, обрў-эътибор билан – дўстлари ва хизматкорларидан

иборат юзта отлик аёнлар билан кириб келишга рухсат сўраётганини, шунинг учун Фермо аҳли ҳам уни муносиб кутиб олишларини, буларнинг барча нафақат унинг ўзи учун, балки унга ота ўрнида ота бўлган тоғаси учун ҳам шараф бўлишини айтди. Жованни Фольяни жиянинг барча илтимосларини бажо келтирди, шаҳар аҳли уни иззат-хурмат билан кутиб олиши учун тегишли чораларни кўрди. Оливеретто унинг алоҳида ажратилган уйга жойлашиб, режалаштирилган машъум режага тайёргарлик кўриб, бир неча кун кутиб турди. Сўнг тантанали зиёфат уюштириб, унга Жованни Фольянини ҳамда Фермонинг барча зодагонларини таклиф қилди. Меҳмонлар еб-ичиб, ўша пайтнинг таомилига кўра ўйин-кулги қилинган, Оливеретто атайлаб папа Александр ва унинг ўғли Чезаренинг улуғлиги, қилаётган ишлари ҳақида қалтис гаплар айта бошлади. Жованни ва бошқалар унинг гапларига жавоб айта бошлади. Шу пайт бирдан у ўрнидан туриб, бундай гапларни хилватроқ жойда давом эттириш керак деб, ичкари хоналардан бирига кириб кетди. Тоғаси ҳам, бошқа нозик меҳмонлар ҳам унга эргашишди. Бироқ улар ҳали курсиларга ўтириб улгурмай, пистирмада турган аскарлар отилиб кириб, ҳаммани ўлдиришди. Ушбу хунрезликдан сўнг Оливеретто шаҳар томон от қўйиб, саройдаги олий магистратни ишғол қилди; кўрқиб кетган магистрат унга бўйсуниб, янги ҳукумат таъсис қилди ва Оливереттони шаҳар ҳокими деб эълон қилди.

Оливеретто ўзига қаршилик қилиши мумкин бўлганларни кириб ташлаб, янги ҳарбий ва сиёсий тузум ўрнатиб, ҳокимиятини мустаҳкамлаб олди ва шундан кейин нафақат Фермонинг ўзида бежавотир юрди, балки қўшниларига ҳам таҳдид сола бошлади. Агар Чезаре Борджа Синигалияда туриб уни алдаб чиқариб олмаганида, Агафокл каби уни ҳам шаҳардан чиқариб олиш амри маҳол эди. Юқорида айтиб ўтилгандек, Борджа Орсини ва Вителли раҳбарларини алдаб, қопқонга туширди; Оливеретто у ерга ўзининг ҳарбий маҳоратдаги ва ёвузликдаги устози Виттелеццо билан бирга келди ва шу ернинг ўзида у билан бирга бўғиб ўлдирилди. Бу воқеа юқоридаги падаркушлик ҳодисасидан бир йил кейин содир бўлди.

Нима учун Агафокл ва у кабилар шафқатсизлик ва хиёнат орқали ўзига йўл очиб, ўз ватанида узоқ вақт ўйнаб-кулиб яшаган, ўзини ташқи душманлардан ҳимоя қилган, ўз юртдошлари уюштирган фитнанинг қурбони бўлмаган, бошқалар эса нафақат тинчлик пайтида, ҳатто суронли уруш йилларида ҳам ҳокимиятни қаттиққўллик билан қўлда тутиб тура олмаган деган савол кўпчиликни ўйлантирган бўлиши мумкин. Менимча, гап шундаки, қаттиққўлликнинг қаттиққўлликдан фарқи бор. Қаттиққўллик дарҳол, хавфсизлик мақсадида қилинса, бунда ҳаддан ошиб кетилмаса ва у имкон қадар фуқароларнинг манфаатига хизмат қилса, яхши қўлланилган бўлади (агар бундай ёмон нарсани яхши дейиш жоиз бўлса, албатта); бироқ, қаттиққўллик дастлаб аҳён-аҳёнда учраб турса, лекин вақт ўтган сари кўпайиб бораверса, камаймаса – буни энди яхши деб бўлмайди. Биринчи усул ёрдамида, Агафоклга ўхшаб, Худонинг ва одамларнинг ёрдами билан ҳукуматни қўлда тутиб туриш мумкиндир, бироқ иккинчи усул ёрдами бунинг имкони йўқ.

Демак, бундан келиб чиқадики, ҳукуматни эгаллаган одам ўзига етказилган барча озорлар учун ҳар куни эмас, бир йўла қасос олиши керак; ана шундай одамлар бироз хотиржам бўлади ва ҳукмдор уларга яхшилик қилиб, аста-секин уларнинг кўнглига йўл топа олади. Кимдир қўрққанидан ёки ёмон ниятда бундан бошқача йўл тутса, энди ҳеч қачон қиличини қинига сола олмайди, ҳар кунги тинимсиз жазолардан тинчини йўқотган фуқароларига суяна олмайди. Шунинг учун жазони бир марта, бир йўла бериш керак: халқ қанча кам жазоланса, бунинг зарари ҳам шунча кам бўлади; яхшиликни эса оздан қилиб бориш керак, токи унинг қадрига кўпроқ етишсин. Ҳукмдор учун энг муҳими шу: у ўз фуқароларига нисбатан шундай муносабатда бўлиши керакки, ҳар қандай яхши ёки ёмон воқеа бу муносабатни ўзгартира олмаслиги керак, чунки вазият оғирлашиб қолса, жазолашга кеч бўлади, яхшилик қилиш эса фойдасиз бўлади, чунки уни мажбуран қилинган деб, унинг учун ташаккур билдирилмайди.

IX боб. Фуқароларнинг яккаҳоқимлиги ҳақида

Энди бир одам зулм ва қонунсизликлар йўли билан эмас, балки юртдошларининг ихтиёри билан ўз ватанининг подшоҳи бўладиган ҳолларга ўтаман. Бунинг учун эса иқтидор ёки омад эмас, балки бироз ҳийла керак бўлади. Шунини айтиш керакки, бундай яккаҳоқимлик – уни фуқаролик яккаҳоқимлиги дейиш мумкин – ё зодагонларнинг, ё халқнинг талабига кўра таъсис қилинади. Чунки бу икки тоифа мавжуд бўлмаган юрт йўқ: зодагонлар халқни ўзига бўйсундириб, эзишни истайди, халқ эса уларга қарам бўлиб, зулм остида яшашни истамайди; бу икки омилнинг тўқнашуви эса уч хил ечим топади: ё яккаҳоқимлик, ё қонунсизлик, ё озодлик.

Яккаҳоқимликни ё зодагонлар, ё халқ таъсис қилади, гап улардан қайси бирига биринчи бўлиб қулай фурсат кулиб боқишида, холос. Зодагонлар халққа қарши тура олмаслигини кўргач, ўзларидан бирор кишини илгари суриб, ҳукмдор деб эълон қилади ва унинг ортидан туриб ўзининг режалари рўёбга чиқаради. Худди шунингдек, халқ ҳам зодагонларга бас кела олмаслигига кўзи етгач, ўз сафидан кимнидир илгари суриб, унинг ҳукми остида ўзини ҳимоя қилишга уринади. Шунинг учун ҳам зодагонлар ёрдамида тахтга ўтирган одамга халқ сайлаган подшоҳга қараганда ҳоқимиятни қўлда тутиб туриши қийин бўлади, чунки ҳукмдорнинг атрофида зодагонлар тўпланган бўлса, улар уни ўзига тенг билади, натижада у уларга на буйруқ бера олади, на мустақил равишда бирор иш қила олади. Халқ сайлаган ҳукмдор эса давлатни якка ўзи бошқаради, унинг атрофида унга бўйсунгани истамайдиган ҳеч ким ёки деярли ҳеч ким бўлмайди. Бундан ташқари, зодагонларнинг талаб-истакларини бошқаларнинг ҳаққига тажовуз қилмаган ҳолда, ҳалол йўл билан қондиришнинг иложи йўқ, халқнинг истагини эса бундай йўл билан бажо келтириш мумкин, чунки халқнинг мақсади зодагонларникига қараганда анча ҳалол бўлади: зодагонлар халқни эзишни истайди, халқ эса мазлум бўлишни истамайди. Бунинг устига, норози халққа қарши бориб бўлмайди, чунки халқ кўпчиликдир, зодагонларга эса чора топса бўлади, чунки улар камчилик

бўлади. Норози халқ нари борса ҳукмдордан юз ўгириши мумкин, бироқ норози зодагонлардан ҳар нарсани кутиш мумкин: улар нафақат ҳукмдордан юз ўгириши, балки унга бош кўтариши мумкин, чунки улар узоқни кўра билади, маккор бўлади, қочиш йўллари олдидан чамалаб қўйган бўлади, ўзидан кучлиларнинг олдида ялтоқланиб туради. Қўшимча қилиб айтишим мумкинки, ҳукмдор халқни танлай олмайди, бироқ зодагонларни танлаши мумкин, чунки унинг жазолаш ёки авф қилиш, мартабани ошириш ёки таъқиб остига олиш ҳаққи бор.

Мана шу сўнгги ҳуқуқ ҳақида батафсилроқ тўхтатиб ўтаман. Зодагонлар ҳукмдорга қандай муносабатда бўлса, уларга худди шундай муомала қилиш лозим. Уларнинг олдида эса икки хил йўл бор, холос: ё ҳукмдор билан бирга бўлиш, ёки бунинг акси. Ҳукмдор билан бирга бўлишни истаганларнинг ғаразли нияти бўлмаса, уларни эъзозлаш ва эркалаш керак, қолганларга келсак, уларнинг мақсади икки хил бўлиши мумкин. Агар бундай кимсалар кўрқоқлиги ёки табиатан сусткашлиги учун ўзини шундай тутаётган бўлса, улардан, айниқса, бирор соҳанинг билимдони бўлганларидан фойдаланиш мумкин. Бироқ, улар қасддан шундай қилаётган бўлса, демак, улар ҳукмдордан кўра кўпроқ ўзини ўйлаётган бўлади. Бундай ҳолатда улардан эҳтиёт бўлиш, ошкора душмандан кўрққандек кўрқиш керак, чунки оғир вазиятда улар ҳукмдорни йўқ қилишга ёрдам бериш учун тайёр туради.

Демак, ҳукмдор халқ ёрдамида тахтга ўтирган бўлса, халқ билан дўстона муносабатда бўлиши керак. Бу жуда осон, чунки халққа зулм қилинмаса бас, унга шунинг ўзи етарли. Бироқ, ҳукмдорни халқнинг истагига қарши ўлароқ зодагонлар тахтга ўтказган бўлса, унинг биринчи вазифаси – халқнинг кўнглини олишдир. Бу қийин иш эмас, бунинг учун ҳукмдор халқни ўз ҳимоясига олса кифоя. Одамзод шундай, ёмонлик кутилаётган томондан яхшилик келиб қолса, яхшилик қилганга жон-дили билан боғланиб қолади, бундай ҳолда халқ уни ўзи сайлаган ҳукмдордан ҳам яхшироқ кўриб қолади. Халқнинг кўнглини турли йўллар билан олиш мумкин, бироқ мен уларни муҳокама қилиб ўтирмайман, чунки бу йўллар турли ҳолатларда турлича бўладими, уларни умумий қоида шаклига келтириб бўлмайди.

Хулоса қилиб шунини айтишим мумкинки, ҳукмдор халқ билан дўстона муносабатда бўлиши зарур, акс ҳолда оғир вазиятда уни тахтдан ағдариб ташлашлари мумкин. Спарта ҳукмдори Набид бутун Грециянинг, музаффар Рим қўшинининг қамалига бардош бериб, тахтини ҳам, ватанини ҳам қўлда сақлаб қолди; ваҳоланки хавф-хатар яқинлашган пайтда у бир нечтагина одамни йўқотди, холос. Агар у бутун халққа қарши бўлганида бунчалик кам қурбон билан қутула олмас эди. «Халққа ишонган одам қумдан уй қургандек бўлади» деган мақолни айтиб, менга эътироз қилмай кўя қолишсин. Мақол тўғри айтилган, бироқ бу душман ёки магистратнинг кўлига тушиб қолсам, халқим мени қутқариб олади деб хомтама бўлган оддий фуқаро ҳақидаги мақолдир. Бундай ҳолатда Римга ишонган Гракхи ёки Флоренцияга ишонган Жоржо Скалига ўхшаб ростдан ҳам алданиб қолиш мумкин. Бироқ, халққа ишонган одам ҳукмдор бўлса, у халқдан ёрдам сўрамаётган, балки унга буюраётган бўлса, ўзи кўрқмас одам бўлса, мусибат пайтида ўзини йўқотмаса,

мудофаа учун керакли тадорикни кўриб қўйган бўлса, ўзининг фармонлари ва жасорати билан атрофидагиларнинг руҳини кўтара олса, у ҳеч қачон халққа ишониб алданиб қолмайди, аксинча, бу таянчнинг нақадар мустаҳкамлигини амалда синаб кўради.

Одатда бундай ҳолатларда фуқаролик тузумининг мутлақ подшоҳлик тузумига ўтишда ҳукмдорнинг тахти бироз омонат бўлиб қолади, чунки подшоҳлар одатда ё магистрат орқали, ё бевосита якка ўзлари ҳукм юритадилар. Биринчи ҳолатда ҳукмдорнинг мавқеи заифроқ бўлади, чунки у магистратни ташкил қилган фуқароларнинг ихтиёрига боғлиқ бўлади, улар эса уни исталган пайтда, айниқса оғир пайтда тахтдан олиб ташлаши мумкин, яъни ё унга қарши чиқиши, ё унинг фармонларини бажаришдан бош тортиши мумкин. Ана шунда, хатарли дамларда мутлақ ҳокимиятни қўлга олишга кеч бўлади, чунки магистратнинг буйруқларини бажаришга ўрганиб қолган фуқаролар қийин вазиятларда ҳукмдорнинг амрига бўйсунмай кўяди. Шунинг учун қийин вазиятларда ҳукмдорга доим ишончли кишилар етишмайди, чунки тинчлик пайтида, фуқаролар давлатга муҳтож бўлган пайтда кўрган нарсанга ишониб бўлмайди: бундай пайтда, айниқса ўлим хавфи бўлмаган пайтда ҳар ким ҳам давлатга содиқлигини, ҳукмдор учун жонини беришга тайёрлигини изҳор қилиши мумкин, бироқ оғир пайтда, давлат ўз фуқароларига муҳтож бўлиб турган пайтда бундай фидокорлар унчалик кўп бўлмайди. Бундай имтиҳон шуниси билан хатарлики, уни фақат бир мартагина ўтказиш мумкин. Шунинг учун доно ҳукмдор фуқаролар ҳар доим, ҳар қандай вазиятда ҳам давлатга ва ҳукмдорга муҳтож бўлиши учун керакли чораларни кўриб қўйиши керак, фақат ана шундагина у уларнинг садоқатига ишониши мумкин.

Х боб. Давлатларнинг кучи қандай ўлчанади?

Бир давлатнинг хусусиятларини ўрганар эканмиз, масаланинг яна бир жиҳатини ҳам эътиборга олиш лозим: зарурат туғилиб қолса, ҳукмдор ўзини ўз кучи билан ҳимоя қила оладими ёки четдан ҳимояга эҳтиёж сезадими? Мен кимни ўзини ҳимоя қилишга қодир деб аташимни тушунтириб қўяй: етарлича аскарни ёки маблағи бўлиб, керакли сондаги кўшин туза оладиган ва ҳар қандай душман билан жанг қила оладиган ҳукмдорлар ўзини ўз кучи билан ҳимоя қила олади; ёрдамга муҳтожлар деб эса мен душманга қарши майдонга чиқа олмайдиган ва шаҳар истехкомининг панасида мудофааланишга мажбур бўлганларни айтаман. Биринчи ҳолатда нима қилиш кераклиги ҳақида юқорида баъзи фикрлар айтилган бўлса-да, бу ҳақда қуйида хали сўз юритамиз. Иккинчи ҳолатга келсак, бу ерда бундай ҳукмдор яқин-атрофни ҳисобга олмасдан, шаҳарнинг ўзини мустаҳкамлаши, барча керакли нарсалар билан жиҳозлаб қўйиши кераклигидан бошқа бирон нарса деб бўлмайди. Агар ҳукмдор шаҳарни яхшилаб мустаҳкамласа ва фуқароларига юқорида айтиб ўтилганидек ва қуйида қўшимча қилинганидек муомала қилса, қўшнилари унга ҳужум қилишдан ҳайиқиб туради. Чунки одамлар ҳужумни қийинлаштирувчи ҳар хил тўсиқларни ёқтиришмайди, боз устига, шаҳри яхшилаб мустаҳкамланган, халқи

эса норози бўлмаган ҳукмдорга ҳужум қилишга ким ҳам ботинарди?

Энг эркин шаҳарлардан бўлмиш Германия шаҳарларининг теваарак-атрофи унча катта эмас, бу шаҳарларнинг фуқароси ўзи хоҳласагина императорга бўйсунди, на ундан, на кучли қўшниларининг бирортасидан кўрқмайди, чунки бу шаҳарлар шунақанги мустаҳкамки, уларни босиб олиш ҳар қандай лашкарбоши учун ҳам қийин ва тинкани қуритадиган иш бўлиб кўринади. Уларнинг атрофи қалин деворлар ва чуқур хандақлар билан ўралган, етарлича замбараклари бор, омборларида бир йилга етарли озиқ-овқат, сув ва ёқилғи ғамлаб қўйилган; бундан ташқари, улар оддий халқни хазинага путур етказмай боқиш учун шаҳар аҳлининг тирикчилиги бўлган соҳалар ҳамда аҳоли шуғулланадиган касб-ҳунар учун бир йиллик ишни тайёрлаб қўйишади. Бу шаҳарларда ҳарбий санъат ниҳоятда қадрланади ва етарлича рағбатлантириб турилади.

Хуллас, шаҳри мустаҳкам, халқи аламзада бўлмаган ҳукмдорга ҳужум қилинмайди. Агар мабодо ҳужум қилиб қолишса ҳам, душман шармандаларча чекинишга мажбур бўлади, чунки бу дунё шунчалик тез ўзгариб турадики, бир шаҳарни қамал қилиб, қўшинни бир йил бекор ушлаб ўтиришнинг ҳеч кимнинг қўлидан келмайди. Халқ шаҳар атрофидаги экинзорлар, уй-жойларнинг куйиб, кул бўлаётганини кўрган халқ қамалга узоқ вақт бардош бера олмайди, чунки унинг ўз манфаатлари ҳукмдорга садоқатдан устун келиб қолади, деб менга эътироз билдиришади. Мен бунга жавобан айтаманки, кучли ва жасур ҳукмдор фуқарога гоҳ бу кулфатлар тезда ўтиб кетишини, гоҳ душмanning шафқатсизлигини тушунтириб, гоҳида эса ортикча қайсарлик қилганларнинг адабини бериб, ҳар қандай қийинчиликни енгиб ўта олади. Бундан ташқари, душман одатда шаҳарга яқинлашиб келаётганда экинзорларга ўт қўяди, бу пайтда шаҳар аҳолисининг қони қайнаб, таслим бўлишни хаёлига ҳам келтирмаётган бўлади, бир неча кун ўтиб, уларнинг шижоати бироз сусайганда эса зарар етказиб бўлинган, зулм қилиб бўлинган бўлади. Одамларда ҳукмдорнинг этагидан маҳкам тутишдан бошқа илож қолмаганда эса, улар уйларининг ёндирилишига, мол-мулкининг талон-тарож қилинишига ҳам қарамай, ҳукмдорни ҳимоя қилгани учун ундан марҳамат кута бошлашади. Одамларнинг табиати шундайки, улар ўзига яхшилик қилган одамга қандай боғланиб қолса, ўзи яхшилик қилган одамга ҳам шундай боғланиб қолишади. Барча вазиятларни кўриб чиқиб, шуни айтишим мумкинки, оқил ҳукмдор қамал пайтида шаҳар аҳолисининг руҳини кўтаришнинг йўлини осонгина топади, фақатгина уларни боқиш ва шаҳарни мудофаа қилиш учун захиралари етарли бўлса бас.

XI боб. Черков давлатлари ҳақида

Энди черков давлатларини кўриб чиқамиз. Бундай давлатларни эгаллаб олиш қийин, чунки бунинг учун иқтидор ёки тақдирнинг инояти керак, бироқ уни қўлда тутиб қолиш осон, чунки бунинг учун на иқтидор, на иноят керак бўлмайди. Бундай давлатлар муқаддас диний қадриятларга асосланади. Бу эса ниҳоятда қудратли омил бўлиб, ҳукмдорларнинг ҳаёт тарзи ва қилган

қилмишидан қатъи назар, уларни ҳукумат тепасида тутиб туради. Фақат ана шундай давлатлардагина ҳукмдорнинг кўлида ҳокимият бўлса ҳам, уни ҳимоя қилмайди, фуқароси бўлса ҳам, уларни бошқармайди; айна пайтда уларнинг тахтига ҳеч ким кўз олайтирмайди, фуқаролар эса ўзининг мавқеидан оғринмайди ҳам, бундан воз кечишни истамайди ҳам, истаган тақдирда воз кеча олмайди ҳам. Хуллас, фақат ана шундай ҳукмдорларгина роҳат-фароғатда бахтли ҳаёт кечирадилар.

Бироқ, бундай давлат инсоннинг ақли етмайдиган юксак, олий қонунлар томонида бошқарилгани учун, улар ҳақида гапириб ўтирмайман; ўзига бино қўйган, дангалчи одамгина Худованд азиз қилган ва ўз ҳифзу ҳимоясида сақлайдиган нарса ҳақида фикр юритишга журъат қилиши мумкин. Бироқ, мендан «Черков қандай қилиб шунчалик қудратга эришганки, ундан ҳатто Франция кироли ҳам кўрқади, у ҳатто уни Италиядан ҳайдаб чиқара олади, венецияликларни тор-мор қилади, ахир илгари унинг дунёвий ҳокимиятини нафақат Италиянинг йирик вилоятлари, балки майда ер эгалари ва баронлар ҳам писанд қилмас эди-ку?» деб сўраб қолишлари мумкин. Агар мендан шу ҳақда сўрашса, бу воқеалар ҳаммага маълум бўлса ҳам, бўлиб ўтган ишларни эслатиб ўтиш фойдадан холи бўлмайди деб ўйлайман.

Франция кироли Карл Италияга бостириб киришидан аввал у ер устида ҳукмронлик папа, венецияликлар, Неаполь кироли, Милан герцоги ва флоренцияликлар ўртасида тақсимлаб олинган эди. Уларнинг иккита асосий ташвиши – биринчидан, Италияга бегоналарнинг бостириб киришига йўл қўймаслик, иккинчидан, бир-бирини аввалги чегараларда ушлаб туришдан иборат эди. Энг кўп шубҳа уйғотадиганлар венецияликлар билан папа эди. Қолганлар Феррара ҳимоясидаги каби венецияликларга қарши иттифоқ тузишди; папага қарши эса Рим баронларидан фойдаланишди. Колонна ва Орсини партияларига бўлинган баронлар тез-тез тўпланиб туришар, Черков раҳбарининг тумшуғи олдида қуролини кўз-кўз қилиб, папаликни заифлаштиришар, уни мувозанатдан чиқаришга уринишарди. Баъзи папалар, масалан, Сикст кўрқмас одам бўлишига қарамай, ҳар қанча тажрибали бўлишмасин, вазиятлар ҳар қанча қулай бўлмасин, бу фалокатдан қутула олишмади. Бунинг сабаби уларнинг қисқа муддат ҳукм юритганидадир. Чунки бир папанинг сайланишидан унинг ўлимигача ўтган ўртача ўн йил вақт ичида у душман партиялардан биттасинигина зўрга енгишга муваффақ бўлар эди. Айтайлик, агар пап Колонна тарафдорларини деярли тор-мор қилишга улгурса, унинг меросхўри Орсиниларга душман бўлиб, Колонна партиясининг яна куч тўплашига йўл қўйиб қўяр, аммо Орсинини тор-мор қилишга улгурмас эди. Айнан шунинг учун Италияда папанинг дунёвий ҳукуматини унчалик писанд қилишмас эди.

Бироқ, папалик тахтига Александр VI ўтиргач, ўзидан аввалгилардан фарқли равишда, зар ва зўрнинг кучи билан Черков раҳбари нималарга эришишга қодирлигини кўрсатиб қўйди. У францияликларнинг келишидан фойдаланиб, герцог Валентино орқали мен юқорида герцог ҳақида айтиб ўтган барча муваффақиятларга эришди. Унинг саъй-ҳаракатлари Черковни эмас,

герцогнинг ўзини юксалтиришга қаратилган эди, бироқ шунга қарамай, уларнинг барчаси охир-оқибат Черковнинг юксалишига олиб келди. Александр вафот қилиб, герцог йўқ қилинган, Черков унинг меҳнатлари самарасини ўзиники қилиб олди. Папа Юлий тахтга ўтирган пайтда Черковнинг қудрати мислсиз кучайган эди: у Романьяни эгаллаган, Александрнинг зарбалари остида партиялари тарқалиб кетган Рим баронларини бўйсундирган, бунинг устига, хазинани тўлдиришнинг Александрга ҳеч ким фойдалана олмаган манбаини кашф этган эди.

Юлий буларнинг барчасини давом эттирибгина қолмай, балки унинг кўламини янада кенгайтириб юборди. У Болоньяни қўшиб олиш, Венецияни кулатиб, французларни қувиб юборишга қарор қилиб, бу режани амалга оширди ва бир неча кишининг эмас, балки Черковнинг шаъни учун қайғургани туфайли мисли кўрилмаган шуҳрат қозонди. Бундан ташқари, у тахтга ўтирганида Орсини ва Колонна партиялари қайси чегарада турган бўлса, уларни ўша жойда ушлаб тура олди; готларнинг баъзи етакчилари фитна қўзғашга уринган бўлса-да, биринчидан, Черковнинг қудрати, иккинчидан уларнинг сафида ҳар доим фитнабошилик қилиб юрадиган кардиналларнинг йўқлиги уларни бундан тўсиб турар эди. Агар уларнинг ўз кардиналлари бўлса, бу партияларнинг ораси ҳеч қачон яхши бўлмайди: кардиналлар Римда ва унинг ташқарисида партиялараро адоват оловини ёқиб, бу низога баронларни тортишади, шу тариқа прелатларнинг мансабпарастлиги туфайли баронлар орасида адоват ва ўзаро урушлар вужудга келади.

Шу тариқа папа Лев ҳазрати олийлари қудратли Черковни қабул қилиб олди; агар ундан олдингилар папаликни қурол кучи билан юксалтирган бўлса, Черковнинг эндиги раҳбари уни кўпроқ меҳр-муруввати, шон-шавкати ва серқирра иқтидори билан юксалтиради деган умиддамиз.

ХII боб. Қўшинларнинг қандай турлари бўлиши ҳамда ёлланма аскарлар ҳақида

Биз юқорида мен аввалбошда санаб ўтган давлатларнинг турларини батафсил муҳокама қилдик; ҳукмдорларнинг гуллаб-яшнаш ва тахтдан қулаш сабабларини қисман кўриб ўтдик; ҳокимиятни эгаллаш ва уни қўлда тутиб туришни истаганлар қандай йўллар тутганлигини аниқладик. Энди эса юқорида санаб ўтилган давлатлар қандай ҳужум ва мудофаа воситаларига эга эканини кўриб чиқамиз. Ҳукмдорнинг салтанати мустаҳкам пойдеворга эга бўлиши лозимлиги, акс ҳолда у таназзулга юз тутиши ҳақида юқорида айтиб ўтилди. Мерос олинган, аралаш ва янги салтанатларнинг барчасида ҳокимиятнинг асоси – яхши қонунлар ва яхши қўшиндир. Бироқ, яхши қўшин бўлмаган жойда яхши қонун ҳам бўлмайди, худди шунингдек, яхши қўшин бор жойда қонунлар ҳам яхши бўлади, шунинг учун мен қонунларни қўйиб, тўғридан-тўғри қўшинларга тўхталиб ўтаман.

Авалло шуни айтиш лозимки, ҳукмдор ўз мамлакатини ҳимоя қиладиган қўшин ё унинг ўз қўшини, ё иттифоқдош қўшин, ё ёлланма ёки аралаш қўшин бўлади. Ёлланма ва иттифоқдош қўшинлар бефойда ва хатарлидир; ёлланма

кўшинга суянган салтанат ҳеч қачон мустаҳкам ҳам бўлмайди, узоққа ҳам бормайди, чунки ёлланганлар иззатталаб, бошвоқсиз, жанжалга мойил бўлади, дўстга мағрур, душмандан эса кўрқоқ бўлади, хиёнаткор ва ғирром бўлади; уларнинг мағлубияти қатъий ҳужумга қараб туради, холос; тинчлик пайтда эса улар сени уруш пайтидаги душмандан ҳам кўпроқ хонавайрон қилади. Бунинг сабаби шуки, уларни ғайрат-шижоат ёки бошқа бир мақсад эмас, балки арзимас маош жангга ундайди, бу эса, табиийки, сени деб жонини тикиш учун етарли эмас. Тинчлик пайтида улар сенга бажонидил хизмат қилади, бироқ уруш бошланди дегунча улар орқасига қарамай қочади.

Шундоқ ҳам кўриниб турган нарсани исботлаш шартми: Италиянинг мағлубиятига уларнинг узоқ йиллар ёлланма кўшин билан кифояланганидан бошқа яна нима сабаб бўлди? Кимлардир учун ёлланма кўшинлар жуда қўл келган, улар кўп марталаб довьоракликда бир-биридан ўзиб кетган, бироқ уларнинг асл башараси ёт душман бостириб келганда кўринди. Шунинг учун Франция қироли Карл Италияни ростдан ҳам бир бўлак бўр ёрдамида эгаллаб олишга муваффақ бўлди. Биз гуноҳларимизнинг жазосини тортяпмиз деган одам тўғри айтган, бироқ бу у ўйлаган гуноҳлар эмас, балки мен санаб ўтган гуноҳлар эди. Бу гуноҳлар ҳукмдорларнинг гуноҳ бўлгани учун, жазони ҳам уларнинг ўзлари тортишди.

Мен ёлланма кўшиннинг нимаси хатарли эканини батафсилроқ тушунтирмоқчиман. Кондотьерларнинг (ёлланма кўшин саркардаларининг) ҳарбий маҳорат даражаси турлича бўлади: кимдир моҳир саркарда бўлса, кимдир ҳаминқадар бўлади. Биринчиларига ишониб бўлмайди, чунки уларнинг ўзи ҳам ҳокимиятни эгаллашга интилиб, бу йўлда ўзингни, ё хўжайинини йўлдан йўқотади, ёки сенинг мақсадингни сўрамай туриб, бошқасини гумдон қилади. Иккинчилари эса жангни бой беришади, шунинг учун уларга ҳам ишониб бўлмайди. «Лекин кўлида қурол тутган ҳар қандай одам ҳам, у ёлланган бўлса-бўлмаса, урушда енгилиши мумкин-ку?» дейишлари мумкин. Мен бу саволга шундай жавоб бераман: кўшин ё ҳукмдорнинг, ё республиканинг измида бўлади; биринчи ҳолатда ҳукмдор кўмондонликни ўзи зиммасига олиб, кўшинга шахсан ўзи бошчилик қилиши керак; иккинчи ҳолда эса республика кўшинга фуқаролардан бирини раҳбар этиб тайинлаши ҳамда агар у ишни эплай олмаса, бўшатиб юбориши, акс ҳолда эса ҳаддидан ошмаслиги учун уни қонунлар билан чеклаб қўйиши керак. Тажрибадан маълумки, фақат саркарда ҳукмдорлар ва қуролланган республикаларгина буюк ғалабаларга эриша олган, ёлланганлар эса ҳар доим фақат зарар келтирган.

Рим ва Спарта кўп асрлар давомида қуролланган ҳолда эркин ҳаёт кечирган. Швейцарияликлар ҳаммадан яхши қуролланган ва ҳаммадан кўра эркинроқ бўлган. Қадимда Карфаген кўшин ёллаган эди, карфагенликлар кўшинга ўз фуқаросини лашкарбоши қилишган эди, аммо Рим билан бўлиб ўтган биринчи жангдан кейиноқ улар унинг ўзини босиб олишига сал қолди. Эпаминонднинг ўлиmidан сўнг фиваликлар Филипп Македонскийни кўшинга раҳбар бўлишга таклиф қилишган, у эса ғолиб бўлиб қайтгач, Фивани озодликдан маҳрум қилган. Миланликлар герцог Филиппнинг ўлиmidан кейин Франческо Сфорцани хизматга чақиритган, у эса Караважо яқинида

венецияликларни тор-мор қилгач, миланликларга – ўзининг хўжайинларига қарши душман билан бирлашиб олган. Унинг отаси Сфорца ҳам, Неаполь қироличаси Жованнанинг хизматида юриб, бирдан уни қуролсиз қолдирган, натижада у қиролликни қутқариб қолиш учун Арагон қиролидан ёрдам сўрашга мажбур бўлган.

«Венецияликлар ва флоренцияликлар кўп марталаб айнан ёлланма қўшин ёрдамида ҳокимият ўрнатган, аммо уларнинг кондотьерлари ҳукмдор бўлиб олмаган ва хўжайинларини виждонан ҳимоя қилган-ку?» дейишлари мумкин. Жавобим шуки, флоренцияликнинг омади келган, холос: улар хавфсираши керак бўлган довурак кондотьернинг баъзилари ғалаба қозона олмаган, бошқаларининг рақиблари бўлган, бошқалари эса тахтга кўз олайтирган бўлса-да, бу бошқа ернинг тахти бўлган. Жованни Аукут бирорта ғалабага эришмаган бўлса, унинг садоқати ҳақида қандай гап бўлиши мумкин? Аммо агар у ғолиб бўлиб қайтса, флоренцияликлар тўлиқнинг унинг ҳукми остида қолган бўлиши ҳаммага маълум. Сфорца билан Браччо ҳам рақиблар сифатида бир-бирини кўздан қочиришмас эди, шунинг учун Франческо эътиборини Ломбардияга, Браччо эса папанинг мулкларига ва Неаполь қироллигига қаратди. Аммо яқингинада аҳвол қандай эди? Флоренцияликлар ниҳоятда ақлли ва ўз шахсий ҳаётида ҳам жуда катта таъсирга бўлган Паоло Вителлини хизматга таклиф қилишган эди. Агар у Пизани қўлга киритганида, флоренцияликлар ундан осонликча қутула олишмасди. Шундай эмасми? Чунки агар у душман томонга ўтиб кетса, флоренцияликлар унга таслим бўлишга мажбур эди; агар улар томонда қолса, унга бўйсунушга мажбур бўлишарди.

Венецияликларга келсак, улар фақат ўз кучи билан жанг қилган пайтдагина, яъни қитъадаги ерларни эгаллай бошлагунларига қадаргина ажойиб ва узил-кесил ғалабалар қозонишган. Венециянинг аристократлари ва қуролланган оддий халқи денгиз жангларида кўп марталаб ҳарбий маҳорат намоён қилишган, бироқ қуруқликка тушишлари билан улар бутун Италиянинг ҳарбий урф-одатларини ўзлаштириб олишди. Уларнинг қуруқликдаги босиб олган ерлари унча катта бўлмаган, давлати мустаҳкам турган пайтда уларнинг кондотьерларидан – ёлланма қўшинларидан кўрқишига сабаб йўқ эди, лекин улар тобора кўпроқ ерларни қўлга кирита бошлагач, – Кроманьоланинг даврида – улар қандай хатога йўқ қўйишганини тушуниб қолишди. Улар Кроманьолани моҳир саркарда сифатида танишар эди, улар унинг раҳбарлиги остида Милан герцогини тор-мор қилишди. Бироқ, жанг қилиш ўрнига атайлаб вақтни чўзаётганини кўргач, унинг ғалаба интилмаётгани ва демакки, ғалаба қозонмаслигини ўйлаб қолишди. Аммо уни ўзлари ишдан олишга журъат қилиша олмасди, чунки эришилган муваффақиятларни қўлдан бой бериб қўйишдан кўрқишарди: шунинг учун ҳам, ўзларини қандайдир йўл билан бу хатардан қутқаришга мажбур бўлиб, уни ўлдириб қўя қолишди. Кейинчалик улар Бартоломео да Бергамони, Роберто да Сан-Северинони, граф ди Питильянони ва шу кабиларни ёллашди, аммо уларнинг ҳам ғалаба қозонишидан эмас, балки жангни бой беришидан кўрқишарди. Вайла яқинида шундай бўлди ҳам. Венецияликлар бу ерда саккиз асрдан бери не машаққатлар билан тўплаб келган нарсаларидан бир кундаёқ маҳрум бўлишди. Чунки

ёлланма қўшинларнинг секин, имиллаб ҳужум қилиши, аммо ақл бовар қилмас тезлик билан чекиниши ҳаммага маълум. Мен узоқ йиллар давомида ёлланма қўшинлар ҳукмронлик қилиб келаётган Италияни мисол тариқасида келтирган эканман, бироз ортга қайтиб, улар ўзи қаердан пайдо бўлган ва қандай қилиб бунчалик куч тўлагани ҳақида сўз юритсам, фойдадан холи бўлмаса керак.

Шуни билиш керакки, яқинда, империя заифлашиб, папанинг дунёвий ҳокимияти эса кучайиб қолган пайтда Италия бир неча давлатларга бўлиниб кетди. Кўпгина йирик шаҳарлар уларни зулм остида ушлаб турган нобилларга қарши бош кўтаришди. Нобилларнинг ҳомийси император бўлса, шаҳарларга ўзининг дунёвий ҳокимияти манфаатларидан келиб чиққан ҳолда черков ҳомийлик қиларди. Кўпчилик бошқа шаҳарларда эса уларнинг ўз фуқаролари ҳукмдорлик мавқеига кўтарилган эди. Шу тариқа Италия деярли тўлалигича папа ва бир неча республикаларнинг ҳукми остида қолди. Бироқ, ҳокимиятни эгаллаган прелат ва фуқаролар ҳарбий ишдан беҳабар эди, шунинг учун ёлланма қўшинларни хизматга таклиф қила бошлашди. Асли Романьялик Альбериго да Конио ёлланма қўшинларга илк бор шуҳрат келтирди. Унинг шогирдлари бўлмиш Браччо ва Сфорца ўз пайтида бутун Италияни қўлга олган эди. Бугунги кунда ёлланма қўшинга раҳбарлик қилаётганларнинг барчаси уларнинг ортидан эргашди. Уларнинг шон-шавкати натижасида Карл Италиянинг у чеккасидан бу чеккасигача борди, Людовик уни хонавайрон қилди, Фердинанд хорлади, швейцарияликлар эса уни хўрлашди.

Улар дастлаб ўзларига бино қўйиб, ҳамма жойда пиёда аскарларни оёқости қилишди. Бунинг сабаби шуки, ҳунармандчилик билан кун кўрадиган, аммо ер-сувлари бўлмагани учун улар кўп сонли пиёда қўшинни боқа олишмас, кам сонли пиёда аскарлар эса уларга шон-шуҳрат келтира олмас эди. Отлиқ қўшин билан кифояланганда эса кам сонли қўшин билан уларнинг ҳам қорни тўқ, ҳам номи улуғ бўлар эди. Аҳвол шу даражагача бордики, йигирма минг кишилик қўшин таркибида икки мингта ҳам пиёда аскар қолмади. Келгусида улар ўзларини ва аскарларни ҳарбий ҳаётнинг хавф-хатар ва қийинчиликларидан халос қилиш учун ниҳоятда устумонлик қилишди: улар тўқнашувларда бир-бирини ўлдирмас, балки асир олишар, аммо товон талаб қилишмасди, қамал пайтида кечаси ҳужум қилишмас; шаҳарни мудофаа қилишар экан, чодирларга ҳужум қилишмас; қароргоҳ атрофини устунлар ва ҳандақлар билан ўрашмас, қиш пайтида эса умуман ҳеч қандай ҳарбий ҳаракат қилишмас эди. Буларнинг барчасига уларнинг ҳарбий низомида рухсат берилган бўлиб, юқорида айтилганидек, ҳарбий ҳаётнинг хавф-хатар ва қийинчиликларидан қутулиш учун атайлаб ўйлаб топилган эди: шу тариқа улар Италияни шармандалик ва қуллик асоратига тушириб қўйишди.

XIII боб. Иттифоқдош ва аралаш қўшинлар ҳамда давлатнинг ўз қўшинлари ҳақида

Иттифоқдош қўшинлар – фойдасиз қўшинларнинг яна бир тури бўлиб, кучли ҳукмдорнинг ёрдам ва мудофаа учун чақирилган қўшинларидир. Яқинда

бундай кўшинлардан папа Юлий фойдаланган эди: Феррара қарши ҳарбий ҳаракатлар пайтида у ёлланма кўшинлардан ҳеч қандай фойда йўқлигини кўриб, Испания қироли Фердинанд билан келишиб олди. Келишувга кўра қирол унга отлик аскарлар ва пиёдалар билан ёрдам берадиган бўлди. Аслида бундай кўшинлар ўзининг подшоҳига катта ёрдам бериши, садокат билан хизмат қилиши мумкин, бироқ, уларни ёрдамга чақираётганлар билиб қўйсинки, бу кўшинлар улар учун деярли ҳар доим хавфлидир, чунки подшоҳ учун уларнинг мағлубияти ўлим бўлса, ғалабаси – қарамликдир.

Тарихий кўлёмаларда бу каби мисоллар жуда кўп бўлса-да, мен яна папа Юлийнинг мисолига қайтмоқчиман. Феррарани босиб олиш учун бегона ҳукмдорга ишониш папа учун ниҳоятда қалтис қадам эди. У бундай қалтис қадами учун жазоланиши муқаррар эди, аммо бахтига тақдирда бошқа нарса ёзилган экан: унинг иттифоқчи кўшинлари Равенна яқинида тор-мор келтирилди, бироқ тўсатдан швейцарияликлар пайдо бўлиб, ҳамма учун кутилмаганда ғолибларни кувиб юборгани учунгина папа на душманга, на иттифоқчиларига қарам бўлмади, чунки душман қочиб кетган, ғалабага эса иттифоқчиларнинг қуроли билан эришилмаган эди. Кўшини бўлмаган флоренцияликлар Пизага қарши ўн минг французни юборишди, бу эса улар учун ўтмишда бўлиб ўтган фалокатлар ичида энг оғирига айланишига бир баҳя қолди. Константинополь императори кўшнилари билан жанг қилаётиб, Грецияга ўн мингта туркни чақирди, бироқ уруш тугагач, туркларнинг кетгиси келмай қолди, Грециянинг ғайридинлар томонидан кулликка солиниши айнан ана шундан бошланган эди.

Демак, иттифоқчи кўшинларни ғалабанинг қадрига етмаган одам чақиради, чунки бундай кўшинлар ёлланма кўшиндан ҳам хатарлидир. Иттифоқчи кўшин уни чақирганларга муқаррар ҳалокатдир: у бир одамдек ҳаракат қилади ва ўзининг ҳукмдорига сўзсиз бўйсунди; ёлланма кўшинга эса ғалабадан кейин сенга зарар етказиш учун ҳам кўп вақт, ҳам қулай шароит керак; Унда бирлик камроқ бўлади, уни сен ўзинг тузиб, ўзинг маош тўлайсан, унга раҳбар қилиб қўйган одамнинг сен учун хавфли рақобатчи бўладиган даражада дарҳол куч тўплай олмайди. Қисқаси, ёлланма кўшиннинг ожиз бўлиши, иттифоқчи кўшиннинг эса кучли бўлиши хатарлидир.

Шунинг учун доно ҳукмдорлар ҳар доим фақат ўз кучига, ўз кўшинига ишонган. Улар бегона билан бирга ютгандан кўра ўзингникилар билан бирга ютказганинг яхши, чунки бегона қурол билан эришилган ғалаба ҳақиқий ғалаба эмас деб ҳисоблашган. Ҳеч бир иккиланмасдан яна Чезаре Боржани мисол қилиб келтираман. Аввалига, герцог Романьяга эндигина кириб келганида унинг қўл остида французларнинг отлик кўшини бор бўлиб, унинг ёрдамида Имола ва Форлини эгаллаган эди. Кейин эса у иттифоқчи кўшинга ишониб бўлмаслигини тушуниб, ёлланма кўшиннинг хатари камроқ деб билиб, Орсини ва Вителлиларнинг ёрдамидан фойдаланди. Бироқ, уларнинг ҳам собитқадам эмаслигини, хиёнат қилиш мумкинлигини кўриб, улардан воз кечди ва ўз кўшинини тўплади. Бу уч хил кўшинларнинг орасидаги тафовутни тушуниш қийин эмас. Бунинг учун герцогнинг қўлида фақат французлар бор пайтида, кейин Орсини ва Вителлиларнинг ёлланма кўшини пайтида ва ниҳоят, ўз

кўшини бўлган пайтда унга муносабат қандай бўлганини кўриш кифоя. Герцогга нисбатан хурмат-эътибор тинмай ортиб борган бўлса-да, унинг ўз аскарлари борлигини кўргандан кейингина у билан ҳисоблаша бошлашганини алоҳида айтиб ўтиш керак.

Италияда яқинда бўлиб ўтган воқеалардан чалғимоқчи эмас эдим, аммо Сиракузлик Гиероннинг мисолига ҳам тўхталиб ўтмоқчиман, чунки юқорида уни ҳам зикр қилган эдим. Айтилганидек, юртдошларининг инон-ихтиёри билан Сиракуз кўмондони бўлгач, Гиерон ёлланма кўшиндан фойда йўқлигини тезда тушуниб етди, чунки у пайтдаги кондотьерлар ҳам ҳозиргиларининг худди ўзи эди. Гиерон уларни на ҳайдаб, на қолдириб бўлмаслигига кўзи етгач, ҳаммасини қиличдан ўтказишни буюрди ва шундан бошлаб бировнинг эмас, фақат ўзининг кўшинига суяниб иш тутди. Шу ерда жуда ўринли бўлган, Кўхна Ахддан олинган бир ҳикоя эсимга келди. Довуд филистимликлар тўдасидан бўлган паҳлавон Жолутни майдонга чақиргач, Довудни рухан қўллаб-қувватламоқчи бўлган Саул унга ўзининг қурол-аслаҳаларини бермоқчи бўлади, аммо Довуд бировнинг қуроли билан жанг қилишдан бош тортиб, ундан кўра душманга қарши ўзимнинг палаҳмоним ва ханжарим билан чиқаман дейди. Дарҳақиқат, бировнинг совути ё кенг, ё тор бўлиши, ё жуда қўпол бўлиши мумкин.

Қирол Людовик XI нинг отаси Карл VII омади ва иқтидори туфайли Францияни инглизлардан озод қилгач, ўз кўшинига эга бўлиш қанчалик зарурлигини тушуниб етиб, доимий отлиқ ва пиёда кўшин ташкил қилиш ҳақида фармон чиқарди. Кейинчалик унинг ўғли қирол Людовик пиёда кўшинни тарқатиб юбориб, хизматга швейцарияликларни ола бошлади; унинг тахт ворислари унинг кейин келган бу хатосини янада чуқурлаштиришди, натижада энди бу хато Франция қироллигига қимматга тушяпти. Чунки Франция швейцарияликларни устун кўриб, ўз кўшининг руҳини тушириб юборди: пиёда кўшинлар тарқатиб юборилгач, ёлланма кўшин ихтиёрига бериб қўйилган отлиқ кўшинлар жангни ўз кучи билан енгишга умид қилмай қўйди. Оқибатда энди французлар швейцарияликларга қарши жанг қила олмайди, аммо швейцарияликларсиз бошқаларга қарши ҳужум қилишга ботина олмайди. Хуллас, Франция кўшини аралаш бўлиб кетди: у қисман ўз аскарларидан, қисман ёлланма аскарлардан иборат бўлса-да, шу аҳволда ҳам фақат иттифоқдошлардан ёки фақат ёлланма аскарлардан иборат кўшинга қараганда анча яхши, аммо фақат ўз аскарларидан ибора кўшиндан кўра анча заифдир. Ҳаммага маълум бўлган биргина мисол билан кифояланаман: Франция ўз кўшинларини такомиллаштирганда ёки ҳеч бўлмаганда кўшиннинг Карл жорий қилган таркибини сақлаб қолса, уни ҳеч ким енга олмас эди. Бироқ, одамларнинг ақли шунчалик ноқиски, худди юқорида терлама ҳақида айтганимдек, кўпинча сиртдан чиройли кўринган нарсанинг ичидаги захарни сезишмайди.

Шунинг учун энди бошланиб келаётган дардни кўрмай қолган ҳукмдор ҳақиқий доно раҳбар бўла олмайди, бироқ бундай дардни ўз вақтида кўра билиш неъматига ҳаммага ҳам берилавермайди. Агар Рим империясининг таназзули ҳақида фикр юритадиган бўлсак, империянинг пойдеворида

римликлар хизматга ёлланма аскарларни – готларни ола бошлаганидаёқ дарз кетганлигини кўришимиз мумкин. Империянинг қудрати ана шундан бошлаб емирила бошлаган, боз устига, римликларнинг қуввати кетган сари готлар куч тўплаб бораверган. Хулоса қилиб айтадиган бўлсак, ўз қўшинига эга бўлмаган давлат мустақкам бўла олмайди, бунинг устига, у бошдан-оёқ фалакнинг гардишига, тақдирнинг ўйинига боғлиқ бўлиб қолади, чунки қийин пайтда ҳарбий маҳорат унинг учун ишончли ҳимоя вазифасини ўтай олмайди. Донишмандларнинг фикри ва ҳукми шундай: «*Quod nihil sit tam infirmum aut instabile, quam fama potentiae non sua vi nixa*» [Ўз кучига таянмаган қудратнинг жозибасидек омонат ва ўткинчи нарса йўқ. Тацит. *Анналлар, XIII, 19, т. I. Л., 1970, 232-б.*]. Давлатнинг ўз қўшинлари – бу ўз фуқароларинг ёки сенга содиқ кишилардан иборат қўшиндир, қолган барча қўшинлар эса ё иттифоқдош, ё ёлланма аскарлар бўлади. Мен айтиб ўтган тўрт ҳукмдорнинг тутган йўлини мушоҳада қилиб, мен тўлиқ ишонган Александр Македонскийнинг отаси Филипп ва бошқа кўплаб республика ва ҳукмдорлар ўз қўшинларини қандай ташкил қилиб, қандай қуроллантиргани кўриб чиқилса, тегишли хулосалар чиқариб олиш мумкин.

XIV боб. Ҳукмдор ҳарбий ишда қандай йўл тутмоғи лозим?

Шундай қилиб, ҳукмдор уруш, ҳарбий тартиб-қоида ва ҳарбий санъатда бошқа ҳеч қандай мақсад, ташвиш ёки бошқа бир иш билан машғул бўлмаслиги керак, чунки уруш ҳукмдор бошқага ишониб топшира олмайдиган ягона мажбуриятдир. Ҳарбий санъат шу қадар кучга эгаки, у нафақат ҳукмдор бўлиб туғилган одамга ҳокимиятни қўлда тутиб туришга, балки оддий одамнинг ҳам тахтга ўтиришига имкон беради. Ва аксинча, ҳукмдорлар ҳарбий машқлардан кўра кўпроқ айш-ишрат, майшат ҳақида бош қотирса, ўзи ўтирган тахтни ҳам қўлдан бой беради. Ҳарбий санъатга бепарво бўлиш тахтни бой беришнинг асосий сабаби бўлса, бу санъатни эгаллаш ҳокимиятни қўлга киритишнинг асосий омилдир.

Франческо Сфорца ҳарбий маҳорати туфайли оддий одам бўла туриб, Милан герцоги даражасигача кўтарилди. Унинг фарзандлари эса урушнинг қийинчиликларидан бўйин товлагани оқибатида герцогликдан маҳрум бўлиб, оддий фуқарога айланишди. Ҳарбий санъатни билмайдиганларнинг бошига кўплаб кулфатлар тушади, айниқса, атрофдагиларнинг нафрат ва таҳқирига учрайди, бундан эса ниҳоятда эҳтиёт бўлиш керакким, бу ҳақда қуйида алоҳида тўхталиб ўтамиз. Зеро, қуролсиз одам қуролланган одамга бас кела олмайди, қуролланган одам ҳеч қачон қуролсизга ўз ихтиёри билан бўйсунмайди, қуролсиз одам эса қуролланган хизматкорлар орасида ҳеч қачон ўзини хотиржам сеза олмайди. Бири биридан шубҳаланадиган, униси эса бунисидан жирканадиган икки одам қандай қилиб муроса қила олади? Худди шунингдек, ҳарбий санъатдан беҳабар ҳукмдор кўпгина фалокатларга дуч келади. Бу фалокатлардан бири шуки, қўшин уни ҳурмат қилмайди, у эса қўшинга ишона олмайди.

Шунинг учун ҳукмдор ҳарбий машқларни тўхтатишни хаёлига ҳам келтира

кўрмаслиги, аксинча, уруш пайтидан кўра тинчлик даврида бу машқларга янада зўр бериши лозим. Ҳарбий машқлар аввало амалдан, қолаверса, фикр юритишдан иборат бўлади. Амал деганда ҳукмдор кўшиндаги тартиб-интизом ва ҳарбий машқларни назорат қилиб туришигина эмас, балки ўзи ҳам тез-тез овга чиқиб туриши, танасини чиниқтириши, жойларни ўрганиши, яъни қаерда қандай тепаликлар борлиги, водийлар, даралар қаерга олиб чиқиши, текисликларнинг қанчалик кенглиги, дарё ва ботқоқликларнинг ҳолати кабиларни билиб юриши лозим. Бундай тадқиқотлар икки томонлама фойдалидир. Аввало ҳукмдор шу йўл билан ўз мамлакатини яхшироқ ўрганади, уни мудофаа қилиш йўллари ҳам тўғри баҳолайди; бундан ташқари, бир жойнинг шарт-шароитини батафсил билган одам биринчи марта борган бошқа жойларнинг хусусиятларини ҳам осон билиб олади, чунки масалан, Тосканадаги адирлар, водийлар, текисликлар, дарё ва ботқоқлар бошқа ўлкалардагига анча ўхшаш бўлади, натижада бир жойни яхшилаб ўрганган одам бошқа жойларни ҳам дарров баҳолай олади. Агар ҳукмдорда бундай кўникмалар бўлмаса, у қўмондонликнинг дастлабки сифатидан маҳрум бўлади, чунки айнан мана шу хислат туфайли душман турган жойни аниқлаш, қароргоҳ куриш, душманга яқинлашиш, жангга кириши ва қалъаларни қамал қилиш каби устунликларга эга бўлиш мумкин.

Қадимги дунё муаллифлари Ахея иттифоқининг раҳбари Филопоменни ошириб-тошириб мақташ давомида унинг тинчлик даврида ҳам ҳарбий машқдан бошқа нарса ҳақида ўйламаслигини ҳам мадҳ қилишади. Дўстлари билан шаҳар ташқарисига чиқса ҳам, тез-тез тўхтаб, уларга шундай саволлар берар экан: Душман анави тепаликни эгалласа, бизнинг кўшин эса мана шу ерда турса, устунлик ким томонда бўлади? ҳарбий тартибни сақлаган ҳолда бундай шароитда қандай қилиб ҳужумга ўтиш мумкин? Агар чекинишга мажбур бўлсак, қандай чекиниш керак? Агар душман қоча бошласа, уни қандай таъқиб қилиш керак? Шу тариқа у юрган йўлида урушда пайдо бўладиган турли вазиятларни айтиб, савол берар, дўстларининг фикрини тинглагандан кейин эса, ўз фикрларини айтиб, уларни асослаб берарди. Мана шундай доимий машғулотлар туфайли у шундай даражага етган эдики, жанг пайтидаги ҳар қандай тасодиф ҳам уни доғда қолдира олмас эди.

Фикрлашга келадиган бўлсак, ҳукмдор тарихий асарларни кўп ўқиши, шу аснода машҳур саркардаларнинг тутган йўллари алоҳида ўрганиши, улар жангни қандай олиб боргани, ғалабага ёки мағлубиятга нималар сабаб бўлганини таҳлил қилиши ва шу йўл билан ғалабага эришиши ёки мағлубиятнинг олдини олиши керак. Энг муҳими – қадимда ўтган буюк инсонларга эргашиш, улар орасидан бирорта машҳур одамни ўзига намуна қилиб олиб, унинг қаҳрамонликлари ва бошқа ибратли ишларини доимо ёдда тутиш керак. Ҳикоя қилишларича, Буюк Александр Ахиллага, Цезарь – Александрга, Сципион эса Кирга тақлид қилган экан. Ксенофонт қаламига мансуб Кирнинг ҳаётини ўқиб ўрганган одам Сципионнинг шон-шуҳрат қозонишига айнан унинг Кирга тақлид қилгани сабаб бўлганини, Сципион ўзининг иффати, хушмуомаласи, одамгарчилиги ва саховатини Ксенофонтнинг Кир ҳақидаги тавсифларидан олганини англаб етади. Доно ҳукмдор юкорида

зикр қилинган барча тартибларга риоя қилиши, тинчлик пайтида ҳеч қачон беғам бўлиб қолмаслиги лозим, ана шунда унинг барча меҳнатлари оғир пайт келганда ниҳоятда асқотади, тақдирнинг синовларига мардонавор дош бера олади.

XV боб. Одамларни, айниқса ҳукмдорларни нима учун мақташади ёки қоралашади?

Энди ҳукмдор ўз фуқаролари ва иттифоқчиларига нисбатан ўзини қандай тутиши кераклигини кўриб чиқамиз. Бу ҳақда жуда кўпчилик ёзганини билганим учун, худди шу мавзунини танлаб олиб, уни изоҳлашда бошқалардан ниҳоятда узоқлашиб кетганим учун мени ўзига ортиқча ишониб юборган деб ҳисоблашмасмикан деб кўрқяпман. Бироқ, мен тушунган одамлар учун фойдалироқ нарса ёзай деган ният билан амалда ҳеч ким билмаган ва кўрмаган республика ва давлатларни тасвирлаган кўпчиликдан фарқли равишда тасаввурдаги эмас, балки воқеликдаги ҳақиқатга эргашишни афзал кўрдим. Чунки инсонларнинг қандай яшаётгани билан қандай яшаши кераклиги ўртасидаги тафовут шу қадар каттаки, бўлиши керак нарсани деб воқеликдаги нарсани инкор қилган ўзига фойда эмас, зарар келтиради, чунки ҳаётнинг ҳар қандай ҳолатларида фақат яхшиликка чорламоқчи бўлади, аммо яхшиликка ёт бўлган кўплаб одамларга дуч келиб, муқаррар равишда ҳалокатга учрайди. Демак, ҳукмдор ҳокимиятни сақлаб қолишни истаса, яхшиликдан воз кеча олиш қобилиятига эга бўлиши ва бу қобилиятдан заруратга қараб фойдаланиши лозим.

Ҳукмдорларнинг ўйлаб топилган эмас, ҳақиқий хислатлари ҳақида гапирадиган бўлсак, шуни айтиш керакки, барча одамларнинг, айниқса бошқалардан юқорида турган ҳукмдорларнинг айнан мақтовга ёки маломатга лойиқ сифатларини сезишади. Масалан, бири саҳий экан, бири ҳасис экан дейишади (мен бу сўзнинг тосканча маъносини назарда тутяпман, чунки бизнинг шевада очкўз деб бировникини ҳам тортиб олишни истайдиганларни айтишади, ҳасис деб эса биз ўзининг нарсасига ҳаддан ташқари ёпишиб олганларни айтаман); бири исрофгар, бири тамагир; бири золим, бири ҳалим; бири мард, бири номард; бири кўрқоқ, тантиқ, бири жасур ва довюрак; бири кечиримли, бири такаббур; бири бузуқ, бири уятчан; бири айёр, бири содда; бири ўжар, бири ювош; бири енгилтак, бири вазмин; бири диндор, бири эса фосиқ ва ҳоказо. Ҳукмдор учун мазкур сифатларнинг фақат яхшиларини ўзида мужассам этишдан кўра мақтовга сазовор нарса борми? Бироқ, инсон шундайки, у фақатгина фазилатлардан иборат бўла олмайди, уларга оғишмай амал ҳам қила олмайди, шундай экан, оқил ҳукмдор уни тахтдан маҳрум қилиши мумкин бўлган нуқсонлардан узоқлашиши, қолганларидан эса имкон қадар тийилиш керак, холос. Ҳукмдорлар баъзи нуқсонларда айбланишдан кўрқмасинлар, чунки уларсиз тахтни қўлда тутиб туриб бўлмайди, чунки, бироз чуқурроқ ўйлаб кўрсак, бир қарашда фазилатдек кўринган, аммо аслида ҳукмдор учун ҳалокатли бўлган ва аксинча, нуқсондек бўлиб кўринган, аммо

аслида ҳукмдорнинг фаровонлиги ва хавфсизлигини таъминлайдиган кўпгина сифатлар борлигини топамиз.

XVI боб. Саховат ва тежамкорлик ҳақида

Санаб ўтилган сифатларнинг биринчисидан бошласак, сахий ҳукмдор сифатида донг таратиш жуда яхши. Бироқ сахий деган ном чиқариш учун сахийлик қилаётган одам ўз-ўзига зарар қилади. Чунки ақл билан, рисоладагидек саховат кўрсатилса, уни билмасликлари мумкин, бироқ ўзингни барибир хасисликда айблашади, шунинг учун одамлар орасида сахий деб ном чиқариш учун турли ажойиб чоралар кўрасан, бироқ бу билан хазинани тугатасан, кейин эса сахий ҳукмдор деган номдан ажралгинг келмай, халқни ҳаддан ташқари оғир солиқлар солиб, улардан пул ундиришнинг нопок йўлларига кириб кетасан. Буларнинг барчаси билан эса аста-секин фуқароларнинг нафратига, вақт ўтиб, қашшоқлашиб қолганинда эса ғазабига учрайсан. Саховатинг билан кўпчиликни хонавайрон қилиб, камчиликни неъматлантиргач, дастлабки қийинчилик ҳам сен учун фалокатга, биринчи хавф-хатар эса таназзулга айланади. Бироқ, вақтида ақл-хушингни йиғиштириб олсан ва ишни ўнглашни истасанг, шу заҳоти сени зикналикда айблашади.

Агар ҳукмдор одамлар эътироф қилсин учун сахийлик қиламан деса, ўзига зарар келтириб қўядиган бўлса, хасис ҳукмдор деб ном чиқаришга кўниб қўя қолган яхши эмасми? Чунки вақт ўтиши билан, одамлар подшоҳнинг тежамкорлиги туфайли ўз даромадлари билан кифояланаётганини, халққа ортиқча солиқ солмай ҳарбий юришлар қилаётганини кўрса, у саховатли ҳукмдор деб шуҳрат қозонади. Шунда у ҳақиқатдан ҳам бой қилиши мумкин бўлган одамларга нисбатан саховатли бўлиб қолаверади, улар эса жуда камдир. Бугунги кунда фақат хасислиги билан машҳур бўлганларгина буюк ишлар қилишди, қолганлар эса жимгина йўқолиб кетишди. Папа Юлий папалик ҳокимиятига эришгунчагина сахийликда ном чиқаришни истади, бироқ, урушга тайёрланаётганда эса саховат ҳақида ўйлашни ҳам унутиб юборди. Франциянинг ҳозирги қироли бир нечта урушни фавқулодда солиқлар солмай ўтказди, бироқ у хали олдинда катта сарф-харажатлар борлигини билгани учунгина шундай қилди ва ҳаддан ташқари тежамкорлик қилиб юборди. Испаниянинг ҳозирги қироли ўзининг сахий ҳукмдор деган шуҳратини қадрламаганида шунча ҳарбий юришларни бошламаган ва уларда ғалаба қозонмаган бўларди.

Демак, фуқарони таламаслик, мудофаа учун маблағларга эга бўлиш, қашшоқлашиб қолмаслик, халқнинг нафратига учрамаслик ва ноилож тамагир бўлиб қолмаслик учун ҳукмдор хасис ҳукмдор деб ном орттирганига парво қилмаслиги керак, чунки хасислик – салтанатни бошқаришга имкон берадиган нуқсонлардан биридир. Агар менга «Цезарь ўзининг саховати билан ўзига йўл очди, бошқа кўпчилик ҳам сахий бўлгани ва сахий деб ном чиқаргани учун энг юксак мартабаларга эришган-ку» дейишса, мен шундай жавоб қиламан: сен ё тахтни қўлга киритибсан, ё у томон ҳаракат қиляпсан. Биринчи ҳолатда сахийлик зарардир, иккинчисида эса заруратдир. Цезарь Рим устидан мутлақ

ҳукмдор бўлиш йўлида эди, шунинг учун сахийлик унга халақит бера олмас эди, бироқ, агар у тахтга ўтиргач, узоқроқ яшаганида ва харажатларни бироз камайтирмаганида унинг салтанатига тугаб кетган бўлар эди. Агар менга «Кўпчилик ҳукмдор бўлгандан кейин ҳам кўшинга бошчилик қилиб, буюк ишлар қилди, аммо улар энг сахий деб ном қозонган эди-ку» деб эътироз билдиришса, «Одам ё ўзининг, ё бировнинг молини сарфлайди» деб жавоб бераман. Биринчи ҳолатда тежамкорлик, иккинчисидан эса имкон қадар сахийлик фойдалидир.

Агар сен ўлжа билан, талончилик, солиқлар ва бировнинг ҳаққи билан кун кўраётган кўшинни бошлаб кетаётган бўлсанг, кўли очик бўлишинг керак, акс ҳолда аскарлар ортингдан бормайди. Сенга ёки кўл остингдагиларга тегишли бўлмаган мулкни Кир, Цезарь ва Александрлар каби кўли очиклик билан тарқатаверишинг мумкин, чунки бировнинг молини талон-тарож қилганинг сари, шон-шуҳрат қозонасан, ўз молингни сочсанг эса фақат ўзингга зарар қиласан. Сахийликчалик тинкангни қуритадиган нарса йўқ: сахийлик қилиб, айнан саховат кўрсатиш имкониятини йўқотасан, ёки қашшоқланиб қолиб, нафратга учрайсан, ёки қашшоқликдан қутулиш учун бошқаларни хонавайрон қиласан, натижада яна нафратга дуч келасан. Ҳукмдор ҳамма нарсадан кўра фуқароларнинг нафрати ва жирканишидан кўрқиши керак, сахийлик эса унисига ҳам, бунисига ҳам олиб боради. Шунинг учун сахий деб ном чиқариб, ноилож бошқаларни хонавайрон қилиб, ҳам ёмон ном чиқариб, ҳам нафратга учрагандан кўра хасис деб ёмон ном чиқариб, ҳар қалай нафратга учрамаган яхши.

XVII боб. Зулм ва шафқат ҳақида. Раият ҳукмдорни севгани афзалми ёки ундан кўрққаними?

Юқорида айтиб ўтилган бошқа сифатларга ўтар эканмиз, шуни айтмоқчиманки, ҳар бир ҳукмдор бераҳм эмас, мурувватли подшоҳ деб ном чиқаришни истади, бироқ мурувватни ҳам суиистеъмом қилмаслик керак. Кўпчилик Чезаре Борджани шафқатсиз дер эди, бироқ у ана шу шафқатсизлик билан Римантяда тартиб ўрнатди, уни бирлаштирди, тинчлантирди ва бўйсундирди. Ўйлаб кўрилса, у бераҳмликда айблаларидан кўрқиб, Пистойяни вайрон қилишларига қўйиб берган флоренция халқидан ҳам кўра кўпроқ мурувват кўрсатди. Шунинг учун ҳукмдор раиятни ўзига бўйсундириб турмоқчи бўлса, бераҳмликда айблаларига парво қилмаслиги керак. Ҳукмдор одамларни бир неча марта жазоласа, ортиқча мурувват кўрсатиб, тартибсизликка йўл очиб бераётганлардан кўра кўпроқ мурувват кўрсатган бўлади. Чунки талон-тарож ва қотилликларга олиб келадиган тартибсизликдан бутун аҳоли жабр чекади, ҳукмдорнинг жазоларидан эса бир неча киши қийналади, холос. Янги ҳукмдор бошқа ҳар қандай одамдан кўра бераҳмликда кўпроқ айбланади, чунки янги ҳокимиятга жуда кўп хатарлар таҳдид солади. Вергилий Дидонанинг тилидан шундай дейди:

*Res dura, et regni novitas me talia cogunt
Moliri, et late fines custode tueri.*

«Салтанатимиз янги, хатар катта; фақат шугина сарҳадларни ҳимоялашга мени мажбур қилади».

(Вергилий. Энеида, I китоб. 563-564. М., «Художественная литература», 1971)

Бироқ янги ҳукмдор дуч келган гапга ишонавериши, гумонсирайвериши, салга жазолайвериши керак эмас, у хар бир ишида ўзини вазмин тутиши, эҳтиёткор ва мурувватли бўлиши лозим, токи ортиқча ишонувчанлик ғафлатга олиб бормасин, ортиқча гумонсираш эса фуқароларнинг ғазабини келтирмасин.

Бу борада баҳс пайдо бўлиши мумкин: қай бири афзал, халқ ҳукмдорни яхши кўрганими ёки ундан кўрққаними? Одатда ҳам кўрқиб, ҳам яхши кўргани яхши дейишади; бироқ севги билан кўрқув бир жойда тура олмайди, шунинг учун танлаш керак бўладиган бўлса, кўрқувни танлаш тўғрироқ бўлади. Чунки умуман олганда одамлар ношукр, беқарор бўлишади, мунофиқлик ва алдовга мойил бўлади, уларни хатар ҳайдаб туради, аммо текин даромад ўзига чорлаб туради: яхшилик қилиб турсанг, жон-дили билан пинжингга тикилиб, сен учун ҳеч нарсани – на қони, на жони, на бола-чақаси, на мол-мулкани аямаслиги ҳақида ваъда беришади, аммо уларга ишинг тушиб қолса, шу заҳоти сендан юз ўгиришади. Уларнинг ваъдасига ишониб, бирор қор-ҳолнинг олдини олиш чорасини кўрмаган ҳукмдорнинг ҳолига вой. Чунки буюк қалб ва олижаноблик билан эмас, пул эвазига келадиган дўстликни сотиб олиш мумкин, аммо қийин пайтда фойдаланиш учун сақлаб бўлмайди. Бундан ташқари, одамлар ўзи яхши кўрадиган одамдан кўра ўзи кўрқадиган одамни хафа қилиб қўймасликка кўпроқ тиришади, чунки меҳр шукрона билан мустаҳкамланади, одамлар эса ўз манфаатини деб унинг кадрига етишмайди, кўрқувни эса жазо хавфи мустаҳкамлайди.

Бироқ ҳукмдор қўл остидагиларнинг қалбига шундай кўрқув солиши керакки, улар уни яхши кўрмаган такдирда ҳам, ҳеч бўлмаса нафратланмаслиги керак, чунки нафратлантирмай туриб ҳам кўрқув солиш мумкин. Ҳукмдор нафратга дучор бўлмаслик учун фуқаролар ва уларнинг аёлларига кўз олайтиришдан тийилиши лозим. Мабодо ҳукмдор кимнидир қатл қилиш зарур деб ҳисобласа ҳам, бунга етарли асос ва яққол сабаб бор бўлса, ҳукмни ижро этиши мумкин, бироқ бировнинг ҳаққига тажовуз қилишдан ҳазир бўлиши керак, чунки инсон отасининг ўлимини кечирishi мумкин, аммо мол-мулкани тортиб олган одамни кечирмайди. Қолаверса, мол-мулкни тортиб олиш учун сабаблар доим етарли бўлади, агар йиртқиқлик билан кун кўра бошланса, бировнинг ҳаққини тортиб олишга сабаб исталганча топилади, бироқ кимнидир қатл қилиш учун асос топиш жуда қийин бўлиб, бунга сабаб топиш анча оғир бўлади.

Бироқ ҳукмдор катта қўшинни бошлаб бораётган бўлса, бераҳм деб ном чиқаришига парво қилмаслиги керак, чунки шафқатсизлик билан ном чиқармаган одам қўшиннинг бирлиги ва жанговар тайёргарлигини таъминлай олмайди. Ганнибалнинг ажойиб ишларидан бирини кўп эслашади: бегона юртларга урушга кетиб, ғалаба кунларида ҳам, мағлубият кунларида ҳам улкан ва турли миллат вакилларида иборат қўшинни кўзғолон ва тафриқадан тийиб

турган. Бунинг сабаби эса унинг мисли кўрилмаган шафқатсизлиги бўлиб, кўшин унинг ҳарбий иқтидори ва истеъдоди билан бирга бу сифатидан ҳам ҳайратда, ҳам кўрқувда турар эди; агар у бераҳм бўлмаса, бошқа сифатлари бунчалик таъсир кучига эга бўлмаган бўларди. Бироқ, тарихий асарларнинг муаллифлари бир томондан бу қаҳрамонликни мадҳ қилса, иккинчи томондан унинг асосий сабабини қоралашади.

Саркарданинг шижоат ва истеъдод эгаси бўлишининг ўзи кифоя қилмаслигини Сципионнинг мисолидан кўриш мумкин. У нафақат замондошлари, балки барча инсонлар орасида ҳам ғайриоддийлиги билан ажралиб турар эди. У ҳаддан ташқари юмшоқкўнгилиги туфайли аскарларини жуда бўш қўйиб юборган бўлиб, бундай эркинлик ҳарбий интизом чегарасидан ҳам ўтиб кетгани учун унинг кўшинлари Испанияда кўзғолон кўтарган. Фабий Максим уни айнан шунинг учун айблаб, Сенат олдида «У Рим кўшинларини айнитиб юборди», деган. Айнан қаттиққўл бўла олмагани учун Сципион ўзининг легатларидан бири локрларни хонавайрон қилаётганини билиб қолса ҳам, уларнинг ёнини олмади, легатни ҳам ҳаддан ошгани учун жазоламади. Сенатдаги кимдир уни оқламоқчи бўлиб, «У хатоси учун бировни жазолагандан кўра ўзи хатога йўл қўймаслиги осонроқ бўлган одамлар тоифасига киради», деб бежиз айтмаган эди. Шу аҳволда давом этса, ва агар Сципион якка ҳоким бўлса, унинг бу хислати ўз шаънига доғ тушириб қўйиши ҳам мумкин эди; бироқ у Сенатга бўйсунар эди, шунинг учун унинг бу феъли нафақат салбий оқибатга олиб келмади, балки унга янада кўпроқ шон-шуҳрат келтирди.

Шундай қилиб, ҳукмдорни яхши кўришгани яхшими ёки ундан кўрқишганими деган баҳсга қайтсак, менинг сўзим шуки, бир одам ҳукмдорни ўз ихтиёри билан яхши кўради, аммо кўрққанда эса ҳукмдорнинг ихтиёри билан кўрқади, шунинг учун доно ҳукмдор бировга эмас, ўзига боғлиқ нарсага суянгани афзал. Фақат зинҳор-базинҳор юқорида айтилганидек, фуқароларнинг нафратига учраб қолмаслик керак, холос.

XVIII боб. Ҳукмдорлар сўзининг устидан қандай чиқиши керак?

Ҳукмдор сўзининг устидан чиқа олса, кўнгли очик бўлса, тўғри ва ҳалол бўлса, ҳар қанча мақтовга лойик бўлади. Бироқ, тажрибадан маълумки, бугунги кунда сўзида турмаган, керак одамни лақиллата олганларгина катта ишларга муваффақ бўлмоқда; бундай ҳукмдорлар тўғриси бўламан, лафзимда тураман деган ҳукмдорларга қараганда анчагина кўпроқ нарсаларга эришган.

Шуни билиш лозимки, душман билан икки йўл орқали курашиш мумкин: қонунлар ва куч билан. Биринчи усул инсонга хос, иккинчиси эса ҳайвонга хос йўлдир. Бироқ кўпинча биринчи усулнинг ўзи камлик қилгани учун иккинчи усулни қўллашга ҳам тўғри келиб қолади. Демак, ҳукмдор ҳам инсоннинг, ҳам ҳайвоннинг табиатида бор хислатларни ўзлаштириб олмоғи лозим экан. Эҳтимол, Ахиллни ва қадимги дунёнинг бошқа қаҳрамонларини шунинг учун тарбия олсин, илмини ўргансин деб Хиронга – кентаврга топширишгандир? Бу ҳақда ёзган антик муаллифлар шунга ишора қилишгандир? Болани устоз

сифатида ярим одам, ярим ҳайвонга топширишда бундан бошқа яна қандай муддао кўзланган бўлиши мумкин? Ахир ҳукмдор бу икки табиатни ўзида мужассам этиши лозим, чунки уларнинг бири иккинчисисиз етарли кучга эга бўлмайди-ку?

Масалан, ҳукмдор барча ҳайвонлар ичидан, айтайлик, иккитасига – шер ва тулкига ўхшасин. Шер қопқонлардан, тулки эса бўрилардан кўрқади, демак, қопқонларга чап бериш учун тулкига, бўриларни ҳайдаб юбориш учун эса шерга ўхшаш керак. Ҳар доим шерга ўхшаб юрадиган одам қопқонни сезмай қолиши мумкин. Демак, оқил ҳукмдорнинг берган ваъдаси унинг манфаатларига зид бўлса ва ўша ваъдани беришга уни мажбур қилган сабаблар ўз кучини йўқотган бўлса, у бу ваъдага содиқ қола олмайди ва қолиши керак ҳам эмас. Агар ҳамма одамлар ваъдасида турса, бундай маслаҳат номуносиб бўлар эди, аммо одамлар ёмон бўлгани учун ваъдасида турмайди, шунинг учун сен ҳам уларга нисбатан шундай муомала қилишинг керак. Ваъдани бузиш учун ўринли сабаб эса ҳар доим топилади. Бунга жуда кўп мисол келтириш мумкин: қанча-қанча сулҳ шартномалари, қанча-қанча битимлар ҳукмдорлар ваъдасини бузгани учун кучга кирмаган ёки барбод бўлган, аммо тулки табиатли одамлар доим ютиб кетаверган. Бирок, бундай табиатни ҳали кўздан яшира олиш ҳам керак, бунинг учун яхшигина ёлғончи ва мунофиқ ҳам бўлиш керак, одамлар эса шунақанги соддаки, бурнинг тагидаги эҳтиёжлар билан шунақанги бандки, алдайман деган одам алданадиган одамни истаган пайтда топа олади.

Яқин ўтмишда содир бўлган мисоллардан биттасини айтиб ўтмасам бўлмайди. Александр VI бутун умр ёлғонга устаси фаранг эди, лекин ҳар сафар унга ишониб, лаққа тушадиган одамлар топилаверди. Дунёнинг унингдек оғир қасам ичадиган, унингдек ишонтириб ваъда берадиган ва унингдек бу ваъдаларнинг устидан чиқмайдиган одам бўлмаган бўлса керак. Лекин у истаган ёлғонига одамларни ишонтира оларди, чунки бу ишнинг кўзини биларди. Демак, ҳукмдор юқорида айтиб ўтилган барча фазилатларга эга бўлиши шарт эмас, аммо ўзини уларга эгадек қилиб кўрсата олиш ниҳоятда зарурдир. Ким нима деса десин, лекин бу фазилатларга эга бўлиш ва уларга оғишмай амал қилиш зарарлидир, аммо ўзини уларга эгадек қилиб кўрсатиш кони фойда эканини кўшиб кўяман. Бошқача қилиб айтганда, одамларнинг кўзига жонсарак, субутли, мурувватли, самимий, олижаноб бўлиш кўриниш керак ва амалда ҳам шундай бўлиш керак, лекин зарур бўлиб қолса, бунинг акси бўлган сифатларни ҳам намоён қилишга тайёр бўлиш керак. Шунини тушуниш лозимки, ҳукмдорлар, айниқса янги ҳукмдорлар одамлар яхши деб билган ҳамма нарсани ҳам амалга ошира олмайди, чунки давлатни сақлаб туриш учун у кўпинча ўз сўзига, мурувватга, меҳр ва олижанобликка қарши боришга мажбур бўлади. Шунинг учун вазият бошқача тус олса ёки омад куши бошқа томонга қараб учса, ҳукмдор ҳам йўналишни ўзгартиришга тайёр туриши керак, яъни юқорида айтилганидек, имкон қадар яхшиликдан узоқлашмасликка, аммо зарур бўлиб қолса, ёмонликдан ҳам ҳазар қилмасликка тайёр туриши лозим.

Демак, ҳукмдор тилидан юқорида санаб ўтилган бешта фазилатга йўғрилмаган бирор сўз чиқиб кетмаслиги учун ниҳоятда хушёр бўлиши лозим. Токи ҳукмдор уни кўраётган, эшитаётганлар кўзига меҳр-мурувват, садоқат, оқкўнгиллик, инсонийлик ва олижаноблик тимсоли бўлиб кўринсин. Ҳа, айниқса олижаноблик тимсоли. Чунки одамлар асосан зоҳирга қараб баҳо беришади, чунки кўришга ҳамма ҳам кўради, аммо қўл текизиб кўриш ҳаммага ҳам насиб қилавермайди. Сенинг сиртдан қандайлигингни ҳамма билади, бироқ аслида қандайлигингни жуда кам одам билади, аммо бу билганлар кўпчиликнинг фикрига қарши чиқа олмайди, чунки кўпчиликнинг ортида давлат туради. Барча одамларнинг, айниқса судга тортиб бўлмайдиган ҳукмдорларнинг хатти-ҳаракатларига натижага қараб баҳо берилади, шунинг учун ҳукмдорлар ҳокимиятни қўлда тутиб туришга ва ғалаба қозонишга ҳаракат қилишсин. Бунинг учун қандай воситаларга қўл урманг, уларни ҳар доим муносиб деб билишади, маъқуллашади, чунки авом халқ фақат зоҳирга ва муваффақиятга маҳлиё бўлади, дунёда эса авом халқдан бошқа нарса йўк, кўпчиликнинг ортида давлат турганда камчиликка ўрин қолмайди. Мен исмини айтишни истамаган замондош ҳукмдорлардан бири нуқул тинчлик ва садоқатдан гапиради, аммо амалда у мазкур икки нарсанинг муросасиз душманидир; аммо агар у айтганига амал қилса, ё қудратидан, ё давлатидан аллақачон маҳрум бўлган бўлар эди.

XIX боб. Қандай қилиб нафрат ва жирканишга йўл қўймаслик мумкин?

Юқорида зикр қилинган сифатларнинг энг муҳимини кўриб чиқдик; қолганларига келсак, битта умумий қоидани келтириб, сўнг улар ҳақида қисқача тўхталиб ўтаман. Юқорида қисман айтиб ўтилганидек, ҳукмдор фуқароларнинг нафрати ёки жирканишига сабаб бўладиган бирор иш қилиб қўйишга ниҳоятда эҳтиёт бўлиши лозим. Агар у бу борада моҳир бўлса, иш битди ҳисоб, унинг қолган нуқсонлари унга ҳеч қандай зарар етказа олмайди. Одатда ҳукмдорлар очкўзлиги, фуқароларнинг мол-мулки ва аёлларига тажовуз қилгани туфайли халқнинг нафратига учрайди. Чунки одамларнинг аксарияти уларнинг номуси ёки мол-мулкига тажовуз бўлмаса, ҳаётдан мамнун яшайди; демак, ҳукмдордан бир ҳовуч иззатталаб одамларгина норози бўлиши мумкин бўлиб, уларнинг танобини тортиб қўйиш қийин эмас. Ҳукмдор беқарор, енгилтак, инжиқ, кўрқоқ ва сусткаш бўлса, фуқаро ундан жирканади. Бу каби иллатлардан оловдан кўрққандай кўрқиш ва аксинча, ҳар бир ишда олижаноблик, жасорат, қатъият ва сабот намоён қилиш керак. Ҳукмдорнинг жузъий ишлардаги қарори узил-кесил бўлиши лозим, фуқаро у ҳақда шундай фикрда бўлиши керакки, ҳукмдорни алдаш ёки лақиллатиш мумкин деган фикр бирор инсоннинг хаёлига ҳам келмаслиги лозим. Ўзи ҳақда ана шундай тасаввур шакллантира олган ҳукмдорга ҳурмат-эътибор қиладилар; ҳукмдор ўзининг етук фазилатлари билан машҳур бўлса, фуқаросининг ардоғида бўлса, душманларнинг унга ҳужум қилиш ёки унга қарши фитна кўзғашини қийинроқ

бўлади. Чунки ҳукмдорни икки хатар таъқиб қилади – бири ички, фуқаролар томонидан, иккинчиси ташқи, кучли кўшинлар томонидан келадиган хатар. Ташқи хатарни яхши кўшин ва яхши иттифоқчилар ёрдамида даф қилиш мумкин; яхши кўшини бор одам яхши иттифоқчиларни ҳам топа олади. Ташқи хатарлар даф қилинса ва ҳукм сура бошлаган бу тинчликни махфий фитналар бузмаса, ичкарида ҳам тинчлик сақланади. Бироқ, ташқаридан ҳужум бўлганда ҳам ҳукмдор руҳан тушкунликка тушмаслиги лозим, чунки у мен айтганимдек иш тутса, юқорида айтиб ўтилган спарталиқ Набид бардош берганидек, ҳар қандай душманнинг ҳужумига ҳам бардош беради.

Фуқароларга келсак, тинчлик пайтида хавфсираш лозим бўлган биргина нарса – махфий фитналардир. Бунга қарши энг асосий чора – фуқаронинг нафратини кўзгамаслик, халқнинг кўнглини олиш бўлиб, юқорида айтилганидек, бунга эришиш зарурдир. Фитнанинг олдини олишнинг барча усуллари ичида энг ишончлиси – халқнинг нафратига учрамасликдир. Чунки фитначи ҳукмдорни ўлдириб, халққа яхши кўринмоқчи бўлади; агар у халқнинг ғазабига учрашини билса, бундай ишга журъат қила олмайди, чунки фитна уюштириш шундоқ ҳам сон-саноксиз қийинчиликлар билан боғлиқ ишдир. Тажрибанинг кўрсатишича, фитналар тез-тез уюштириб турилган, аммо камдан-кам ҳолларда уларнинг уддасидан чиқилган. Бунинг сабаби шуки, фитначи ҳеч қачон ёлғиз бўлмайди ва ҳокимиятдан норози одамлардан бошқа ҳеч ким билан тил бириктира олмайди. Бироқ, ана шундай норозиларга сирни айтган заҳоти у ҳукуматдан розиларга айланиб қолиши мумкин, чунки у сени сотиб, давлатнинг ишончли одамига айланиши ва турли неъматларга сазовор бўлиши мумкин. Шундай қилиб, бир томондан фойда аниқ, бир томондан эса даргумон бўлиб турса, хавф-хатар жуда кўп бўлса, сени фақат энг садоқатли дўстинг ёки ҳукмдорнинг энг ашаддий душманигина сотмаслиги мумкин.

Қисқаси, фитначи томонда хавф-хатар, шубҳа-гумон, шафқатсиз жазодан кўрқув турса, ҳукмдор томонда давлатнинг нуфузи, дўстлари ва бутун куч-қудрати туради; шундай экан, бунга халқнинг меҳри ҳам кўшилса, бунда ҳукмдорга қарши фитна кўзгашга ҳеч ким журъат қила олмайди. Чунки фитначи мана шу хатарлардан, айниқса, қотиллик қилиб кўйишдан кўрқиши керак, қолаверса, унга бутун халқ қарши чиқса, эртанги кунини ҳам ўйлаб кўйиши керак, чунки юртда унга ҳеч ким паноҳ бўлмайди.

Бу борада ҳам кўплаб мисол келтиришим мумкин эди, аммо ҳали биздан олдинги авлоднинг ёдидан кўтарилмаган бир мисоли билан кифояланаман. Болонья ҳокими, ҳозирги мессер Аннибаленинг бобоси мессер Аннибале Бентивольи ҳам фитначи Каннескилар томонидан ўлдирилган, ундан кейин ҳали бешикда ётган мессер Жованнидан бошқа меросхўрлар қолмаган эди. Қотиллик юз берган заҳоти ғазаб отига минган халқ Каннески авлодини битта кўймай қириб ташлаган эди, чунки ўша пайтларда Бентивольи оиласи халқнинг меҳрини қозонган эди. Бу меҳр шу қадар кучли бўлганки, Болоньяда Бентивольилар авлодидан давлатни бошқарадиган ҳеч ким қолмагач, шаҳарликлар Бентивольилар уруғига тегишли бўлган, бир темирчининг ўғли ҳақида эшитиб қолиб, унинг олдига Флоренцияга бориб, ҳукуматни унга

топширишган. Ўша одам то мессер Жованни тахтга ўтирадиган ёшга етгунича шаҳарга ҳокимлик қилган.

Хулоса қилиб айтадиган бўлсам, агар ҳукмдор халқнинг меҳрини қозонган бўлса, фитналардан қўрқмаслиги мумкин, ва аксинча, агар халқ уни ёмон кўрса, ҳаммадан ва ҳар кимдан қўрқиши керак. Обод давлатлар, доно ҳукмдорлар зодагонларни душман қилмаслик ва халқнинг кўнглини олиш учун барча чораларни кўришган, чунки бу ҳокимият тепасидагилар учун энг муҳим масаладир.

Бугунги кунда тўғри ташкил қилинган ва яхши бошқарилаётган давлат Франциядир. Бу давлатда қиролнинг эркинлиги ва хавфсизлигини таъминловчи барча муассасалар – биринчи навбатда тегишли ваколатларга эга парламент бор. Бу монархияни ташкил қилган одам зодагонларнинг мансабпаратслиги ва сурбетлигини билгани учун уларни тизгинда ушлаб туриш керак деб ҳисобларди; аммо халқнинг зодагонларни кўришга кўзи йўқлиги билгани учун уларни ҳимоялашни ҳам истар эди. Бироқ у зодагонлар қиролни халққа ён босишда, халқ эса зодагонларга ён босишда айбламаслиги учун бу ишни қиролнинг зиммасига юкламай, қиролни аралаштирмаган ҳолда кучлиларни тийиб турадиган, заифларни ҳимоя қиладиган суд маҳкамасини ташкил қилган эди. Бундан яхши ва оқилона тартибни ҳам, қирол ва қиролликнинг хавфсизлигига бундан ортиқ гаровни ҳам тасаввур қилиш қийин. Бундан яна бир фойдали қоида келиб чиқади: ҳукмдор фуқароларга ёқмайдиган ишларни бошқаларга юклаб, халққа ёқадиган ишларни ўзи бажариши лозим. Сўзимнинг якунида такроран айтаманки, ҳукмдор зодагонларга ҳурмат кўрсатиши, аммо халқнинг нафратини кўзғамаслиги лозим.

Кўпчилик баъзи Рим императорларининг ҳаёти ва ўлими бу ерда айтиб ўтилган фикрга қарама-қарши келади-ку, деса керак. Мен муносиб ҳаёт кечириб, шон-шавкат қозонган бўлса ҳам, ё тахтдан ағдарилган, ё фитна оқибатида қатл қилинган императорларни назарда тутаяпман. Бундай фикрларга раддия сифатида бир неча императорларнинг сифатларини муҳокама қилиб, улар айнан мен юқорида кўрсатиб ўтган сабаблар туфайли тахтдан ағдарилганини исботлаб бераман. Айни пайтда Маркнинг ворислари, унинг ўғли Коммод, Пертинакс, Юлиан, Север, унинг ўғли Антонин Каракалла, Макрин, Гелиогабал, Александр ва Максимин каби императорларнинг ҳаётидаги энг ибратли жиҳатларни кўрсатиб бермоқчиман.

Аввало шуни айтиш керакки, одатда ҳукмдорлар зодагонларнинг мансабпарастлигини ва халқни тизгинда ушлаб туриши керак бўлган бўлса, Рим императорлари яна қўшиннинг шафқатсизлиги ва очкўзлигини ҳам тийиб туришга мажбур бўлишган Бу оғир зарурат кўпчиликни ҳалокатга олиб келган, чунки ҳам халқнинг, ҳам қўшиннинг кўнглини олиш жуда қийин бўлган. Халқ тинчлик ва хотиржамликни истар эди, шунинг учун ювошроқ ҳукмдорларни афзал кўришса, аскарлар эса жанговар, шафқатсиз, ёвуз ҳукмдорларни ёқтиришар, аммо бу сифатлар халққа нисбатан бўлишини исташар эди, чунки шу йўл билан икки баравар маош олишар ва ўзининг оч ва ёвуз нафсини қондиришарди.

Буларнинг барчаси на туғма иқтидори, на саъй-ҳаракатлари билан ҳам халқни, ҳам кўшинни итоатда ушлаб турадиган даражада обрў қозона олмаган императорларни муқаррар ўлимга олиб борар эди. Императорларнинг аксарияти – айниқса императорликни мерос қилиб эмас, ўз саъй-ҳаракатлари билан қўлга киритганлари бу икки ўт орасида қолгач, халқни эътиборга олмай, кўшиннинг кўнглини олишни афзал кўришган. Бироқ, уларнинг бошқа иложи ҳам йўқ эди, чунки агар ҳукмдор қўл остидагилардан бирортасининг нафратига учрамасликка имкон топа олмаса аввал умумхалқ нафратига учрамасликка ҳаракат қилиши керак. Агар бунинг иложи бўлмаса, энди бор кучини кучлироқларнинг нафратига учрамасликка ташлаши керак. Мана шунинг учун янги ҳукмдорлар, айниқса, ёрдамга муҳтож бўлган пайтда халқдан кўра аскарларнинг тарафини олишга ошиқишган. Лекин улар шунда ҳам, агар етарлича ҳурмат қозона олишмаса, мағлубиятга учрашган.

Мана шу сабаб туфайли мўътадил, адолатпеша бўлган, кескинликни ёмон кўрган, юмшоқфеъл ва мурувватли бўлган учта император – Марк, Пертинакс ва Александрлардан иккитасининг тақдири аянчли бўлди. Фақат Маркгина иззат-икромга кўмилиб яшаб, вафот этди, чунки императорлик унга мерос (*jure hereditario* – ворислик ҳуқуқига кўра) қолган бўлиб, у на халқнинг, на кўшиннинг ҳурматига муҳтож эмас эди. Бунинг устига, у жуда кўп яхшиликлар қилиб, қўл остидагиларнинг меҳрини қозонган эди, шунинг учун халқни ҳам, кўшинни ҳам керагича измида тутиб тура олди ва уларнинг на нафрати, на ғазабига учради. Пертинакс эса ундан фарқли равишда аскарларнинг истагига қарши ўлароқ император бўлган эди, чунки у Коммод даврида айш-ишратга ўрганиб қолган аскарларни тўғри яшашга мажбур қиларди. Қолаверса, у жуда кексайиб қолган бўлиб, аскарларнинг уни кўришга кўзи йўқ эди. Шу сабабли уни императорлик даврининг бошидаёқ ўлдиришди.

Шу ерда ёмонлик билан кўпчиликнинг ғазабига учраш мумкин бўлганидек, яхши ишлар билан ҳам нафратга учраб қолиш мумкинлигини таъкидлаб ўтиш ўринли бўлур эди. Шунинг учун ҳукмдор, юқорида айтганимдек, давлатни сақлаб қолиш учун кўпинча яхшиликдан воз кечишга ҳам мажбур бўлиб қолади, чунки ҳукмдор кўнглини олмоқчи бўлганлар – халқ бўлсин, кўшин бўлсин – бузилиб кетган бўлса, уларнинг кўнглини олиш учун шунга яраша иш тутиш керак бўлади, яхши ишлар эса бундай пайтларда зарар бериб қолиши мумкин. Энди Александрга келсак, уни ювошлиги учун кўп мақташарди, бу ювошлик шу даражада эдики, у ҳукм сурган ўн тўрт йил давомида бирорта одам судсиз қатл қилинмаган эди. Бироқ, шундай бўлса ҳам халқ уни ҳаддан ташқари тантик, онасининг боласи бўлиб кетган деб ёмон кўрди, натижада кўшинлар уюштирган фитнада ўлдирилди.

Бу уч императорнинг мутлақо акси бўлган Коммод, Север, Антонин Каракалла ва Максиминлар ниҳоятда очкўз ва бераҳм бўлишган. Улар кўшинга таҳдид қилиб, халқни истаганча хонавайрон қилар, эзишарди, шунинг учун Севердан бошқа ҳаммаларининг тақдири аянчли бўлди. Севернинг шон-шавкати шу қадар машҳур эдики, у ҳаётининг охиригача аскарларнинг ҳурматида бўлди, халқни хонавайрон қилганига қарамай, шоду хуррамлик билан подшоҳлик қилди. Унинг шавкати халққа ҳам, кўшинга ҳам ғайриоддий

туюлар, халқ ундан кўрқар, кўшин эса тан берарди. Унинг янги ҳукмдор сифатида қилган барча ишлари тўғри ва эътиборга сазовор бўлгани учун, мен тафсилотларга берилмай, ҳукмдорлар учун ибрат қилиб кўрсатганимдек, гоҳ шерга, гоҳ тулкига ўхшай олганини кўрсатиб ўтмоқчиман.

Север император Юлианнинг ношудлигини эшитиб, Славонияда ўз қўл остида турган аскарларни Римга юриш қилиш, преторияликлар ўлдирган император Пертинакснинг ўлими учун қасос олиш уларнинг бурчи эканига ишонтирди. У ана шундай баландпарвоз шиорлар билан кўшинни Римга бошлади, аммо асл мақсади император бўлиш эканини ҳеч кимга билдирмади. Шу тариқа унинг жангга отлангани ҳақидаги миш-мишлар етиб келмасидан ўзи Италияга етиб келди. У Римга етиб келгач, кўрқиб кетган Сенат уни император деб эълон қилиб, Юлианни қатл қилишни буюрди. Аммо Юлиан йўлида иккита тўсиқ турар эди: Осиёда кўшин кўмондони Нигер ўзини император деб эълон қилган, ғарбда эса унинг рақиби Альбин эди. Бу икковига қарши очиқча жанг қилиш хавфли эди, шунинг учун Север Нигерга очикса ҳужум қилишга, Альбинни эса макр-ҳийла билан йўқ қилишга қарор қилди. У Альбинга мактуб ёзиб, Сенат томонидан император тахтига кўтарилганини, бу олий мақомни у билан баҳам кўрмоқчилигини, Цезарь мақомини қабул қилишни сўраётганини, Сенат қарорига кўра уни ҳам ҳукмдор деб эълон қилганини айтди. Альбин бу гапга чиппа-чин ишонди. Бироқ, Нигер кўшинлари тор-мор қилиниб, ўзи ўлдирилгач, шарқдаги ишлар ҳал бўлгач, Север Римга қайтиб, Сенатга шундай шикоят қилди: Альбин Севернинг яхшиликларини унутиб, унинг ҳаётига тажовуз қилди, шунинг учун у Римдан кўшин тортиб бориб, ношукрлиги учун Альбинни жазолашга мажбур бўлмоқда. Шундан сўнг у Альбинни Францияда қўлга тушириб, тахтдан ҳам, ҳаётдан ҳам маҳрум қилди.

Севернинг ишлари ҳақида ўйлаб кўрса, у ўзини гоҳ ғазаб отига минган шердек, гоҳ эса ниҳоятда маккор тулкидек тутганига ишонч ҳосил қиламиз: у барчанинг юрагига кўрқув солди, ҳурмат қозонди ва айни пайтда кўшиннинг ғазабига ҳам учрамади. Шунинг учун қандай қилиб у янги ҳукмдор бўла туриб, ҳокимиятини шу қадар мустаҳкамлай олганига ҳайрон қоламиз: у халқини хонавайрон қилди, аммо уларнинг ғазабига учрамади, чунки уни бундан шон-шуҳрати ҳимоя қилиб турар эди. Унинг ўғли Антонин ҳам кучли шахс эди, халқнинг ҳам, аскарларнинг ҳам кўнглини олишга муваффақ бўлди. У ҳар қандай қийинчиликка бардош бера оладиган, нозик таомни, юмшоқ ўринни ёмон кўрадиган ҳақиқий жангчи бўлган учун аскарлар уни яхши кўришарди. Бироқ, у мисли кўрилмаган ёвуз ва шафқатсиз одам эди, сон-саноксиз одам ўлдиргани, Александриянинг барча аҳолисини, Рим аҳлининг ярмини қириб ташлагани учун бутун халқнинг нафратига учради, ундан ҳатто атрофидагилар ҳам кўрқа бошлади, натижада кўшинининг кўзи олдида центурионлардан бири томонидан ўлдирилди.

Бу ерда шуни айтиш жоизки, жонидан кечган одамгина ҳукмдорга суиқасд қилади, шунинг учун ақлдан озган одамнинг қўлида ўлиб кетмасликнинг аниқ бир чораси йўқ. Бироқ, бундан кўп ҳам кўрқавермаслик керак, чунки бундай суиқасдлар ниҳоятда камдан-кам учрайди. Мухими, атрофингдаги мансабдорлар, қўл остингдаги ходимларни таҳқирламаслик керак. Антонин эса

ўша центурионнинг акасини шармандаларча ўлдиргач, унинг ўзини соқчи сифатида ёнида олиб юраверди, ваҳоланки у ҳар куни қасос оламан деб таҳдид қилар эди. Бу эса мутлақо ақлсизлик бўлиб, Антониннинг ўлими билан тугамаслиги мумкин эмас эди. Шундай бўлди ҳам.

Энди Коммод ҳақида. У Маркнинг ўғли бўлгани учун, ўзига мерос қолган ҳокимиятни осонга қўлда сақлаб қолиши мумкин эди. Агар у отасининг йўлидан кетса, халқнинг ҳам, қўшиннинг ҳам айна кўнглидаги ишни қилган бўлар эди, бироқ пасткаш ва бераҳм одам бўлгани учун қўшинга хушомад қилиб, унинг ёрдамида халқни талаш учун аскарларни роса талтайтириб юборди. Аммо у майдонда гладиаторлар билан жанг қилиб, императорлик обрўйини бир тийин қилгани, императорнинг шаънига нолайиқ бошқа жирканч ишлари туфайли қўшиннинг нафратига лойиқ бўлди. Ниҳоят, халқнинг нафрати, қўшиннинг ғазабига учраб, охири яқинлари орасида фитнанинг курбони бўлди.

Энди Максиминнинг сифатларини айтиб ўтиш қолди. Бу одамда камдан-кам учрайдиган чинакам ҳарбий маҳорат бор эди. Александр ўзининг мулозим, нозик, инжиқлиги билан қўшиннинг жонига теккач, Максиминни император деб эълон қилди. Бироқ, унинг ҳукмронлиги узоққа чўзилмади, чунки ўзи ҳам тезда қўшиннинг қаҳр-ғазабига учради. Аввало, у бир пайтлар Фракияда подачилик қилган эди – ҳамма билган бу ҳолат подшоҳ учун фуқаролар олдида шармандалик эди; Иккинчидан, у император деб эълон қилинган, Римга бориб, императорлик мартабасини қабул қилиб олиши керак бўлган маросимга бормади, ўзининг префектлари орқали Римда ва ҳамма жойда шафқатсизлик қилиб, бераҳмлиги билан ном қозонди. Унинг шафқатсизликлари халқни қўрқувга солган бўлса, унинг подачи бўлганлигидан нафрат янада кучайиб кетди, натижада унга қарши аввал Африка, кейин эса Сенат ва бутун Рим халқи бош кўтарди, ниҳоят, бу фитнага бутун Италия қўшилиб кетди. Фитнага унинг Аквилеяни бирга қамал қилган, унинг шафқатсизлиги ва қамал пайтидаги қийинчиликлар жонига теккан ўз аскарлари ҳам қўшилишди: улар императорнинг душманлари кўплигини кўриб, дадиллашишди ва уни ўлдиришди.

Мен Гелиогабал, Макрин ва Юлианлар ҳақида айтиб ўтирмайман, улар ҳеч нарсага арзимайдиган, тахтдан ағдарилганини ҳам ҳеч ким сезмаган ҳукмдорлар. Энди хулосага ўтаман. Ҳозирги пайтда ҳукмдорлар қўшинга бу қадар таҳдид қилишига эҳтиёж йўқ. Тўғри, қўшинга ҳозир ҳам қараб туриш керак; бироқ бу муаммо осон ечилади, чунки бугунги кунда ҳукмдор Рим империясидаги каби, айрим вилоятларнинг ҳукмдорлари билан чамбарчас боғланган аскарлар билан бевосита ишламайди. У пайтларда қўшин катта куч эди, шунинг учун аскарларга таҳдид қилиб туришга тўғри келарди. Аммо ҳозирги пайтда, турк ва Миср султонларини ҳисобга олмаганда, ҳукмдорлар халқнинг кўнглини олгани муҳимроқдир, чунки энди катта куч халқдир.

Турк султонининг бошқа ҳукмдорлардан фарқи шундаки, унинг атрофида ўн икки минг кишилик пиёда аскарлар ва ўн беш минг кишилик отлик қўшин бор бўлиб, салтанатининг мустаҳкам ва хавфсизлиги шуларга боғлиқ. Бундай ҳукмдор ҳамма ишни қўйиб, ўша қўшин билан муносабатни яхшилашга

уриниши керак. Худди шунинг каби, аскарларга боғлиқ Миср султони ҳам халқни бир четга қўйиб бўлса-да, ўз қўшини билан мураса қилиши керак. Эътибор берингки, Миср султонининг давлати бошқа давлатларга ўхшамайди, уни фақат насроний оламидаги папаликка қиёслаш мумкин, холос. Бу давлатни мерос қоладиган салтанат деб бўлмайди, чунки султоннинг ворислари унинг ўғиллари эмас, балки тегишли ваколатга эга бўлган кишилар томонидан султонликка сайланган одам бўлади. Бироқ, уни янги тузум деб ҳам бўлмайди, чунки бу тартиб жуда қадимда ўрнатилган, шунинг учун султон янги ҳукмдорлар дуч келадиган қийинчиликлардан бирортасига дуч келмайди. Шундай қилиб, салтанатда султон янги бўлса ҳам, ундаги тартиб-қоидалар эскилигича қолади ва шу тузум ҳокимиятнинг оддий мерос қоладиган ҳукмронлик каби давомийлигини таъминлайди.

Энди ўз мавзуимизга қайтайлик. Юқорида айтиб ўтилган фикрлардан императорларнинг таназулига уларга нисбатан нафрат ва ғазаб асосий сабаб бўлганини кўрдик, нима учун турлича иш тутган бу ҳукмдорларнинг фақат иккитасига омадли, қолганларига эса фожиали тақдир насиб қилганини тушундик. Гап шундаки, янги ҳукмдор сифатида Пертинакс ва Александрлар учун тахтни мерос қилиб олган Маркка тақлид қилиш фойдасиз ва ҳатто зарарли эди, Коммод ва Максимин учун эса Северга тақлид қилиш ўлим билан тенг эди, чунки уларнинг Максиминдек ҳарбий иқтидори йўқ эди. Бинобарин, янги давлатдаги янги ҳукмдор на Маркка тақлид қилиши, на Северга ўхшаши керак эмас, бироқ у Севердан янги давлатга асос солиш учун, Маркдан эса куч тўплаб, оёққа туриб олган давлатни сақлаб қолиш учун зарур жиҳатларни ўзлаштириб олиш лозимдир.

XX боб. Қалъаларнинг ва ҳукмдорлар доим қўллайдиган бошқа кўп нарсаларнинг фойдаси борми?

Баъзи ҳукмдорлар ўз ҳокимиятини мустаҳкамлаш учун фуқаросини қуролсизлантирар, бошқалари эгалланган шаҳар аҳолиси орасига тафриқа солар, бирлари атайлаб ўзишга душман орттирса, бошқалари тахтга ўтиргач, ўзлари шубҳаланган одамларнинг кўнглига йўл топишни афзал кўришарди; баъзилари истехкомлар қуришса, бошқалари уларни талаб, вайрон қилишарди. Бу усулларнинг қай бири афзаллигини айтиш қийин, бунинг учун у ёки бу қарор қабул қилинган ўша давлатлардаги вазиятни билиш керак; бироқ мен тафсилотлардан китобимнинг мавзусидан имкон қадар чикмаган ҳолда улар ҳақида сўзлаб беришга ҳаракат қиламан.

Янги ҳукмдорлар ҳеч қачон фуқарони қуролсизлантирмаган, аксинча, агар улар қуролсиз бўлса, уларни доим қуроллантиришган, чунки фуқаронинг қўлига қурол берсанг, ўз қўшинингга эга бўласан, кимнингдир садоқатига эришасан, кимнингдир садоқатини мустаҳкамлайсан ва шу тариқа фуқароларни ўз тарафдорларингга айлантирасан. Барча фуқарони қуроллантиришнинг имкони йўқ, бироқ уларнинг бир қисмига қурол берилса, қолган барчасига ҳам ишонса бўлади. Чунки қурол берилганлар бу илтифотни кўриб, сендан миннатдор бўлишади, қолганлар эса қуролни аввало ўша зиммасига катта

масъулият юкланган, катта хавф-хатарларга учрайдиганларга бериш керак деб, буни тўғри тушунади. Бироқ, фуқаронинг қуроли олиб қўйилса, ишончсизлик билан уларнинг кўнглини қолдириш мумкин, бу эса кўрқоқлик ёки шубҳаланиш бўлиб, ҳукмдорларнинг бундай сифатлари кечирилмайди. Қўшинсиз ҳеч нарса қилиб бўлмайди, шунинг учун ноилож ёлланма қўшинга мурожаат қилишга мажбур бўлинади. Ёлланма қўшин ҳақда эса юқорида батафсил сўзлаб ўтдик; агар улар тенги йўқ жангчилар бўлган тақдирда ҳам, сени қудратли душманлардан ва бевафо фуқаролардан ҳимоя қилишга уларнинг кучи етмайди.

Юқорида айтганимдек, янги давлатлардаги янги ҳукмдорлар ҳар доим ўз қўшинини тузиб олганига тарихдан жуда кўп мисоллар келтириш мумкин. Бироқ агар ҳукмдор эски давлатига янги ерларни қўшиб олса, у ерларни босиб олишга ёрдам берганлардан бошқа янги фуқароларни қуролсизлантириш керак, аммо уларга ҳам бироз дам олиб, ўзига келиб олишига имкон бериш керак. Шундай иш тутиш керакки, пировард натижада бутун қўшинда фақат ҳукмдорнинг яқинида яшовчи туб фуқаролар қолиши керак.

Донишманд аждодларимиз Пистойяни тафриқа ва низолар ёрдамида, Пизани эса қалъалар ёрдамида ушлаб туриш керак, дейишган, ҳокимиятни мустаҳкамлаш учун қўл остиларидаги баъзи шаҳарларда низо чиқишини ҳам рағбатлантириб туришган. Италия нисбатан мувозанат вазиятида турган пайтда бундай йўл тутиш мақсадга мувофиқ бўлган. Бироқ, бу йўл бугунги кунга тўғри келиши қийин, чунки тафриқалар ҳеч қачон яхшилик билан тугамаган; бунинг устига, бундай низо устига душман келиб қолса, мағлубият муқаррар, чунки кучсиз томон дарҳол душман томонга ўтиб олади, заиф томон эса шаҳарни мудофаа қила олмайди.

Венецияликлар қўл остиларидаги шаҳарларда гвельф ва гибеллинлар ўртасидаги низоларни ана шу мен айтган сабаблар туфайли рағбатлантириб туришган бўлса керак. Улар ишни қон тўкишгача олиб бормаган ҳолда икки томонни бир-бирига гиж-гижлашарди, чунки тафриқа билан банд фуқаролар ҳукмдорга қарши бирлаша олмас эди. Бироқ, бу уларга фойда келтирмади: Вайл яқинидаги мағлубиятдан сўнг шаҳарларнинг бир қисми, кейин эса ҳаммаси дадиллашиб, венециялардан ажралиб олишди. Ғалаба қозонишнинг бундай усуллари ҳукмдорнинг заифлигини кўрсатиб қўяди, чунки кучли ва қатъиятли ҳукмдор ҳеч қачон тафриқага йўл қўймайди; низолар тинчлик пайтида ҳукмдорга фойдали бўлиши мумкин, чунки фуқароларни қўлда тутиб туришга имкон беради, бироқ унинг зарари уруш пайтида намоён бўлади.

Ҳукмдорлар тўсиқларни енгиб ўтса, душманларни мағлуб қилса, уларнинг буюклиги ортиши шубҳасиз. Фалакнинг гардиши, айниқса, у ворис подшоҳдан кўра обрў-эътибор зарурроқ бўлган янги подшоҳнинг толеи баланд бўлса, унга душманларни ўзи юбориб, улар билан жанг қилишга мажбур қиладики, токи уларни мағлуб қилиб, улар қўйган пиллапоялардан имкон қадар юксакларга кўтарилсин. Бироқ кўпчиликнинг ўйлашича, қулай вазият келганда оқил ҳукмдорнинг ўзи атайлаб ўзига душман ясаб, сўнг уларни мағлуб қилиб, нуфузини янада орттириб олиши керак.

Хукмдорлар, айниқса янги тайинланган хукмдорлар кўпинча вақт ўтган сари уларга энг содиқ ва фойдаси кўп тегадиган одамлар дастлаб ишонч уйғотмаган одамлар эканига англаб етишади. Сиена хукмдори Пандольфо Петруччи ўз давлатини бошқалардан кўра илгари ўзи ишонмаган одамларга суяниб бошқарарди. Бироқ, бу умумий қоида эмас, чунки ҳамма нарса вазиятга, шарт-шароитга қараб ўзгариб туради. Шунини айтишим мумкинки, дастлаб хукмдорга душман бўлганларга ишониш мумкин, аммо уларга ўз мавқеини сақлаб қолиш учун унинг ҳомийлиги керак бўлган тақдирдагина ишониш мумкин, холос. Шунда улар ўзлари ҳақидаги аввалги фикрнинг нотўғрилигини амалда исботлаш учун янада зўр бериб хизмат қилишади. Шу тариқа улар доим хукмдорнинг илтифотига ишониб, ўзининг манфаатлари йўлида ҳаддан ташқари кўп қайғурадиганларга қараганда хукмдор учун фойдалироқ бўлишади.

Китобимизнинг мавзуси тақозо қилгани сабабли фуқароларнинг бир қисми ёрдамида тахтга ўтирган хукмдорларга шунини эслатиб қўймоқчи эдимки, сизга ёрдам берганларни бу ишга нима ундагани ҳақида бир ўйлаб кўриш керак. Агар улар ўзининг сизга мойиллиги эмас, балки аввал ҳукуматдан норозилиги туфайли ёрдам берган бўлса, уларнинг дўстлигини сақлаб қолиш жуда қийин бўлади, чунки бундай одамларнинг рози қилиб бўлмайди. Агар бунинг сабабини қадимги тарих ва бугунги кундан олинган мисоллар билан тушунмоқчи бўлсак, аввалги ҳукуматдан норози бўлгани учун уни ағдаришга ёрдам берганлар билан дўст бўлиб қолишдан кўра аввалги ҳукуматдан рози бўлган ва шунинг учун янги хукмдорни ёвқараш билан кутиб олганлар билан дўстлашиш ҳар доим ҳам анча осон бўлишини кўрамиз.

Хукмдорлар худди юган ва тизгин билан бошқарган каби, бадният одамларни измида ушлаб туриш, душман кўққисдан ҳужум қилганда ишончли ҳимоя бўлсин деб, салтанатини мустаҳкамлаш учун қадимдан қалъалар қуришган. Мен бу азалдан давом этиб келаётган одатни фақат мақтайман, холос. Бироқ, мессер Николо Вителли шаҳарни кўлда сақлаб қолиш учун Читта ди Кастеллодаги иккита қалъани кўмиб юборишга буюргани ҳали эсимизда. Бир пайтлар Чезаре Борджа кувиб юборгач, яна ўз мулкларига қайтган Гвидо Убальдо бу ўлкадаги барча қалъаларни пойдеворигача бузиб ташлади, чунки у шундай қилсам, давлатни кўлда тутиб туришим осон бўлади деб ўйлаган эди. Бонтивольилар оиласи ҳам Болоньяга қайтгач, худди шундай қилган. Демак, қалъанинг фойда ёки зарар экани вазиятга боғлиқ экан, бир ҳолатда улар фойда келтирса, бошқа ҳолатда зарар келтиради. Янада батафсил тушунтирадиган бўлсам, ташқи душмандан кўра ўз халқидан кўпроқ кўрқадиган хукмдорлар учун қалъалар фойдали; халқидан кўра ташқи душмандан кўпроқ хавфсирадиган хукмдорларга эса қалъалар керак эмас. Масалан, герцог Франческо Сфорца қурган Миландаги қалъа Сфорцалар оиласига давлатда юз берган барча тартибсизликлардан кўра каттароқ зарар етказди. Шунинг учун энг яхши қалъа – халқнинг меҳрини қозонишдир: агар халқ сизни ёмон кўрса, ҳар қанча қалъа қурманг, улар сизни қутқара олмайди, чунки халқ кўлига қуроли олса, унга ҳар доим ажнабийлар ёрдамга келади.

Бугунги кунда қалъадан ҳеч кимга фойда йўқ, фақатгина графиня Форлига турмуш ўртоғи граф Жироламонинг ўлимидан кейин қалъа асқотди, у Миландан ёрдам келгунча қўзғолон кўтарган халқдан бекиниб, ана шу қалъада жон сақлади ва тахтга қайтди; у пайтда вазият шундай эдики, халққа четдан ҳеч ким ёрдам бера олмади; бироқ кейинчалик, қалъасини Чезаре Борджа қамал қилганда, унга душман бўлган халқ чет элликларга қўшилиб олганда унга қалъа ҳам ёрдам бера олмади. Шунинг учун, бу хоним ўшанда ҳам, аввал ҳам қалъа куриши эмас, балки халқнинг нафратини қўзғамаслиги керак эди.

Хуллас, юқорида айтиб ўтилган барча фикрларни кўриб чиқсак, қалъа қурганларни ҳам, қурмаганларни ҳам маъқуллайман, бироқ қалъанинг ташвишини қилиб, халқнинг ғазабига учраганининг ташвишини қилмайдиганларни қоралайман.

XXI боб. Ҳукмдорни ҳурмат қилишлари учун у нима қилиши керак?

Ҳеч нарса ҳукмдорга ҳарбий ҳаракатлар ва ғайриоддий ишларчалик обрў ва шуҳрат келтирмайди. Ҳозирги ҳукмдорлардан Испания кироли, арагонлик Фердинандни мисол келтираман. Уни янги ҳукмдор деб аташ мумкин, чунки у дастлаб заиф бўлса ҳам, кейинчалик шон-шуҳрати бўйича насроний оламининг энг улуғ қироли бўлди; унинг барча қилган ишларидан улуғлик уфуриб турар, баъзи ҳаракатларига эса ақл бовар қилмайди. У тахтга ўтиргач, сал ўтмай бўлиб ўтган Гренада уруши унинг қудратининг асоси бўлди. Аввало у урушни мамлакат ичи тинч бўлган пайтда, биров халал беришидан кўрқмай бошлади ва Кастилья баронларини унга шундай жалб қилдики, улар уруш билан овора бўлиб, фитналарни унутиб юборишди; у эса қолганларга сездирмай бутун ҳокимиятни қўлига жамлаб, ўз измига бўйсундирди. У қўшинни таъминлаш учун маблағни Черковдан ва халқдан олди ва уруш мобайнида кейинчалик унга шуҳрат келтирган армияни тузди. Шундан сўнг, янада каттароқ юришларни режалаштириб, яна диннинг ҳимоячиси сифатида иш тутиб, олижаноб шафқатсизлик қилган: марранларни қувиб чиқариб, қиролликни улардан тозалади – бундан шафқатсиз ва айни пайтда ғаройиб ишни тасаввур қилиш қийин. У худди шу сабабни рўқач қилиб, Африкадаги ерларни босиб олди, Италияга юриш қилди ва ниҳоят, Францияга қарши уруш очди. Шу тариқа у буюк режалар тузар, сўнг воқеаларни диққат билан кузатиб бораётган фукараларини хангу манг қилган ҳолда уларни амалга оширарди. Бу ҳарбий ҳаракатлар шу даражада табиий равишда бир-бирини келтириб чиқарардики, ҳукмдорнинг ўзига қарши бирон фитна уюштиришга вақт қолмас эди.

Шунингдек, давлат ичидаги ғаройиб фармонлар ҳам, масалан, мессер Бернабо да Миланога нисбат берилганга ўхшаш фармонлар ҳам ҳукмдорни машҳур қилади. Бошқача қилиб айтганда, кимдир шахсий ҳаётида яхшими-ёмон бирон иш қилса, уни шундай мукофотлаш ёки жазолаш керакки, бу нарса одамларнинг хотирасида имкон қадар узоқроқ қолсин. Бироқ, ҳукмдор учун энг муҳими – ўзининг барча хатти-ҳаракатлари билан ўзи ҳақида тенг йўл ҳикмат эгаси бўлмиш буюк инсон сиймосини яратишдир.

Шунингдек, ҳеч иккиланмай кимгадир ўзини дўст ёки душман деб эълон қилган ҳукмдор ҳам ҳурмат қозонади, чунки бир четда тургандан кўра мана шундай ошкора иш тутиш доим афзалдир. Чунки икки кучли ҳукмдор жанг майдонида жанг қилса, ғолиб келгани сиз учун ё хавфли бўлиши, ё фойдали бўлиши мумкин. Ҳар иккала ҳолда ҳам ошкора, дадил жангга киришиш фойдалидир. Чунки биринчи ҳолатда урушга кирмасанг, ғолиб келганнинг ўлжасига айланиб, мағлубни хурсанд қиласан, аммо ўзинг ҳеч кимдан ёрдам ола олмайсан: ғолиб томон ўзини мусибат пайтида ташлаб кетган иттифоқчидан юз ўгиради, мағлуб бўлган томон эса қўлида қурол билан унинг қисматига шерик бўлишни истамагани каторига қўшишни истамайди. Этолияликлар римликларни қувиб юбориш учун Грецияга чақириб олган Антиох ахейликларга – римликларнинг иттифоқчиларига нотикларни юбориб, ахейликларни бетараф туришга чақиради. Римликлар эса, аксинча, ахейликларни уруш очишга чақирди. Ахейликлар ишни ҳал қилиш учун машварат тўплашганда Антиохнинг легати уларни қурол кўтармасликка чақирди. Римлик легат шундай деган эди: «*Quod autem isti dicunt non interponendi vos bello, nihil magis alienum rebus vestris est; sine gratia, sine dignitate, praemium victoris eritis*» («Сизлар учун давлатингиз учун энг афзал ва энг манфаатли қарор деб таклиф қилинаётган нарсдан, яъни урушга кирмасликдан ёмон нарса йўқ, чунки бу қарорни қабул қилсангиз, ҳеч қандай мукофотсиз, обрўсиз ғолибнинг ўлжасига айланасиз»).

Душман доим четда туришга чақиради, дўст эса унинг сафида қўлда қурол билан ошкора жангга киришга чақиради. Одатда қатъиятсиз ҳукмдорлар аралашмай, хавф-хатардан қўрқиб, бир четда туришни танлашади, бироқ бу нарса одатда уларнинг таназзулига олиб келади.

Бироқ, агар сен қўрқмай икки томондан бирининг тарафини олсанг ва иттифоқчинг ғалаба қозонса, у ҳар қанча қудратли бўлмасин, сен унга ҳар қанча боғлиқ бўлмагин, энди у сендан қарздор бўлиб қолади – одамлар ўзининг иттифоқчисига зарба берадиган даражада, бу қадар нонқўрлик қиладиган даражада пасткаш эмас. Бундан ташқари, ғалаба ҳеч қачон ғолиб ҳеч ким билан ҳисоблашмай қўядиган, айниқса адолатни оёқости қила оладиган даражада тўлиқ бўлмайди. Агар сен тарафини олган томон жангда ютқазса, у сени ўз ёнига олади ва токи имкони бор экан, сенга ёрдам беради, натижада сен унинг дарддоши бўлиб қоласан, аммо эҳтимол, бир куни унинг ҳам омади келиб қолар?

Иккинчи ҳолатда, жанг қилаётганлардан бирортасидан ҳам қўрқмаса бўладиган ҳолат бўлса, у ёки бу томонга қўшилиб олиш янада оқилона йўлдир. Чунки сен бирининг ёрдами билан иккинчисини тор-мор келтирасан, ваҳоланки у ақллироқ бўлса, рақибини енгиши эмас, балки қутқариши керак эди, ғалабадан кейин эса сен иттифоқчингни ўзингга бўйсундирасан, у эса сенинг ёрдамнинг билан ғалаба қозониши муқаррар.

Шу ерда бир нарсани айтиб ўтиш ўринлики, агар зарур сени мажбур қилмаётган бўлса, ўзингдан кучлилар билан иттифоқ тузишдан эҳтиёт бўлиш керак. Чунки кучли иттифоқчи ғалаба қозонса, сен унинг измида бўлиб қоласан, ҳукмдорлар эса бошқа ҳукмдорларга қарам бўлиб қолишдан ҳазир бўлишлари

керак. Масалан, венецияликлар Милан герцогига қарши Франция билан иттифоқ тузишди, оқибатда эса таназулга юз тутишди, ваҳоланки, бунинг олдини олиш мумкин эди. Бироқ, папа билан Испания Ломбардия томон қўшин тортган пайтдаги флоренцияликлар каби иттифоқдан воз кечишнинг имкони бўлмаса, юқорида айтганимдек, ҳукмдор уруш очиши керак. Аммо хатосиз қарор қилиш мумкинлигига умид қилмаслик керак, аксинча, ҳар қандай қарор ҳам хато бўлиши мумкинлигига аввалдан ўзини тайёрлаш лозим, чунки ҳаётнинг ўзи шундай, бир зарардан қочиб, бошқасига тутилиб қолиш мумкин. Аммо чинакам оқиллик юз бериши мумкин бўлган барча зарарларни чамалаб кўриб, энг кам зарарни ҳам фойда деб билишдир.

Шунингдек, ҳукмдор ноёб иқтидор эгаларига, хислатли одамларга ҳомийлик қилиши, бирон ҳунар ёки санъатда юксак даражага кўтарилган одамларни ҳурмат-эътибор кўрсатиши керак. У фуқароларни хотиржам савдо-сотик қилишга, деҳқончилик ва ҳунармандчилик билан шуғулланишга ундаши керак, токи улар уй-жойларини биров тортиб олишидан кўркмай, уларни обод қилишсин, бошқалари эса биров уларга солиқ солиб, хонавайрон қилишидан кўркмай, савдо-сотикни йўлга қўйишсин; шунингдек, ҳукмдор шаҳар ёки давлатни обод қилиш, безатиш ҳақида қайғурганлар учун мукофотлар ҳам тайёрлаб қўйиши лозим. У йилнинг қулай фаслларида байрамлар, томошалар билан халқнинг кўнглини ҳам олиши керак. Ҳар бир шаҳар турли туман ва минтақаларга бўлингани учун, ҳукмдор баъзан уларнинг мажлисларида иштирок этиши, уларга хайру саховат кўрсатиши, бироқ ўзининг обрўси ва нуфузини йўқотмаслиги, бу фазилатлар унинг ҳар бир ишида мужассам бўлиши керак.

XXII боб. Ҳукмдорларнинг маслаҳатчилари ҳақида

Ҳукмдор учун маслаҳатчилар танлаш ҳам жуда муҳим ишдир, чунки уларнинг яхши ё ёмон бўлиши ҳукмдорнинг донолигига боғлиқдир. Ҳукмдорнинг донолигини унинг ўз атрофига қандай одамларни тўплаб олганига қараб баҳолашади; агар бу одамлар содиқ ва қобилиятли бўлса, унинг донолигига тан бериш лозим, чунки у ўша одамларнинг садоқати ва иқтидорини сеза олган. Агар бунинг акси бўлса, ҳукмдор ҳақида ҳам шунга яраша хулоса чиқариш мумкин, чунки у атрофига ёмон ёрдамчиларни танлагандаёқ биринчи хатога йўл қўйган бўлади. Сиена ҳукмдори Пандольфо Петруччонинг ёрдамчиси Мессер Антонио да Венафрони таниганлар ўзига шундай ёрдамчини танлаб олган Пандольфонинг ўзига ҳам қойил беришарди.

Чунки доно одамлар уч хил бўлади: кимдир ҳамма нарсага ўзи эришади; бошқаси биринчиси эришган нарсани тушуна олади; учинчиси эса ўзи ҳам ҳеч нарсага эришмайди, бошқалар эришган нарсани ҳам тушуна олмайди. Биринчилар буюк инсонлар, иккинчилар – етук инсонлар, учинчилар эса ярамас одамлардир. Демак, Пандольфо жуда биринчи тоифага мансуб бўлмаса ҳам, ҳар қалай иккинчилардан бири бўлган. Чунки инсон одамларнинг амали ва нутқидан уларда яхшилик ёки ёмонлик борлигини аниқлай олса, ўзи унчалик

заковатли бўлмаса ҳам, ёрдамчиларининг маслаҳатлари орасидан яхши-ёмонини ажрата олади, яхшиси учун мукофотлайди, ёмони учун эса жазолайди; бундай ҳукмдорни ёрдамчилар ҳам алдашга уринмайди ва унга виждонан хизмат қилади.

Ёрдамчининг қандай одамлигини билишнинг яна бир бехато усули бор. Агар у ҳукмдордан кўра ўзи ҳақида кўпроқ қайғурса, ҳар бир ишда ўз фойдасини кўзласа, у ҳеч қачон ҳукмдорга яхши хизматчи бўла олмайди, ҳукмдор ҳам унга ҳеч қачон ишона олмайди. Чунки давлат ишлари кўлида бўлган вазир ўзи эмас, ҳукмдор ҳақида ўйлаши ва унинг ҳузурига ҳукмдорга алоқаси бўлмаган иш билан кирмаслиги керак. Айти пайтда, ҳукмдор ҳам ўз навбатида вазирининг садоқатини қўллаб-қувватлаши, уни хизматига яраша мукофотлаши, уни бой қилиши, ўзига миннатдорлик ришталари билан боғлаши, масъулият ва шарафни у билан баҳам кўриши лозим, токи ўзининг ҳукмдорга ниҳоятда кераклигини ҳис қилсин, мол-дунё ва мартабаларга эга бўлиб, янги бойлик ва иззат-ҳурматни истаб қолмасин, турли лавозимларни эгаллаб, давлат тўнтаришидан қўрқсин. Ҳукмдор ва унинг вазири бир-бири билан ана шундай ўзаро муносабатда бўлишса, улар бир-бирига ишонади, акс ҳолда эса бунинг оқибати ё униси, ё буниси учун жуда ёмон бўлади.

XXIII боб. Хушомадгўйлардан қандай қутулиш мумкин?

Энди мен яна бир муҳим нуқтани – агар ҳукмдорлар оқил бўлмаса, одамларни яхши билмаса, халос бўлиш жуда қийин бўлган бир заиф нуқтани айтиб ўтмоқчиман. Мен хушомад ва хушомадгўйларни назарда тутяпман, бундайларни ҳукмдорларнинг саройларида жуда кўплаб учратиш мумкин, чунки одамлар иззатталаб бўладилар ва ўзларига шу қадар бино қўядиларки, бу офатдан қутулишлари жуда қийин бўлади. Бироқ, энг ёмони шуки, ҳукмдор ўзини хушомаддан халос қилмоқчи бўлса, одамларнинг нафратига ҳам учраб қолиши мумкин. Хушомаддан халос бўлишнинг ягона йўли шуки, одамларга «Агар мен ҳақимда бор ҳақиқатни юзимга айтсангиз, сизлардан хафа бўлмайман» дейишдир, бироқ истаган одам бор ҳақиқатни юзингга айта олса, энди улар сендан аввалгидек ҳайикмай қўйишади.

Шунинг учун доно ҳукмдор учинчи йўлни танлаши лозим: бир неча доно одамларни ажратиб олиб, у ҳақда нима деб ўйлаётганини очиқ айтишга имкон бериш керак, бироқ улар фақат у сўраган нарсанигина айтиши керак; аммо ҳамма нарса ҳақида сўраш ва уларнинг жавобларини эшитиш керак, аммо қарорларни фақат ўзи ва ўз фикридан келиб чиқиб қабул қилиши керак. Машваратларда ҳар бир маслаҳатчи билан шундай муомала қилиш керакки, улар қанчалик очиқ сўзлашса, шунчалик ҳукмдорга ёқинини билсин; бироқ улардан бошқа ҳеч кимга қулоқ солмаслик, кўзланган мақсадга дадил интилиш ва қабул қилинган қарорга қатъий амал қилиш лозим. Ким бундан бошқача йўл тутса, у ё хушомадга чалғиб кетади, ёки турли маслаҳатларга қулоқ солиб, фикрини ҳадеб ўзгартираверади ва натижада қўл остидагилар олдида ҳурматини йўкотади.

Бугунги кундан яна бир мисол келтираман. Император Максимилианнинг ишонган одам бўлмиш авлиё Лука унинг буюклиги ҳақида сўзлар экан, у ҳеч кимдан маслаҳат сўрамайди, аммо ўзича ҳам иш тутмайди, деган эди, чунки унинг хатти-ҳаракатлари юқорида баён қилинганларга мутлақо зид эди. Зеро, император ичимдагини топ одам эди, мақсадини ҳеч кимга ишонмас, улар ҳақида маслаҳат ҳам сўрамас эди. Бироқ бу режалар амалга ошиб борган сари маълум бўлиб боргач, атрофдагилар бунга эътироз билдилар, ҳукмдор эса ожиз одам бўлгани учун бу режаларидан воз кечар эди. Шунинг учун бугун бошланган иш эртасига бекор қилинар, императорнинг нимани истагини ва нима қилмоқчи эканини ҳеч қачон тушуниб бўлмас, унинг қарорига эса ишониб бўлмас эди

Шундай қилиб, ҳукмдор ҳар доим бошқаларга маслаҳат солиши керак, бироқ буни бошқалар истаганда эмас, ўзи хоҳлаганда; шунингдек, берухсат маслаҳат бермоқчи бўлган ҳар қандай одамнинг жиловини тортиб қўйиши керак. Бироқ, унинг ўзи ҳаммадан ҳар бир нарса ҳақида сўраши, сўралган одамнинг ҳаққоний жавобларини сабр-тоқат билан тинглаши, боз устига, кимдир негача унга бор гапни айтишдан кўрқаётган бўлса, дарҳол бундан сергак тортиши керак. Кўпчилик одамлар доно ҳукмдор деб донг таратган баъзилар аслида ўзининг иши эмас, атрофидагиларнинг яхши маслаҳатлари туфайли шуҳрат қозонган, деб ўйлашади, аммо бу хато фикр. Чунки истисносиз қоида шуки, ўзи донишманд бўлмаган ҳукмдорга яхши маслаҳат бериш бефойда, мабодо бундай ҳукмдор тасодифан оқил вазирга ишониб қолиб, ўша вазир ҳамма қарорларни унинг ўрнига ўзи қабул қилган ҳоллар мустасно. Шундай вазият юзага келиши ҳам мумкин, лекин бу ҳам узоққа чўзилмайди, чунки бундай доно маслаҳатчи тез орада ўзи ҳукмдор бўлиб олади. Ҳукмдорнинг атрофида бир эмас, бир нечта маслаҳатчи бўлса, бундай ҳукмдор оқил бўлмагани учун қарама-қарши фикрларни мурасага келтира олмаслиги мумкин; бунинг устига, ҳар бир маслаҳатчи фақат ўз фойдасини кўзласаю, ҳукмдор буни сезмай қолиб, чора кўра олмаслиги мумкин. Бундан бошқа турдаги маслаҳатчилар бўлмайди, чунки зарурат яхшилик қилишга мажбур қилмаса, одамзод мудом ёмонликка мойил бўлади. Шундан келиб чиқиб айтиш мумкинки, ҳукмдорларнинг донолиги яхши маслаҳатлардан келиб чиқмайди, балки яхши маслаҳат, уни ким беришидан қатъий назар, ҳукмдорларнинг донолигидан келиб чиқади.

XXIV боб. Нима учун Италия ҳукмдорлари давлатидан маҳрум бўлишди?

Агар янги ҳукмдор юқорида айтиб ўтилган қоидаларга оқилона риоя қилса, тез орада салтанатда мустаҳкам қарор топиб, тахтни мерос олгандан кўра ўзини анча ишончли ва мустаҳкамроқ сезади. Чунки янги ҳукмдор ворис ҳукмдорга қараганда кўпроқ қизиқиш уйғотади, агар унинг хатти-ҳаракатлари дадил бўлса, бу нарса одамларни унинг насабидан кўра кўпроқ жалб қилади. Чунки одамлар кечадан кўра бугуннинг ташвиши билан кўпроқ банд бўлади, агар бугун бир неъматга эга бўлиб турган бўлса, шу билан кифояланиб, бошқасини

излашмайди; бунинг устига, агар янги ҳукумат рисоладагидек иш тутса, унинг учун жонларини тикиб юборишади. Кимки давлатни барпо қилиб, уни яхши қонунлар, яхши иттифоқчилар, яхши қўшин ва намунали ибратлар билан мустаҳкамласа, иккиёклама шон-шуҳрат қозонади; кимки ҳукмдор бўлиб туғилган бўлса-ю, ношудлиги оқибатида тахтдан қуруқ қолса, иккиёклама шарманда бўлади.

Неаполь қироли, Милан герцоги каби Италиянинг тахтдан маҳрум бўлган ҳукмдорларига мурожаат қилсак, уларнинг энг заиф нуқтаси қўшин бўлганини кўрамизким, бунинг сабаблари юқорида батафсил баён қилиб ўтилди. Бундан ташқари, уларнинг баъзилари ё халққа душман бўлган, ё халқни ўзига оғдириб олиб, зодагонлар томонидан бўладиган ҳужумдан ўзини ҳимоялай олмаган. Чунки бундай нуқсонлар йўқ жойларда ҳукмдор қўшин тортиш учун етарли кучга эга бўлса, ҳокимиятни қўлдай бой бериши мумкин эмас. Македониялик Филипп, яъни Буюк Александрнинг отаси эмас, балки Тит Квинций тор-мор қилган Филипп Рим ва Грецияга – унга ҳужум қилган буюк ҳукмдорларга қараганда анча кичик давлатнинг эгаси эди. Бироқ у ҳақиқий жангчи бўлгани, халқнинг меҳрини қозонгани ва зодагонлардан ўзини ҳимоялай олгани учун римликлар ва юнонларга қарши кўп йиллик урушга бардош берди, уруш охирида бир неча шаҳарларни қўлдан бой берганига қарамай, салтанатини сақлаб қолди.

Шундай экан, узоқ йил ҳукмронлик қилиб, салтанатидан айрилган ҳукмдорларимиз тақдирдан эмас, ўзларининг ношудлигидан нолисинлар. Улар тинчлик пайтида юз бериши мумкин бўлган фалокатларнинг олдини олишмаган – умуман олганда, одамзод шундай, тинчлик пайтида бўрон ҳақида ўйламайди – аммо оғир дамда улар мудофаа қилиш ўрнига қочишни афзал кўришди, улар босқинчиларнинг зулмидан ғазабга тўлган фуқаро мени ўзи чақириб олади деб хомтама бўлишди. Тўғри, шундан бошқа илож қолмаса, начора, аммо қолган имконлардан воз кечиб, қочишни танлаган ёмон, бу худди кўтариб олишар деган умидда йиқилган билан тенгдир. Мабодо сени фалокатдан қутқариб олишса ҳам, бунинг тагида бирор хатар бор, чунки энди сен хор ва қарам ҳолатда бўласан. Фақат ўзингга, ўз кучингга ишонган, ўз қобилият ва иқтидорингга суянган ҳолдаги ҳимоя усулларига афзал, асосли ва ишончлидир.

XXV боб. Тақдир одамларнинг ишларига қанчалик ҳукмрон ва унга қандай қарши туриш мумкин?

Бутун дунёни тақдир ва Худо бошқаради, одамлар эса ноқис ақли билан ҳеч нарсани белгиламайди, ҳеч нарсага қарши тура олмайди деб аввал ҳам, ҳозир ҳам қанчалик кўп таъкидланишини биламан; бундан келиб чиқадики, ҳеч нарсанинг ташвишини қилмаслик керак экан, яхшиси пешонага ёзилганига кўниб қўя қолиш керак экан. Айниқса сўнгги йилларда шу қадар кескин ўзгаришлар юз беряптики, инсоннинг ҳар қандай мўлжал ёки тахмини уларнинг олдида ожиз қоляпти, шунинг учун кўпчилик бу нарсага яна бир марта ишонч ҳосил қилди. Баъзан ўзим ҳам юз бераётган воқеалар ҳақида ўйлар эканман,

кўпчиликнинг фикрига мойил бўлиб қоламан.

Бироқ, ирода эркинлигини йўқотмаслик учун, эҳтимол, тақдир ишларимизнинг фақат ярмини ҳал қилса керак, қолган ярми ёки шунга яқин қисмини одамларнинг ўз инон-ихтиёрига, иродасига ташлаб қўйса керак, деб тахмин қиламан. Мен тақдирни тўлиб-тошиб, қирғоқларни бузиб, дарахтларни кўпораётган, уйларни ағдараётган, ерни ювиб кетаётган асов дарёга ўхшатган бўлардим: ҳамма ундан қочади, ҳамма унинг шиддати олдида бош эга, уни тўхтатиб қолишдан ожизлик қилади. Бироқ, шундай бўлса ҳам, одамлар сув тошмаган пайтда эҳтиёт чораларини кўриб қўйишига нима монелик қилади? Тўғонлар, тўсиқлар қилиб қўйилса, чуқур, кенг ариқлар қазиб қўйилса, асов дарё ё ўша ариқларга қараб оққан, ё ўзининг тезоб, хатарли тошқинини тўхтатган бўлмасмиди?

Тақдир ҳам худди шундай: инсон унга ақли, иқтидори билан тўсқинлик қилмаса, ўзига қарши қурилган тўғонларга учрамаса, бор кучини кўрсатиб, бутун кучини шу томонга йўналтиради. Ўзи келтириб чиқарган бўрондек шиддатли воқеа-ҳодисалар тошқинига учраган Италияни олиб қарасак, уни бирон жойда на тўғон, на тўсиқ қўйилмаган текисликка ўхшатиш мумкин. Агар у Германия, Испания ва Франция каби ҳарбий ва сиёсий маҳорат тўғонлари билан химояланган бўлганида, бу тошқин келиб чиқмас ёки ҳеч бўлмаганда уни бунчалик вайрон қилиб ташламаган бўлар эди. Ўйлайманки, тақдирга қарши чиқиш ҳақида шу айтилганлар кифоя қилса керак.

Ҳукмдорларга келсак, кўрамизки, уларнинг баъзилар кечагина роҳат-фароғатга кўмилиб юрган бўлса, бугун ҳокимиятдан жудо бўлишяпти, ваҳоланки, уларнинг на умумий феъл-атвори, на бирор жихати ўзгармаган эди. Менимча, бунинг сабаби юқорида айтиб ўтилган омилларга боғлиқ, яъни агар ҳукмдор батамом тақдирга суяниб қолса, унинг зарбаларига дош бера олмайди. Шунингдек, ўйлайманки, саъй-ҳаракатлари даврнинг хусусиятларига муносиб ҳукмдорлар тинч-омон бўлиб, қилган иши замоннинг талабига жавоб бермайдиганлар эса тинчини йўқотади.

Зеро, одамлар ўз олдига қўйган мақсадига – бойлик ва шон-шуҳратга эришиш учун турлича иш тутишини кўряпмиз: кимдир эҳтиёткорлик билан, кимдир зўравонлик билан; кимдир куч билан, кимдир маҳорат билан; кимдир сабр билан, кимдир шошқалоқлик билан ҳаракат қилади. Уларнинг ҳар бири ўз услуби билан мақсадига эришиши мумкин. Бироқ, баъзан кўрамизки, икки киши бир хил усул билан, масалан, эҳтиёткорлик билан ҳаракат қилади, аммо уларнинг фақат биттаси мақсадига эришади, ёки аксинча, уларнинг ҳар бири ўзича ҳаракат қилади – бири эҳтиёткор, бири зўравон, аммо иккови ҳам мақсадига эришади. Бунинг сабаби шуки, бу усуллардан бири замонга мос бўлади, бири эса мос келмайди. Шунинг учун ҳам баъзан икки хил йўл тутган икки киши бир хил муваффақиятга эришади, баъзан эса икки одам бир хил йўл туттади, аммо фақат биттаси ниятига эришади.

Омад ҳам худди шундай: эҳтиёткорлик билан, сабр билан ҳаракат қилаётган одамга замон ва вазият мос келса, у гуллаб-яшнади; бироқ замон ва вазият ўзгариши билан, унинг иши орқага кетади, чунки у ҳаракат усулини ўзгартирмаган бўлади. Одамлар ҳарчанд оқилу доно бўлмасин, бунга тўлиқ

мослашиб олишнинг имкони йўқ. Биринчидан, инсоннинг табиий мойилликлари устун келади, иккинчидан, инсон шу пайтгача доим муваффақиятли давом этиб келаётган йўлидан бошқа томонга бурилишга ўзини мажбурлай олмайди. Шунинг учун ҳам зўравонлик қилиш пайти келганида эҳтиёткор ҳукмдор бунинг уддасидан чиқа олмай, ҳалокатга учрайди. Агар унинг феъли замонга ва шароитга қараб ўзгарса эди, унинг роҳат-фароғати доимий бўлура эди.

Папа Юлий доим дангал, дадил олға босар, замон ва вазият эса шунга мос эди, шунинг учун у ҳар сафар муваффақият қозонар эди. Унинг биринчи юришини –Болоньяни ишғол қилганини эсланг, у пайтда мессер Жованни ҳали ҳаёт эди. Венецияликлар ҳам, Испания қироли ҳам бунга қарши эди, Франция билан бу ҳақда ҳали музокаралар олиб борилаётган эди, бироқ папа ўзининг ўжар, қайсар феъли билан жангга отланди. Унга ҳеч ким қаршилиқ қила олмади: венецияликлар – кўрққанидан, Испания эса Неаполь қироллигини ўз ҳукми остига кўшиб олиш ниятида қаршилиқ қилмади; папанинг яқинлашиб қолганини кўрган Франция қироли ҳам венецияликларга қарши у билан иттифоқ тузиш ниятида ён босди, чунки кўшиндан ёрдам бермаслик уни ошқора ҳақорат қилиш бўлади деб ўйлади.

Папа Юлий ана шундай шиддати ва кутилмаган хужумлари билан шундай натижаларга эришдики, Черковнинг бошқа бирорта раҳбари ҳар қанча оқилу доно бўлса ҳам бунга эриша олмасди; чунки у Римда қолиб, ҳамма иш жой-жойига тушишини кутиб ўтирганида (унинг ўрнида ҳар қандай одам ҳам шундай қилган бўларди), Франция қироли мингта баҳонани топган, қолган барчалар эса жангга қарши мингта сабабни рўқач қилган бўлишарди. Мен унинг бошқа юришлари ҳақида тўхталиб ўтирмайман, уларнинг ҳаммаси ҳам шундай бўлган ва у барчасининг уддасидан чиққан эди; У жуда қисқа муддат ҳукм сурди, шунинг учун муваффақиятсизликка учрамади, бироқ агар у узоқроқ яшаганда ва эҳтиёткорлик талаб қилинадиган замонлар келганида унинг бундай омадли юришларига чек қўйилган бўлар эди, чунки у ўзининг дангалчи табиатидан келиб чиқадиган бу йўлида ҳеч қачон четга бурилмас эди.

Хулоса қилиб айтадиган бўлсам, омад ҳар доим ҳам кулиб боқавермайди, инсон эса ўз феъл-атворида муқим бўлади, шунинг учун модомики бу иккиси бир-бирига мувофиқ бўлса, инсоннинг иши ўнгидан келаверади, аммо улар келишмай қолса, омад ундан юз ўгиради. Бироқ, нима бўлганда ҳам, эҳтиёткорликдан кўра таваккалчилик афзалроқ, чунки омад худди аёл кишига ўхшайди, у билан мураса қиламан деган одам уни уриб-тепа олиши керак, аёл киши ишга совуққина киришганлардан кўра мана шундайларга тезроқ бўйин эгади. Шунинг учун одам худди аёл киши каби ёшларни ёқтиради, чунки улар ҳадеб ўнгу сўлига қарайвермайди, унча-мунча нарсадан кўрқмай ва уни дадиллик билан бўйсундиради.

XXVI боб. Италияни эгаллаб, уни варварларнинг қўлидан озод қилишга даъват

Айтиб ўтилган барча гаплар ҳақида ўйлаб, Италия учун янги ҳукмдорни

олқишлаш пайти келмадимикан, унда етарли имконият бормики, бир оқил ва иқтидорли одам ҳам ўзининг шон-шуҳрати, ҳам Ватан истиқболи учун унга шаклу шамоийил берса деб ўзим ёлғиз фикр юритгач, шундай хулосага келдимки, янги ҳукмдор пайдо бўлиши учун шунчалик кўп омиллар мувофиқ келиб турибдики, бунинг учун ҳозирги кунимиздан бошқа бирорта бунчалик қулай вазият бўлмаса керак. Бир пайтлар Мусо ўзининг шон-шавкати намоён қилиши учун Бани Исроил халқи қибтийлар қўлида қулликда бўлиши керак бўлганидек, Кир ўзининг буюк иқтидорини намоён қилиши учун форслар мидияликлар истибдодида яшаши керак бўлганидек, Тезей қаҳрамонлик кўрсатиши учун афиналиклар тарқоқ бўлиб юриши керак бўлганидек, бугун ҳам, италияликларнинг шон-шавкати намоён бўлиши учун Италия бугунги шармандали аҳволга – яхудийлардан ҳам оғир қулликка, форслардан ҳам оғир хорликка, афиналиклардан ҳам баттар тарқоқликка тушиши керак бўлди: бугун Италияда на бошлиқ, на тартиб бор; у тор-мор қилинган, таланган, хонавайрон қилинган, ер билан яксон қилиб, топталган, кули кўкка совурилган.

Шундай лаҳзалар бўлдики, Худо Италиянинг халоскори бўлишни тақдирга ёзган ўша инсон кўз ўнгимизда тургандек бўлди, бироқ мақсадга етай деганда чархнинг кажрафтори унга етиб олди. Италия сўнгги кучларини йўқотар экан, унинг дардига малҳам бўладиган, Ломбардияни талон-тарождан, Неаполь қироллиги солиқлардан халос қиладиган, Тоскананинг йиринглаб ётган яраларини тузатадиган халоскорни кутмоқда. О, уни варварларнинг зулм ва зўравонидан қутқарувчи халоскор юборишини сўраб Худога шундай зорланмоқдаки! Оҳ, қанийди бир байроқдор топилса, Италия бу байроқ остида бирлашиш учун жон-жаҳди билан отилиб чиқишга тайёр эди!

Бу кун Италия ўзининг иқтидори ва тақдирнинг инояти туфайли, Худонинг ва раҳбари Сизнинг оилага мансуб бўлган Черковнинг ҳомийлиги туфайли Италияни озод қилишни ўз зиммасига олиши мумкин бўлган сизнинг мухтарам оилангизга энг катта умид боғламоқда. Агар Сиз юқорида номи зикр қилинган зотларнинг ҳаёти ва тутган йўлини намуна қилиб олсангиз, бу масъулият у қадар мушкул бўлмайди. Бундай зотлар ҳар қанча ноёб бўлмасин, ҳайратга сазовор бўлмасин, улар ҳам оддий инсонлар бўлган ва уларнинг ҳар бирига қулай вазият тўғри келиб қолганки, у вазият бугун сизга тўғри келиб турган вазиятчалик бўлмаган. Зеро, уларнинг қилган иши сизнинг олдингизда турган вазифачалик тўғрироқ, осонроқ ёки Худога маъқул келадиганроқ эмас эди. Бу иш чинакам ҳақ ишдир – «*lustum enim est bellum quibus necessarium, et pia arma ibi nulla nisi in armis spes est*» (Зарурат пайдо қилган урушгина адолатлидир, ягона умид боғланган қуролигина муқаддасдир). Бугунги шароитлар чинакам қулай шароитдир, шароит қулай бўлганда эса, айниқса мен юқорида зикр қилган зотлардан ибрат олинса, барча қийинчиликлар четга чиқади. Бизга мисли кўрилмаган, тенги йўқ илоҳий ишоратлар берилди: денгиз иккига ажралди, тошдан сув чиқди, осмондан чалпак ёғди: ҳамма нарса тўғри келиб турибди, ҳамма нарса сизнинг оилангизга буюклик башорат бериб турибди. Қолган ишни қилиш сизга қараб турибди, холос. Худо ҳамма ишни Ўзи қилмай, балки сизни ирода эркинлигидан, бизни эса шуҳратнинг бир қисмидан маҳрум қилмаслик учун имконият бериб турибди.

Мен юқорида айтиб ўтган италияликлардан бирортаси мақсадга эриша олмаган (унга сизнинг муборак оилангиз эришади деган умиддамиз), Италия кўплаб давлат тўнтаришлари ва қирғинбаротларни бошидан кечиргани учун унинг ҳарбий маҳорати бироз сўниб қолгандек. Бу табиий ҳол. Бунинг сабаби шуки, биздаги эски тартиб-қоидалар яхши эмас, яхшиларини эса ҳеч ким жорий қила олмади. Ваҳоланки ҳукмдорни янги қонунлар, янги тартиб-қоидаларни жорий қилишчалик ҳеч нарса машҳур қилмайди. Бу қонун-қоидалар тасдиқланиб, жорий қилинса, ҳукмдор шон-шухрат қозонади; Италияда эса бу борада қилинадиган ишлар жуда кўп. Италия фарзандларининг жанговар руҳи баланд, бироқ афсуски, бу руҳ унинг ҳукмдорларида жуда пастдир. Тўқнашувлар, кичик жангларга бир қаранг: италияликлар ўзининг чаққон, эпчил чапдастлиги ва кучи билан ажралиб турибди. Бироқ урушда улар худди бу сифатларни йўқотиб қўяётгандек. Бунга сабаб саркардаларнинг заифлигидир: моҳир саркардага қулоқ солишмайди, ҳар ким ўзини моҳир санаса-да, ҳалигача барчани бош эгишга мажбур қиладиган даражада шон-шавкат намоён қилган одам чиқмади. Шунинг учун ўтган йигирма йил давомида бўлиб ўтган барча урушларда фақат италияликлардан таркиб топган кўшинлар ҳар доим мағлубиятга учради. Бунга аввало Таро, сўнг Алессандрия, Капуя, Генуя, Вайла, Болонья ва Местри гувоҳдир.

Агар сизнинг муборак оилангиз тарихда Ватан халоскорлари бўлган буюк зотларга эргашса, биринчи навбатда ўз кўшинини тузиш керак, бусиз ҳар қандай ҳарбий ҳаракатнинг асосий бўлмайди, чунки унинг на садоқатли, на довюрак аскарлари бўлмайди. Уларнинг ҳар бири ҳарчанд зўр ва кучли аскар бўлмасин, агар кўшин бошида уларнинг қадрига етувчи ўз ҳукмдорини кўрса, биргаликда янада кучли бўлишади. Италиянинг қуроли ажнабийларнинг босқинини даф қилиши учун бундай кўшин ниҳоятда зарурдир. Тўғри, Испания ва Швейцариянинг пиёда аскарлари даҳшатли куч ҳисобланади, бироқ унисиди ҳам, бунисиди ҳам ўзига яраша камчиликлар бор, шундай экан, улардан фарқли равишда таркиб топган кўшин нафақат уларга қарши тура олиши, балки улардан устун келиши ҳам мумкин. Чунки испанлар отлик аскарларга дош бера олишмайди, швейцарияликларни эса, агар астойдил бўлишса, пиёда аскарлар кўрқувга солиши мумкин. Испанлар француз отликларидан, швейцарияликлар эса испан пиёдаларидан енгилиб, чекинганига кўп марталаб гувоҳ бўлганмиз ва кейин ҳам гувоҳ бўламиз. Испан пиёдаларининг чекинганига ҳали тўлақонли гувоҳ бўлганимиз йўқ, лекин Равеннадаги жангда испан пиёдалари швейцарияликларга ўхшаб тузилган олмон отрядлари билан дуч келганда иш шунга қараб бораётган эди. Чаққон испанлар кичкина қалқонлари билан тўсиниб олиб, душманга найзалар остида бежавотир яқинлашиб олишди ва уларни шунақанги савалашдики, душманнинг кўлидан ҳеч нарса келмай қолди, агар испанлар устига отликлар ёпирилмаганида улар душман пиёдасини тормор қилган бўлишарди. Демак, у ёки бу кўшиннинг камчиликларини, заиф нуқталарини ўрганиб, янги кўшин, отликларга дош берадиган, пиёдалардан кўрқмайдиган кўшин тузиш керак, бунинг учун янги турдаги қурол ва янгича тузилган кўшин керак. Буларнинг барчаси янги ҳукмдорга шон-шухрат ва улуғворлик ато этадиган янгиликлар жумласидандир.

Хуллас, бу вазиятни қўлдан чиқариш мумкин эмас: Италия шунча йиллик орзиқиб кутган халоскорини кўрсин ахир! Ажнабийларнинг босқинидан жабр-ситам чекка халқ бу халоскорни қандай меҳр-муҳаббат билан, қандай қасос ўти билан, қандай мустаҳкам ишонч ва кўз ёши билан кутиб олишини сўз билан таърифлай олмайман! Унинг олдида қайси дарвоза ёпиларди? Ким унга бўйсунисдан бош тортарди? Кимнинг ҳасади унинг йўлига тўғаноқ бўлар оларди? Қандай италиялик уни олқишламасди? Варварлар истибдодининг қўланса ҳидини ҳамма сезиб турибди... Муборак оилангиз бу шарафли бурчни буюк, ҳақ ишлар амалга ошириладиган жасорат ва умид билан зиммасига олсин! Токи Ватанимиз унинг байроғи остида юксалсин, унинг раҳнамолиги остида Петрарканинг башоратлари рўёбга чиқсин!

Жангга кирар ёввойиларни
Қирмоқ учун шавқу шижоат,
Тез тугар жанг, зеро сўнмаган
Итальянлар қалбида ғайрат.